62

SAN-ANTONIO

VALSAȚI TÂRFULIȚELOR

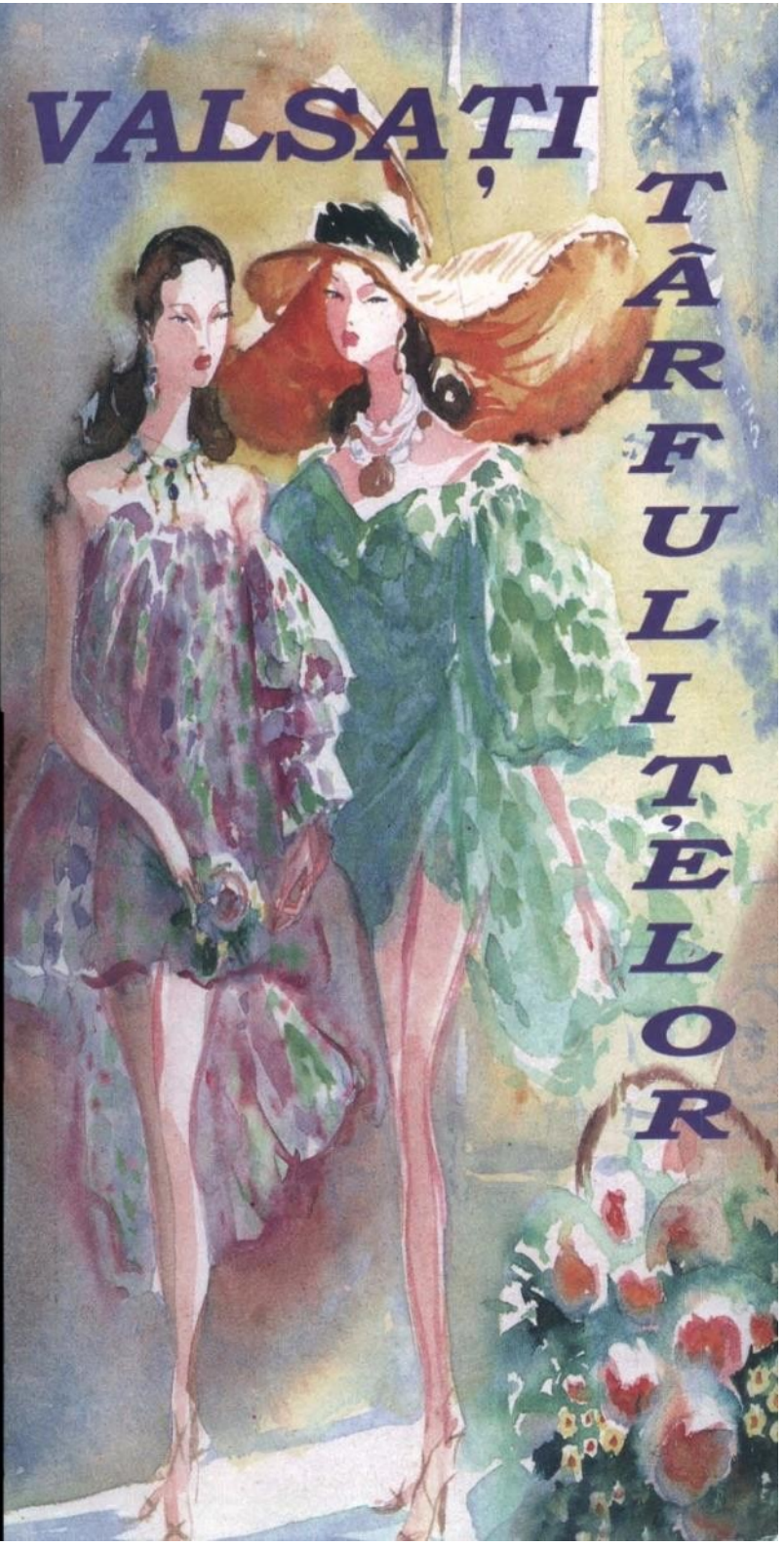

Editura FORUM

San-Antonio

VALSAȚI, TÂRFULIȚELOR

San-Antonio

VALSAȚI, TÂRFULIȚELOR

Traducere de
GEORGE ANANIA

Colecția San-Antonio, Nr. 62
Editura FORUM
București, 2001

ISBN 973-584-166-5

© **SAN-ANTONIO -** ***Valsez, pouffiasses***
Éditions **Fleuve Noir**, 1989. Paris

Editura FORUM

Lui Jean-Jacques DUPEYROUX,
pe care, în tăcere, nu îl uit.

San-Antonio

Nu-i important să-ți vezi dindărătul
dacă în același timp nu-ți vezi și moaca.

San-Antonio

Capitolul I
OFERTE DE SERVICIU

Precedat de un funcționar al băncii, domnul Jean Bonblanc coboară în sala casetelor blindate.

Fiind gras și sexagenar, are umblătorile crăcănate și se deplasează cu o anume lentoare, de parcă s-ar teme să nu rateze vreo treaptă. Posedă silueta lui Obélix și tărtăcuța lui Boubouroche. Să juri că-i un bătrân încornorat profesionist; genul de patron-copil de treabă care copleșește de cadouri persoanele de sex frumos de la firmă, cu condiția ca acestea să consimtă a i-l împrumuta pe al lor.

O dată ajuns pe pardoseala acoperită cu gresie, execută un *time-out,* bucuros că a coborât cu bine. Suișul înapoi va fi mai obositor, dar mai puțin primejdios. Își scoate din jeb ditamai nas-sufletele, îl desfășoară, trage înăuntru un zbieret de trâmbiță și împăturește totul la loc, înainte de a vârî obiectul îndărăt.

Paznicul pușculițelor a și ajuns în dreptul ușii ghintuite cu numărul 178. Strecoară în broasca de jos cheia deținută de bancă și întinde mâna către domnul Bonblanc, ca să capete și cheia sus-numitului. Nu-i obligat să le manipuleze pe ambele, dar se străduiește să devină îndatoritor. Când și cea de-a doua încuietoare a scos orăcăitul de cuviință, omul șoptește către client numele unui fost prim-ministru japonez:

— Nakasone[1]...

Apoi se retrage, tăcut, dincolo de gratiile rebarbative,

---

[1] *Nakasoné - N'as qu'a sonner,* „Nu trebuie decât să suni" (subînțeles: După ce-ți vei fi terminat treaba) (n. tr.).

pentru a reveni la biroul discret unde dezleagă cuvinte încrucișate de gradul 5 pe scara Favalleli.

Domnul Jean Bonblanc deschide ușa C.B. (așa se cheamă obiectul în lumea bancară). Este vorba de o casetă importantă, de gabaritul unui muncitor de categorie grea. În partea ei inferioară, încăpătoare, Bonblanc păstrează un Gauguin, pictat de un celebru falsificator, un Modigliani fără semnătură, un Corot din perioada răhățească și trei Yves Brayer autentice. Deasupra se găsesc două etajere robuste. Una suportă greutatea a douăzeci și șase de lingouri de aur, de un kilogram fiecare, și a unei cutii de pantofi burdușite cu bancnote de câte o mie de dolari; cealaltă adăpostește dosare, mape, plicuri de toate neamurile. Unul dintre documentele de aici a venit domnul Bonblanc să caute. Are nevoie de el pentru remanierea uneia dintre societățile sale.

Întinde mâna durdulie, pistruiată, manichiurată, plină de peri roșcovani - dar își oprește brusc mișcarea, uluit la vederea unui plic alb, de formatul unei jumătăți de coală comercială, pe care stau scrise prenumele lui și inițiala patronimică, totul cu litere numite *bâton*.

Întâmplarea aceea banală îl înfricoșează. Într-adevăr, este sigur, absolut sigur că nu a depus plicul în caseta blindată pe care numai el are dreptul să o deschidă.

Un soi de scâncet surd îi pornește din burdihan, urmat de un proiect de hohot de plâns terminat într-o behăială ridicolă. Acel plic alb reprezintă falimentul societății în mijlocul căreia domnul Bonblanc se zbate de mai bine de o jumătate de veac. Fiindcă altcineva l-a pus acolo. Cineva care, așadar, poate avea acces la inexpugnabila casetă. Cu un reflex de oroare, e gata să strige după ajutor. Se răzgândește *in extremis.*

Deschide plicul și scoate o foaie acoperită de cuvinte așternute tot cu litere *bâton.* Citește:

Dragă domnule Bonblanc,

Sunt reprezentantul unei societăți specializate în omucideri și îmi îngădui să vă ofer serviciile mele, anumite particularități ale existenței dumneavoastră îndemnându-mă să cred că aceste servicii vă vor fi de folos. Prin intermediul meu, veți avea toate garanțiile posibile: securitate, discreție, cinste (faptul că am acces la această casetă fără să fur din ea absolut nimic v-o dovedește).

Vă las un timp de reflecție și îmi voi îngădui mai apoi să vă telefonez acolo unde știți, pentru a vă afla intențiile și a proceda, eventual, la anumite aranjamente cu dumneavoastră.

Vă rog să dați crezare sentimentelor mele devotate.

D.C.D.
Agent general al Comitetului de Doliu

Spaima, incredulitatea, stupoarea domnului Jean Bonblanc sunt de nedescris. El recitește mesajul de un incalculabil număr de ori, pe urmă îl împăturește în două, ca să-l strecoare în buzunarul interior, unde moțăie un portofel la fel de dolofan ca și stăpânul.

După o clipă de rătăcire, apasă pe butonul soneriei, iar funcționarul își face apariția. În vreme ce acesta din urmă încuie ușa la loc, Bonblanc murmură:

— Crezi că, într-adevăr, casetele astea sunt inviolabile?

Cel interpelat pufnește:

— Ar fi nevoie de un material afurisit ca să le forțezi!

— Afar’ de căzu’ când s-ar brodi să ai cheia! obiectează Bonblanc, într-un limbaj care nu a scăpat cu totul de expresiile rurale.

— Dacă o luăm, de exemplu, pe asta de aici, cheia dumneavoastră n-ar fi de ajuns; e nevoie să vă aflați aici în persoană, pentru că nu i-ați dat procură nimănui.

— Cineva s-ar putea da drept mine.

Celălalt îl privește, și umorul lui ghiduș capătă aripi.

— Ei bine, eu unul sunt fizionomist iar colegul meu Margineau la fel.

Grasul sexagenar e cât pe ce să strige: „Ba, la toți dracii, careva a deschis, cum mă vezi și cum te văz, nenorocita aia de ușă; ca dovadă!” Dar încă o dată se abține.

— Să admitem că mi se fură cheia ori că i se face o dublură, că cineva vine aici peste noapte și că...

„Cocină tu și familia ta!” își spune funcționarul, pe care Bonblanc îl cam lehămesește cu teama lui caraghioasă de a nu fi jefuit.

— Nu, domnule Bonblanc, nu, nu, nu! îl asigură el; noaptea, sistemul de alarmă este pus în funcțiune iar grilajul încuiat. Ați văzut cât e de groasă poarta care închide această sală? Și pe deasupra că e comandată electronic? Puteți dormi fără grijă.

Grăsanul nu insistă. De altfel, e ora să meargă la salonul de masaj Gladys (unul dintre locurile clandestine unde se duce să păcătuiască și unde mai înainte îi sunt dezmierdate cocoloașele și i se morfoflendurește mușchiucul).

Urcă treptele, încet și gânditor, recitându-și vorbele mesajului din pozânar. Afurisită afacere! Dacă ar fi om la locul lui, ar trebui să dea fuga îndată la poliție, unde să-și depene bizara poveste. Da - dar în fața cui? De fapt, ce-i aceea poliție? La ce ușă să bați pentru o chestie atât de banală? La ușa comisariatului din colț, unde un agent tăntălău te va lua drept slab de minte? La ușa Poliției Judiciare, unde nu vei găsi pe nimeni care să vrea să te asculte bâiguind o bălmăjeală atât de buimacă?

Cugetă Jean Bonblanc. Se simte stânjenit, amenințat. Imposibil să tolereze un gagiu de teapa asta. Totuși puriul domn se va duce să-și dea pipa la vidanjat și să-și vâre un index în poponeria unei damicele - chestie de destindere a atmosferelor.

Să fim bine înțeleși: nu-i vorba de viţiu. Mai degrabă de

obișnuințe igienitsche. La vârsta asta, bărbatul carele încetează să-și dea mușticul la decojit intră cu anticipație în bezna de după... Permanența virilității îl ține pe oricare nene într-o stimă față de sine, indispensabil(ă) armoniei existențiale și proprii. Cine renunță la știurlubălării abdică de la calitatea de birbant. Jean Bonblanc, care a pricipit toate aiestea, vizitează de mai multe ori pe lună niște persoane care știu să-i reațâțe focul de deasupra comorii. Deși nu totdeauna îi e la îndemână să se slobozească într-un chip convenabil. Adesea joacă rolul principal din *Verișoară și fum,* de Turgheniev. Există emisii ratate, precum anumite colițe de timbre poștale, pe care și le dispută mai apoi filateliștii; în afară de îmbrățișările de sub egida oușoare-fără-plod, ele sunt nule și neavenite.

Ei bine, fiindcă și-a fixat o întâlnire la *„Miss* Gladys", la Courcelles, va merge mai întâi să-și răvășească intimatele. După aceea își va limpezi gândurile și va hotărî ce-i de făcut.

Se aburcă în Renaultul 21 negru, pe bordul căruia tronează cocarda tricoloră, de primar, a apropitarului (de cincisprezece anișori omul prezidează la destinele comunei Glanrose[2], Yvelines). Și rulează cu aplicație prin îmbulzelile capitalei. Niciodată vreun accident la neica Bonblanc. Bătrânul pulverizează toate recordurile la indemnizații din partea societăților de asigurare.

Ajuns în preajma Parcului Monceau, găsește pentru rablă un loc de vis. Și înainte să se extragă din tăblărie, citește următorul mesaj uluitor: „Sunt reprezentatul unei societăți specializate în omucideri și-mi îngădui să vă adresez oferta mea de servicii..."

De neînchipuit! O glumă? Dar merită, pentru una ca asta, să depui mesaje în casetele blindate ale băncilor?

Pradă unei spaime de moarte, omul vâră în buzunar bilețelul și intră în imobilul voluptăților.

---

[2] Gland roz (n. tr.).

Miss Gladys, tratamente estetice

Tăblița de alamă se lăfăie pe ușă, sigură de sine și dominatoare. Chestie nostimă: deasupra ușii, un bec rămâne aprins zi și noapte (amintire a bordelurilor de altădată)? Domnul sună și aude un foarte ușor clinchet (clincănit sau clinchetit) al vizorului acționat. Un ochi de catifea îl identifică, iar ușa se deschide asupra unui zâmbet larg.

— Bonjur, domnu' Jean!

Locatarii sunt fericiți să-l primească, deoarece oaspetele este un generos. Martine a venit să-i deschiză. O fetișcană foarte tânără, într-un taior ușor și un *chemisier* de mătase; poartă bijuterii deloc nasoale. Și îl sărută pe obraz. Dacă se ducea în vizită la nepoata lui avocata, ar fi avut parte de aproape același ceremonial.

— O duceți bine, domnu' Jean?

El răspunde mașinal cu „Da", însă moaca o infirmă. Damicela îl călăuzește spre salon. Într-o odaie alăturată, un domn căruia i se aplică vibromasorul a început să-și dea obștescul stuchit și ține să-i informeze de asta pe vecini, prin guițuri prelungi.

— Luați loc, mamam Gladys vine îndată; tocmai îl isprăvește pe un ambasador din lumea a treia.

Jean Bonblanc, ins cu judecata sănătoasă, se gândește că la ce bun să te duci cu miloaga pe la națiile occidentale pentru ajutoare de urgență, de vreme ce diplomații țărilor în chestie merg să se despermateze la tarife de lux și cu gazometrul bine tras în vaselină? Când poporul tău crapă de fomiță, nu-ți prăpădești mălaiul prin stabilimente clandestine de gală, de vreme ce pentru un pumn de firfirici oricare junâ din mahalaua ta e gata să se joace cu tine de-a „suie fată pe lopată".

Miss Gladys e femeia la patruzeci și în culmea seducției. O brună tunsă scurt, cu niște ciudați ochi albaștri, măriți cu farduri Chanel. Rochie neagră cuviincioasă. Furou, dacă

vrei. Și un fermoar interminabil. Când îl deschide, ai impresia că-și scoate pielea. Și dedesubt peste ce dai? Un slip de dantelă neagră, un portjartier, ciorapi veritabili. Jumătate din treabă e ca și făcută! Gladys e o asemenea zeiță a dragostei, încât lucrează cu foarte puțin personal ajutător. Două sau trei fete instruite de ea, gen Martine. Cărora le transmite tehnica sa; însă farmecul, mustul - nici vorbă, nu-i aparțin decât ei, și domnii tocmai asta caută. Celelalte fetișcane sunt niște *toreros* în slujba matadorului. Pase de capă, înfigere a banderilelor; dar execuția finală e rezervată lui Gladys. O bucățică ce-ți trage afară și creierii atunci când te golește de materia plasmatică. O imbatabilă. Greta Garbo a bucuriilor lumești.

Sărută și ea obrazul lui Jeannot.

— Bei un deget de porto, prietene?

Nu grăbește lucrurile, draga de ea. Apasă pe accelerație doar către finiș, când *mister* clientul se bâțâie prin zonele apoteozei. Jocul trebuie jucat cum se cuvine. Jean Bonblanc este de acord. O licoare de cincizeci de ani! „Santos Junior”, lăsat la învechit în butoi. Aproape că ar merita să vii la *miss* Gladys numai pentru acest porto!

Gladys ciocnește, dar abia își înmoaie buzele în paharul al cărui conținut îl varsă înapoi în butelcă.

— Nu pari prea fericit în după-amiaza asta, prietene Jean?

Perspicacitatea femelelor, pe legea mea! Remarca îl tulbură pe borțomega. Și atunci, fiindcă e descumpănit și simte nevoia să se destăinuie, iată-l că își narează problema către Gladys. Îi povestește că a găsit un mesaj „de amenințare” în C.B. de la bancă. Nu arată biletul, rămâne evaziv în materie de text, dar accentuează bizara violare: cineva i-a deschis casetutza ca să pună acoloșa o scrisorică, fără să se atingă de valorile din seif. Totul într-o cameră blindată care l-ar face să spumege de neputință până și pe însuși răposatul Spaggiari în persoană.

Gladys se minunează la rându-i în fața acestui mister al

camerei încuiate. Nu știe ce să-i recomande lui domnu' Jean. Poliția? Mușteriul ar pica de râs. O precauție: să schimbe banca și seiful, cât mai curând posibil.

Ei, dar n-o să turneze acuma un documentar pe chestia asta! Gladys are o succesiune de întâlniri la care nu-i cazul s-o zbârcească. Asemeni oricărui specialist, își decupează timpul, îl repartizează, cu o anume larghețe, desigur, dar cu condiția să păstreze rigoarea.

— Să mergem în camera neagră, acolo o să uiți de relele vieții, amice Jeannot.

Amicul admite și o urmează, înviorat de mângâierea fugară pe care gazda i-o oferă pe sub brăcinar, cu o mână promițătoare. *Miss*-a le are cu gesturile favorizante care, pe neobservate, îți trezesc pofta de muncă. Iată ce înseamnă o adevărată tehniciană. Intră amândoi în odaia tapisată cu velur negru. Plafonul e acoperit cu oglinzi umbral. Ceva funebru și, în mod inexplicabil, ațâțător. Lui Jean Bonblanc îi place la nebunie.

— S-o chem și pe micuța Monica sau vrei să rămânem singuri? întreabă frumoasa.

Domnul optează pentru tête-à-tête. În fond, are gusturi simple nenea primarele. Dar să recunoaștem că și la *miss* Gladys meseria-i meserie. Ca la o harpistă virtuoasă, ale cărei degete se agață simultan de toate coardele instrumentului!

Despuiat, întins pe patul de luptă, Bonblanc se relaxează în sfârșit și închide ochii la sosirea fericirii regăsite. O haltă de adevărate bucurii în viața noastră nenorocită.

— Așa, lasă-te în voia lucrurilor, motănelule. O să ți-o fac ca niciodată, ai să vezi.

Și își scoate furoul negru. Jean Bonblanc deschide un felinar ca să nu rateze apariția portjartierului. În tinerețea lui, toate femeile purtau așa ceva și era al naibii de feeric. Merita să te așezi în fața lor în autobuz sau acolo unde își cumpără pantofi.

— Ți-ar plăcea să-mi scoți chiar dumneata slipul,

motănelule?

Motănelul zice precum că mai încape vorbă? *Miss*-a îngenunchează pe saltea, cu spatele la mușteriu, iar degetele neîndemânatice ale lui Jean Bonblanc se dau în vânt după delicatețurile cu pricina. Trage în jos drăgălașul articol de lenjerie intimă - și imploră, precum un pici ce reclamă o tartină, ca *miss* să-și apropie bucălatul de moaca domnului primare, în vederea unui prealabil leorbăit. Chestie la care ea consimte cu dragă plăcere și atacă, în paralel, fleștenoaga cutezătorului sexagenar. Deci se ajunge la o armonizare a raporturilor. Buburuza motănelului pornește să se dilate laborios; operațiune totuși riscantă - cu progrese triumfale, ca o gândire deșucheată abia ținută în frâu, cu stagnări pline de nesiguranță și căderi recuperate *in extremis*, grație unei abile lingușeli la capătul rampei de lansare.

Apoi, pe nepusă masă, tocmai când se părea că omul a pornit pe cărările gloriei - prăbușire în vrie. Mâțigușul s-a dus, să nu mai vorbim de el. Adevărată moarte și îngropare. Gladys, papacioacă expertă, își dă seama, din capul locului, că dezastrul e ireversibil. Mai suzetează oleacă, din probitate și conștiință profesională, dar știe prea bine că o asemenea spălătoare de vase nu se mai poate recupera pentru societate. Chiar și cu vaselină și cu o limbă de pantofi nu mai poți vârî nicăieri amărâtul ăsta de șiret de ghete. Pe deasupra (sau mai exact pe dedesubt), domnul primar a încetat să mai săpăligească după râmița domnișoarei. E dezafectarea totală, renunțarea definitivă.

Gladys scuipă afară molusca moșului.

— Îmi vine a crede că istorioara aia cu seiful te mobilizează prea din cale-afară, dom’ Jean!

Nici un răspuns. Ea se întoarce într-o poziție cuviincioasă, așa încât, din fese-n coadă, să ajungă față-n față cu mușteriul. Și iată că zâmbetul luminos al lui *miss* Gladys se evaporă. Ea privește îndelung mutra deodată

palidă a clientului, ochii lui sticloși, gura încă larg căscată de poftă - și realizează că Jean Bonblanc a dat ortul popii, cu mustețele înfipte în lânica ei drăgăstoasă. Așa că rostește o scurtă oraţie funebră:

— Găozarul!

Dar a spus-o cu devoțiune.

Iar acum îi zice Martinei:

— Mai cu seamă să nu ne pierdem cumpătul. E al doilea deces care mi se întâmplă în optsprezece ani de carieră. În primul caz, lucram de una singură într-o garsonieră mobilată, din apropierea Operei. Clientul era un negustor de îngrășăminte azotate, din Yonne. Cam țărănoi. Mi-a făcut o congestie cerebrală în timp ce se îmbrăca la loc. Am acționat cu mult sânge-rece. În special, nu trebuie să anunți poliția, pentru că domnii aceia găsesc o plăcere rară în a-ți face cât mai multe zile fripte. Pentru negustorul de îngrășăminte, am telefonat la firma individului, unde, din fericire, am dat peste ginere-său, un băiat simpatic, care a venit îndată la fața locului. Avea un prieten la salvare și l-a chemat cu o ambulanță. M-au scăpat de „bolnav” cu discreție, și a doua zi am citit în ziare că omul fusese găsit pe drumurile publice. Pe urmă, ginerele a venit să mă vadă și am beneficiat de practicile lui timp de ani de zile. Loïs, așa îl chema. Un sodomit. Trebuie să-ți spun că făcuse armata la trupele naționale de pușcași marini. Sporovăiesc ca să-mi dau un răgaz de gândire, dar de data asta, draga mea, sunt nițel luată pe nepregătite. Știu că tăntălăul ăsta gras e o notabilitate în târgușorul lui; mi-a tot împuiat urechile cu mișmașurile lui politice, cu relațiile sus-puse și cu cele de pe plan local... Bărbații de vârsta asta sunt și mai proști decât cei tineri. Are o uzină, un apartament pe Bulevardul Richard-Wallace, o cabană de vânătoare în Sologne. Sunt putred de bogați, găgăuții de teapa lui. Pe cine să anunțăm că și-a luat valea? Chestia o să se lase cu tărăboi, și risc cele mai mari necazuri. Suntem cu adevărat

la ananghie, biata mea Martine.

Martine se gândește intens. E o fată cu educație aleasă: bacalaureat în filologie, doi ani de facultate de drept înainte de a fi optat pentru dansurile la sol. Citește toate premiile literare și ți-ar putea spune pe dinafară capitalele lumii, cu nu mai mult de una sau două greșeli.

— Am o idee, *miss* Gladys.

— Fie-ți bine venită!

— Cunosc un polițist deosebit de toți ceilalți; un băiat foarte special, de la Serviciile Speciale. M-a ciuruit, anul trecut, în trenul de mare viteză dinspre Lyon. O seducție nebună. La sosire, ne-am lăsat bagajele în gară și ne-am repezit în primul hotel din apropiere. O ședință memorabilă. Două ceasuri de amor frenetic. După aceea, abia de mai puteam să umblu. Ne-am revăzut în mai multe ronduri, și de fiecare dată a fost tot mai bine. Sunt sigură că ne va da o mână de ajutor.

Miss Gladys pare sceptică.

— Știi, dragă, nu vreau să-ți risipesc iluziile, dar un sticlete rămâne sticlete și nu ne putem bizui niciodată pe complezența lui; afară de cazul când e un ciubucar, și atunci o să ne prezinte nota de plată care ne va costa scump de tot.

Însă Martine e încăpățânată, încrezătoare, poate că și îndrăgostită?

— Nu și el! Vă jur, *miss* Gladys. Nu și el!

Miss Gladys zâmbește; zâmbetul acela misterios, care le dă bărbaților irezistibila nevoie de a afla ce culoare au penele păsăricii ei.

Capitolul II
ÎN CAZURILE DIFICILE SE APELEAZĂ LA MINE

Jérémie șoptește:

— Ai vești de la Bérurier?

— Nici una.

— Umblă zvonul că și-a luat un concediu pe timp nelimitat și că locuiește la ferma părinților lui, la Saint-Locdu-le-Vieux[3], alături de Louisiana, micuța canadiană pe care am adus-o de la Québec.

— Inima își are rațiunile ei! zic.

În clipa asta, telezbanțul tărăboanței mele ciripește din torpedoul unde e adăpostit. Îl înhaț și apăs pe contact. Centralista de la Marea Baracă întreabă, cu obișnuita voce impersonală care contribuie atât de mult la prestigiul poliției:

— Comisarul San-Antonio?

— Din creștet până-n tălpi.

— O domnișoară numită Martine vă solicită cu extremă, extremă, extremă urgență. Ea însăși a repetat-o de trei ori. Iată-i numărul de telefon.

Îi fac semn domnului Blanc să scrie pe notesul cu hârtie adezivă de pe tabloul de bord din Maserati.

— Martine și mai cum? insist.

— Martine și atât. Mi-a cerut doar să vă precizez că-i acea Martine din trenul de mare viteză.

— Pricep.

Domnul Blanc rânjește:

— Plăcută amintire, comisare?

---

[3] În traducere aproximativă, Sfântul Smucitu' Vechi (n. tr.).

— Moașă-ta!

Închid și formez numărul notat de Negrotei. Mi se răspunde de la prima sonerie, ca dovadă că apelul meu era așteptat. Și recunosc glasul mângâietor. Catifea! Călduros, bucuros, cu toate că îl simt străbătut de o intensă preocupare.

— Ești un dulce că m-ai sunat, Antoine. Am nevoie să mă ajuți. Poți veni încoace imediat? E ceva forte grav.

— Sosesc.

Cavaler Gândac! Mă cunoști. Apărător al oprimatului și al femeii care-i bine făcută și dispusă la tontoroi ca o zeiță lubrică.

— Ce-i baiul? chestionează Jérémie.

— Haber n-am. O puicuță de toată minunea mi-a gâdilit senzorialul acum un an, și iată că are nevoie de mandea.

Atunci când, din strictă politețe, o întrebasem ce făcea în viață, Martine îmi răspunse: „Dreptul”. Am crezut-o. Era într-însa ceva studios, de intelectual. Dar acum, când ajung în fața unei uși cu tăblița *„Miss* Gladys, tratamente estetice”, încep să simt niscai rateuri în stima de alt’ dată. Cunosc genul ăsta de plăcuțe atârnate prin Paris. Dreptul, auzi! În orice caz, nu era vorba de calea cea dreaptă.

Vine să-mi deschidă, îmi zâmbește, tresare văzându-l pe marele primat al savanelor.

— Inspectorul Blanc, adjunctul meu! fac prezentările.

Intrăm într-un salon unde plutesc arome îmbătătoare.

— Putem vorbi între patru ochi? îmi șoptește ea.

— S-o crezi tu! De ce-am face-o? Jérémie Blanc este eu însumi, în negativ. Ce s-a întâmplat, fecioara mea?

— Știi unde te afli? murmură ea.

— Într-o casă a deliciilor, presupun.

— Presupui bine.

Oftez.

— Cu harurile pe care le ai, ar fi fost păcat să lucrezi într-o Alimentara. De curând te-ai angajat la galanterie?

— De câteva luni. Ocaziile, splendoarea în iarbă, o anumită filosofie...

— Nu te scuza, fiecare apucă viața de la capătul care-i vine la îndemână. Ce necaz ai?

— Unul dintre vechii noștri clienți tocmai a decedat aici, în urma unui infarct; o notabilitate bogată, om foarte de treabă.

— Mort de subit, ca drăguțul președinte Félix Faure?

— Îți dai seama cât suntem de descumpănite. Dacă povestea asta se află, riscăm să ne fie închis institutul.

— Ăsta nu-i institut, rânjesc eu, ci instituție. Și, va să zică, te-ai gândit la mine ca să înăbuș afacerea?

— I-am spus lui *miss* Gladys că tu ești omul potrivit pentru o astfel de situație.

— Unde-i *miss* Gladys?

— Se „ocupă” de un diplomat.

— Și mortul?

— E în camera neagră.

— Ce se potrivește! zic. Ne putem face ultima datorie față de el?

Copila ne duce într-o odaie concepută mai degrabă pentru amor decât pentru moarte, în pofida culorii pereților și a cearșafurilor. Într-adevăr, un amabil sexagenar burtos și chelbos zace pe cuvertură. Doamnele locului au avut amabilitatea să-l pună la loc în țoale. Își doarme încruntat ultimul somn demnul nenică.

Strecor în buzunarul hainei lui o mână deloc bucuroasă. Culeg de acolo un portofleonț plin de acte ca și de un pachet baban de foitze, dovadă că n-a fost pungășit în acest ambient al plăcerilor. De altfel, se simte de la primul contact că „institutul” e un stabilament serios, ba chiar de clasă, unde clientul nu e nevoit să-și pitească în ciorapi agoniseala înainte de a-și vărsa năduful prin mijloace specifice. Omul se cheamă Jean Bonblanc și e primarul amabilei localități Glanrose, reputată pentru hanul ei de două stele și unde mi s-a întâmplat să întâlnesc niște

dameze dispuse a se lăsa îndrumate spre anexa unde se află câteva delicioase cămăruțe tapisate cu creton înflorat.

— Putem da un telefon, drăgălașă Martine?

Drăgălașa mă duce într-un frumos salon particular, nu mai mare decât o batistuță. Îmi răsfoiesc carnetul, apoi formez un număr.

— Aici brigadierul Tumefèche[4]. Ascult.

— Comisarul San-Antonio.

— Respectele mele, domnule co...

— Pe loc repaus! Tumèfeche, trimite o ambulanță cu doi oameni la adresa pe care o să ți-o spun, ca să ia un cadavru ce trebuie dus la Institutul medico-legal. Moarte naturală. Vei preciza în raport că domnul cu pricina a decedat, pe o bancă din Parcul Monceau, în urma unei crize de inimă. E-n regulă?

— La ordinele dumneavoastră, domnule co...

Închid.

Martine se aruncă la pieptu-mi, cu pubisul în chip de ofrandă, și mă gratulează de mă omoară, precum că aș fi ceva mai abitir ca Superman, Rambo și alți nătărăi din mitologia cinematoasă.

— Trag nădejde că autopsia va confirma moartea naturală, zic; fiindcă altfel nu-i nimic de făcut, te-ai prins?

La care iată că *miss* Gladys își face și ea intrarea, uluitoare într-o ținută de noapte din veacul trecut. Să juri că e Madam Bovary în frigurile amorului. Pantaloni bufanți suflecați, ciorapi de lână, bluză lungă de flanelă, batic legat la ceafă. Japița de diplomat simțise nevoia să i-o pună lui George Sand. Madam Vigée Lebrun, regina Hortense... șmecheră de să-ți usuce mucoasele ca un os de gazelă în deșert.

Martine îi relatează intervenția mea - că, adică, pericolul este îndepărtat. Atunci savanta curtezană varsă lacrimi pure și simple, de gratitudine. Ne declară fără echivoc că

---

[4] *Tu me fèches; fècer,* „a alcătui materii fecale”. Probabil o expresie similară cu *emmerder,* având și sensul „a plictisi, a inoportuna” (n. tr.).

pentru ceea ce am făcut mi-o fi recunoscătoare cât o trăi. Ca fată plină de psihologie, i-a căzut fisa că nu sunt genul de polițai căruia să i se ofere un plic, nici măcar o ședință de barcarole. Zice că tare i-ar mai plăcea să ne facă o tratație într-un restaurant de clasă: Guy Savoie, Lasserre, La Tour d'Argent...

Pe urmă trece la partea practică. Îmi povestește că fatalul infarct care l-a răcit pe domnul Jeannot era urmarea unei emoții puternice prin care scumpul de el trecuse la bancă. Că adică domnul Bonblanc găsise în caseta lui blindată un foarte curios mesaj.

Imediat îl scotocesc pe răposatul. Găsesc scrisoarea. O cetesc. Mă interesează. Nostimă afacere. Explorez toate poznarele. Dau la iveală o agendă cu coperți din piele de șopârlă, pe urmă de un aparat de ascultare de la distanță a robotului telefonic. Confisc ambele obiecte, fără rușinare (am rămas cam de multișor în pană de rușine, furnizorul meu fiind cu stocul la zero).

Îmi spun, *in petto,* că totdeauna cumsecădenia e răsplătită: din curată bunătate sufletească le extrag din belea pe darnicele astea răspânditoare de farmece, iar hazardul mă pricopsește cu un mister - pe mine, care mă dau în vânt după asemenea chestii.

Miss Gladys mă privește cu ochi „particulari". Nu ca profesionistă, ci ca gurmandă. Oare de pe urma atitudinii ăsteia a ei m-am alungit așa? Pun prinsoare că, dacă am organiza marea cavalcadă desfrânată, și-ar abandona „rețetele" de curtezană, ca să trăiască, plină de elan și simplitate, o autentică zbânțuială „amoroasă". Și-ar azvârli zorzoanele contrafăcute, de boarfă[5], ca să-și regăsească goliciunea fierbinte de amantă.

Le las pe cele două bombonici abia după ce ambulanța poliției le-a debarasat de stânjenitorul lor mușteriu; și cu toții jurăm să ne revedem mai curând decât în curând.

---

[5] Boarfă, dim. borfelină; în argou: prostituată. (n. tr.).

— Dă scrisorica aia încoace, să mă mai uit la ea o dată! îmi cere domnul Blanc.

I-o prezint. El o parcurge mormăind:

— De tâmpită e tâmpită rău. Am mai citit eu scrisori tâmpite, dar tâmpită ca asta niciodată!

O pune în fața lui, pe tejgheaua de lemn de la Bar Bare, un locșor tihnit din zona Étoile, frecventat de cineași neocupați, de câțiva cerșetori discreți și, prin urmare, și de tablagii de bună ținută. Ambianța e de genul înstărit englez (țesături scoțiene, mobilier de acaju și, pe pereți, gravuri reprezentând partide de vânătoare cu gonaci). O muzică de bonton: jazz calmos. Barman galonat. Patronul, corsican din Auvergne, stă la taclale lângă casa de marcat, la lumina unei lămpi enorme al cărei abajur de pergament celebrează o reputată marcă de porto. E înțolit ca un gentleman (cel puțin conform ideii pe care ne-o facem despre lumea bună din branșa limonagiilor). Interesul acestui gen de stabiliment este să-ți furnizeze un port al liniștii în mijlocul trepidantului Paris. Negroteiul și mandea degustăm: eu o vodcă-orange, el o grenadinadă - cocoțați pe două taburete de bar care ne transformă în păstori de pe landă.

— Crezi cu adevărat că mortul a găsit mesajul ăsta în seiful lui? se miră marele primat al galilor.

— Și dacă nu, de ce ar fi pretins o asemenea enormitate? Amintește-ți că incredibilul e totdeauna adevărat.

— Dar cum să fi putut avea cineva acces la seif?

— Asta e o întrebare deșteaptă, de douăzeci de puncte, băiete. Va trebui să-i găsim răspuns.

Domnul Blanc recită din memorie:

— „Sunt reprezentantul unei companii specializate în omucideri și îmi îngădui să vă ofer serviciile mele, anumite particularități ale existenței dumneavoastră îndemnându-mă să cred că aceste servicii vă vor fi de folos...”

— Bravo, memorezi repede, ai fi fost un actor bun.

— Curios lucru, acest nene dus dintre noi nu părea

totuși să aibă o existență complicată.

— Poate că nici n-a avut.

— „Anumite particularități ale existenței dumneavoastră îndemnându-mă să cred că ele vă vor fi utile!” repetă domnul Blanc. Nu-i scrii așa ceva unui moșneag liniștit.

Îi fac semn lui Alonzo, barmanul cu ochi de catifea, să-mi înnoiască vodca-orange și-i recomand să adauge un praf de piper alb. Îmi place al naibii orice decapant, orice coroziv, tot ce-ți curăță înghițitoarea și-ți biciuiește măruntaiele.

— Ai de gând, cu adevărat, să aprofundezi povestea asta? mă chestionează Negusul, bătând scrisoarea cu degetul lui de nuanța ciocolatei-cu-lapte-pe-cale-să-se-închidă-la-culoare.

— E grozav, nu? Poate că n-o să ducă nicăieri sau poate că o să descoperim o cioacă naspa. Recunosc că moșul putea să mintă pretinzând că a găsit biletul în seif, deși cred că n-a mințit. Numai că, dacă a spus adevărul, suntem în pragul unei afaceri deloc presărate cu praline. Oricum, în ultimele zile treburile nu ne mai înghesuiau.

— Începem cu lucrurile de rutină? Totul despre Jean Bonblanc, viața lui, operele, amantele?

— Obligatoriu, dragul meu Watson!

El încuviințează, bea o gură de grenadinadă. Îl privesc în lumina scăzută a barului. E superb amicul meu *black.* Mai ales că și-a lăsat să crească un colier de barbă pe care l-ai crede croit din astrahanul cel mai pur. Poartă blugi, adidași autentici, o geacă din piele de căprioară, de culoare deschisă, căreia îi suflecă mânecile. Smart băiatul. Frumos ca o reclamă de modă din *Lui* (bărbatul care nu caută decât *Play* și *Boy*).

Suspină:

— Sunt drăgălașe cele două ștoarfe ale tale. Mai puțin ștoarfe decât ștoarfele curente. S-ar zice că se joacă atunci când își practică meseria.

— Adevărat, există ceva diletantism în misia lor. O să trecem să le vedem zilele astea.

Roșește. În pofida culorii lui de protecție, detectez totdeauna la domnul Blanc momentele de încurcătură, după faptul că pometii încep să-și închidă ciocolatiul.

— Toată ziua țurca-n bibă! mormăie amicul. Eu vorbeam fără gânduri ascunse.

— Dar cu o încoțopeneală de armăsar. Ți-ar trebui un încălțător ca să te picuri, în starea în care ești.

Ridică din umeri. Îl simt tulburat. Rareori calcă pe lângă scumpa lui Ramadé, dar câteodată i se întâmplă, de manieră episodică, punctuală, așa cum un boa în captivitate își halește șobolanul, înainte de a adormi pentru opt zile.

Iau agenda defunctului și mă apuc s-o răsfoiesc. Nimic nu rezumă mai bine existența unui om din zilele noastre decât acest carnețel împărțit pe zile, ba chiar pe ore. Citesc nume care-mi sunt necunoscute; bătrânul era încă activ bine, judecând după numărul de întâlniri zilnice.

— Go! zic. Mergem la el acasă, să ne interesăm ce fel de viață ducea, ce afaceri învârtea, tot tacâmul.

O doamnă gravă precum Parlamentul Britanic ne primește într-un salon heteroclit, unde se găsesc, fără a se amesteca, asemeni apelor Rhonului și celor ale Lacului Leman, mai multe stiluri de mobilier. De la epoca timpurie până la Napoleon III, trecând prin Ludovic XV și Carol X. De să-ți dai jos de urgență pantalonii și să te ușurezi pe marele covor turcesc de treizeci de metri pătrați, care suportă tot acest talmeș și acest balmoș.

— Așadar, sunteți de la poliție, domnilor?

— Într-adevăr, doamnă.

— Cărui fapt se datorează această vizită?

— Unei nenorociri, vai! fac eu, cu mutră de reprezentant de pompe funebre pășind pe poteca văduvei.

Să-ți precizez că persoana bate în șaizeci de ofiliri. E pieptănată auster; păr de un alb-albăstrui, ipsos de Paris pe fațadă, gură în formă de vișină, desenată pieziș pe niște

buze subțiri. Nod de catifea neagră în jurul începutului de gușă (probabil cu speranța de a-l ascunde, când de fapt îl subliniază). Rochie de mătase imprimată, peste ea jachetă de lână, ciorapi groși de bumbac, bărcuțe strâmbate de lăboanțele pe care le torturează un reumatism deformant. Genul de mamă-mare îndestulată, păpușă burgheză, amatoare de haleli rafinate. Pe scurt, băbăciunea plicticoasă care profesează încrederea în Chirac și-l votează pe Le Pen, ca și cum zăpușeala din cabina de vot i-ar fi înăbușit convingerile.

Se încruntă și repetă:

— O nenorocire?

Dar fără să dramatizeze peste măsură.

— Cu tot regretul vă anunț, doamnă, decesul soțului dumneavoastră.

Ea își scutură capul, ceea ce face să-i plouă cu alb pe umeri.

— M-ar mira una ca asta; sunt celibatară.

Imediat dau în bâlbâială;

— Păi nu sunteți doamna Bonblanc?

— Domnișoara.

— Adicătelea?

— Adică n-am fost măritată niciodată! se răstește irascibila persoană, la două degete de insolență - și chiar mă întreb dacă nu cumva a trecut dincoace, așa, niznai-ba znai.

— Îmi dați voie să vă întreb ce reprezentați în raport cu domnul Jean Bonblanc?

— Sunt sora lui geamănă, nu se vede? Sau poate că nu-l cunoașteți. Ați venit să-mi spuneți că a decedat?

Decedat mă face să mă gândesc la D.C.D., semnatarul mesajului.

— Efectiv, domnișoară. A murit pe o bancă în Parcul Monceau, de o criză cardiacă.

Și știi ceva?

— Ce căuta în Parcul Monceau? bombăne nemiloasă

otrava.

Nu dă semne să-i pese de moartea frățiorului mai mult decât de pierderea primului tampon igienic (a nu se arunca în WC, vă conjur!).

— Să respire aerul înmiresmat, de iunie, ascultând ciripitul păsărelelor, sugerez eu cu un lirism care i-ar umezi chiloțeii unei mame vitrege.

Pupăza îmi aruncă o privire mai ascuțită ca o *navaja.*

— El! Ciripitul păsărelelor! Nici nu știa că așa ceva există!

Oftez.

— Poate că, trecând prin fața parcului, s-a simțit rău la volan și și-a spus că aerul are să-i facă bine? Nu era însurat?

— O, a fost, și chiar de două ori. Prima i-a murit într-un incendiu, iar a doua, de care a divorțat, îl dădea în judecată din doi în doi ani, pentru creșterea pensiei alimentare.

— Și în planul ocupațiilor ce făcea?

— Are o uzină de ambutisaj la Puteaux, plus o multifiduciară la Bursă, unde e patron-director general, dar pe care o girează un asociat.

— Avea legături cu cineva?

Bătrâna se zborșește:

— Ascultă, domnule, frate-meu a decedat de o criză cardiacă ori a fost omorât? Întrebările astea mi se par neîntemeiate, dacă a murit de moarte bună.

— La prima vedere, a fost doborât de un infarct; dar medicul legist va confirma ori va infirma diagnosticul. Și când cineva își dă duhul într-un loc public, e normal ca poliția să adune câteva informații cu privire la el. Mă mir că deveniți bănuitoare.

Tonul meu sec o face să acționeze aerofrânele. Într-adevăr, mamaia seamănă ciudat de mult cu răposatul.

— Nu devin bănuitoare, sunt doar surprinsă, se corectează ea.

— Nu e cazul. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare: domnul Jean Bonblanc avea vreo legătură cu cineva?

— Nu-mi făcea confidențe în privința asta, dar sunt convinsă ca era „ceva” între el și secretara lui, doamna Crépelut[6]. Mi s-a întâmplat să le surprind anumite gesturi echivoce, ca și priviri de o elocvență jenantă.

— Îi cunoașteți sau îi bănuiți dușmani?

Se întunecă la față, ezită.

— Delicat de spus, zice. Presupun că toată lumea are, mai mult sau mai puțin, așa ceva - și uneori fără să-și dea seama. În viață mișună antipatiile, dușmăniile, geloziile, ranchiunele. Dar puteți afirma că aceia care le nutresc în preajma dumneavoastră vă sunt dușmani? Dușman e un cuvânt greu, știți...

Nu-i deloc o prostie ceea ce enunță dom’șoara Bonblanc. Are cap. O acritură de cucoană, dar care privește lumea pe viu, fără ochelari de soare, așa cum e, ticăloasă cât cuprinde.

— Pe cine din anturajul fratelui dumneavoastră îl bănuiți că ar fi putut deveni un dușman potențial?

— Pe toată lumea și pe nimeni.

— Adică?

— Pe cei apropiați, firește.

— Exemplu?

— Vă spun imediat - nu este cazul; dar nu sunteți obligat să mă credeți. Eu și cu Jean am avut relații destul de încordate. Câinele și pisica! Se întâmplă rareori la gemeni, știu. De douăzeci de ani trăiesc alături de el: sora mai mare, jucând rolul de soție, pe jumătate menajeră de preot, pe jumătate stăpână a casei. Vă imaginați genul? La origine, am fost săraci. El a ieșit din această situație, dar eu am rămas fără nici o avere. Or, Jean, cunoscut pentru generozitatea lui, s-a arătat întotdeauna zgârcit față de mine, controlând la sânge cheltuielile casei, verificând toate cumpărăturile. Să crezi că avea plăcerea sadică să

[6] *Crêper,* „a încreți părul”; *crêpe plus,* „care nu mai încrețește” (n. tr.)

mă ține într-o goliciune aurită. Am dreptul doar la un adăpost și la o porție de mâncare. O dată pe an, de ziua mea, îmi cumpără o toaletă de la vreo prăvălie cu lucruri ieftine - sau mă lasă cu buzele umflate...

Ghicesc o imensă ranchiună a surioarei. Ori de-a dreptul ură? Nu chiar, însă cârpănoșenia fratelui, exercitată numai asupra ei, i-a rămas - și-i va rămâne pentru totdeauna - în gât; moartea tiranului nu va aranja în nici un fel lucrurile.

„Anumite particularități ale existenței dumneavoastră îndemnându-mă să cred că ele (subînțeles ofertele mele de servicii de ucigaș) vă vor fi utile."

Să fi fost o aluzie la irascibila *sister*? La soția divorțată, lacomă de o pensie din ce în ce mai confortabilă? Poate la un asociat prea puțin scrupulos, care i-ar fi tras-o lui moș Bonblanc?

— Ați vedea vreun inconvenient dacă aș pune să se facă o fotocopie după repertoarul lui telefonic, domnișoară Bonblanc?

Indignarea o sufocă.

— Dar ce indiscreție!

— Știu. Din păcate, exercităm o profesie care tocmai pe asta se bazează.

Și-a reluat moaca ultraseveră, de directoare de internat de dinainte de război, gata să se înfigă într-o tinerică surprinsă pe când lustruia polonicul ajutorului de bucătar.

— Domnule polițist! Dacă, așa cum păreți a crede, fratele meu a murit cu adevărat de infarct, nu văd necesitatea de a întreprinde o anchetă asupra lui. V-am dezvăluit esențialul a ceea ce se cade să știți și...

Domnul Blanc se ridică de pe scaun și murmură:

— Doamnă, pot să vă întreb unde e toaleta? Am mâncat la prânz mâncare occidentală și n-o mai suport!

Bătrâna nu-și crede urechilor îmburghezite.

— Încântător! exclamă.

Apoi, din vârful buzelor (ba chiar al dinților), aruncă:

— În fundul coridorului, la stânga, e un vestiar care are

și toaletă.

— Vă mulțumesc.

După ce Jérémie a ieșit, persoana declară:

— Ca agenți de circulație, mai treacă-meargă. Dar să dai peste negri ca inspectori de poliție, asta-i prea de tot...

— Evoluția raselor așa-zis inferioare, domnișoară.

— Va trebui să pun să se dezinfecteze scaunul după el. Oamenii ăștia sunt purtători a tot felul de viruși posibili și imaginabili, începând cu Sida.

— Fiți sigură că îi supunem unor teste foarte stricte înainte de a-i accepta în serviciile noastre.

Chestia pare să o însenineze întrucâtva.

— Domnul Bonblanc iubea pictura! remarc, ca să-i las timp lui Jérémie să șterpelească repertoarul dorit de mine.

Și arăt spre pânzele mai mult sau mai puțin dezastruoase, strălucitoare în ramele valorând mai mult decât picturile înseși. Surioara ridică din umeri.

— Mâzgăleli. Jean păstrează în seif pânzele de valoare. Nu caută să epateze galeria cu tablourile lui.

Expresia mă amuză și zâmbesc interior.

— Credeți că veți fi legatara sa universală?

Am pus degetul pe rană. Figura mamaii devine sinistră precum un cer de Vlaminck.

— Nici pomeneală! O să mă lase până la capăt cu buzele umflate, o să mă umilească. N-am să capăt nici un sfanț, nici măcar vreunul dintre șervețelele brodate chiar de mine.

Trebuia să fi existat pe vremuri, între frate și soră, o chestie nasoală de mari proporții. Purtarea lui Jean Bonblanc cu geamăna lui aducea cu o *vendetta.* O făcea pe bătrână să plătească ceva de neiertat.

Auzim de undeva zgomot de apă trasă, și Jérémie reapare radios, ca un constipat slobozit cu două pilule de Pursenide. Foarte curând ne luăm valea.

O dată ajunși în droașca mea, Negriciosul scoate de sub

bluzon un mișto repertoar Cartier, din piele bordo, cu paginile ușor boțite de îndelungatul serviciu.

— Păstrează-l, îi zic.

În timp ce eu conduc, caută în carnet al cui e numărul de telefon înscris pe acest aparat de ascultare de la distanță a robotului.

— Cel luat de tine din buzunarul repauzatului?

— Exact. Un lucru mă surprinde: că omul nostru a scris pe cutie numărul telefonului căruia aparatul îi corespunde. Vezi? S-a slujit de o bandă de hârtie adezivă albă, ruptă de pe marginea unei colițe de timbre poștale. Adică se temea să nu uite numărul de telefon. Deci era vorba de unul nefamiliar. Ceea ce mă determină să cred că îl folosea rareori.

Amicul meu încuviințează cu o mișcare a capului. Și murmură, loial:

— Bună deducție! Mai am de învățat de la tine.

Începe să cerceteze carnetul, confruntând cifrele înscrise pe aparatul de ascultare și numerele adunate în repertoar. În timp ce trag de covrigul lui Maserati, mă gândesc la răposatul Jean Bonblanc și la universul său. Îl pot defini destul de bine pe tip. În aparență, un grăsan cumsecade, înzestrat cu simțul afacerilor și care muncea mult. Știa să-și plaseze bine marafeții. Și să-i cheltuie cu larghețe, mai puțin când era vorba de a sa *sister.* Adora să i se cânte din propriul clarinet. Era, probabil, un bun primar și un bun patron. Sever, dar drept. Plin de bun-simț. Numai că târa cu el, după toate probabilitățile, o mare porcărie. Oamenii sunt muște albastre, care se așază când pe miere, când pe rahat. Un ins cinstit? Probabil, în linii mari. Un iubitor de plăceri lumești? Fără nici o îndoială. Care a comis escrocherii de-a lungul vieții? Nu imposibil.

— Numărul nu apare în repertoar, mă asigură Tiger Man. Am verificat minuțios, de la A la Z și de la Z la A.

— E-n regulă.

Am ajuns la Curcănărie. Parchez mașina la nimereală și mă duc în birou. Jérémie mă însoțește cu marii lui pași elastici pe care e obligat să-i frâneze ca să rămână în rând cu mine. Pe scări și pe coridoare ne încrucișăm cu șiruri de colegi. Saluturi mohorâte sau năzdrăvănii prostești de-ți vine să-ți dai palme. Ca totdeauna în adunăturile de nătărăi. În administrații sau în uzine, în marile magazine sau în studiourile de cinema. Glume răsuflate, cu iz de calvados eructat. Râsete forțate. Suficiențe, fanfaronade, văicăreli pe caz de boală. Liru-liru. Am un rucsac plin de nerușinările lor. Ar trebui să fie sodomizați cu toții de niște măgari. Să le plesnească dindărăturile puturoase și ei să se răstească la bocanci. Ar înceta atunci să profereze tâmpenii inutile.

Îmi proptesc bucălatul în fotoliul pivotant (nou-nouț, se reamenajează încăperile). Scaiul cu care e tapițat scoate o pârțâială ridicolă.

— Știi ceva? îi zic domnului Blanc. M-am gândit la o chestie: cred că viața mă cam plictisește.

— Ce-ți veni?

— Habar n-am, dar m-a apucat.

— De curând?

— O, e ceva endemic. Numai că azi m-a lovit la sora mortului. O sfârșeală nemaipomenită. Bătrâna aceea căreia îi anunți decesul frățiorului și care, în loc să scâncească, își varsă veninul... Locuiau împreună, detestându-se. Găsești că asta înseamnă existență, fiule? Se bălăceau într-o groapă de latrină. Poate că grăsunul Jeannot visa să-i vină de hac surorii lui? Sau să pună pe cineva să-i facă felul? Poate că ilustrul D.C.D., faimosul agent general al Comitetului de Doliu, a înțeles - și asta i-a motivat oferta de servicii?

— Nu ține! protestează spiritual Tuciuriul. Mesajul ăla seamănă a escrocherie.

— O escrocherie care l-a impresionat atât de mult pe moș Bonblanc, încât l-a omorât pe când halea turturica lui

miss Gladys.

Și, fiindcă tot veni vorba de păsărică, trebuie să-ți zic ceva cititor iubit, cititor de care mi se fâlfâie: dacă mă exprim mereu atât de neaoș, dacă sporovăiesc fără perdea despre chestiile privitoare la chestii, cu vorbe adevărate care te înfioară, este ca să dezamorsez tabuurile, te prinzi? Am degenerat prea mult, e vremea să restabilim echilibrul. În epoca focului sau a penei tăiate, băieții și fetele de pe planetă și-o puneau asemeni animalelor, presupun. Cum îi lovea pofta, cum se escaladau și se încoțopeneau fără fandoseală. Și dacă li se părea mișto problema asta, mormăiau de bucurie.

După care li s-a făcut rușine de puțișoare. I-au perturbat religiile. Așa că s-au apucat să-și ascundă nuturile și federele. Au devenit *peccato* poponeața, mușțiucul, bipoașca. Sejurul interzis. Purulet, obscen. Nu pune mâna. Nu pune gura. Coțăiala pe șest, la iuțeală. În legalitate. Cămăși de noapte crăpate, izmene lungi, pentru un cât mai restrâns cu putință contact dermic. Numai cât să spui că perpetuezi specia (de idioți). Continuăm să trăim în această ipocrizie. Care va mai dura secole, poate și milenii. Să ne ascundem ciomăgelul. Să nu mai vorbim de el. Sau doar cu un vocabular medical.

Așa că, îți dai seama, când apare câte un Santantonio cu argumentele lui de taur, cu podoaba fluturând glorios, cu stiloul picurând de sloboz, vorbind despre compostare cât îl ține gura, târând de-a lungul paragrafelor lui impertinente oștiri de 1 și de 0 - îndată îi sare pe urme haita de fleșcăiți care încep să urle la lună. Îl huiduie! Îi neagă totul! Îl subliteraturizează pe viață!

Numai că, din fericire, Sana își șterge toate orificiile! Fericirea lui e altundeva decât la căutătorii de pricini. Nu-i pasă de glorie, de câștigurile materiale. Visul lui ar fi să crape într-o gară, ca să nu riște să-și piardă identitatea în niște case care constrâng. Să moară cu buzunarele goale. Te lași în voia sorții. Te lași în bătaia vântului, îți pui sare

pe coadă. Omul plasează iar femeia deplasează. Singurii tipi care fac din existența lor o operă de artă sunt vagabonzii. Ei bine, uite, vorbesc, delirez... Nu slujește la nimic și nimănui, nici măcar mie. Trăim cu nimic și în nimic!

Ne-am adâncit, Jérémie și cu mine, într-o cinstită și frumoasă tăcere, de aur masiv. Și tristețea e un lung fluviu liniștit.

— Nu-mi prea sunt boii acasă astăzi, mă scuz.

— O să-ți treacă, mă asigură domnul Blanc.

— De ce?

— Fiindcă e anormal, și ce e anormal nu durează.

— Bine spus, abate. Ne ocupăm de aparatul de ascultare la distanță?

Uitase de el, dar și-l amintește, își trage un scaun în fața mea și privește numărul înscris pe bucățica de hârtie adezivă, albă.

— Începe cu un 3, zice, e din periferiile de vest, nu?

— Întreabă la serviciile noastre cărui abonat îi corespunde numărul; cei de la informații telefonice n-or să ne răspundă, fiindcă figurează pe lista roșie.

Pe când el intră în contact cu secția vorbitoarelor, eu examinez micuțul aparat de comunicare la distanță. Trei cifre sunt scrise pe o altă fâșie de hârtie, indicând, în engleză diferitele manevre ale aparatului, pe care acestea le comandă. Cele trei cifre permit și formarea numărului ce declanșează aparatul. Citesc „7, 8, 0”.

Câte combinații diferite se pot alcătui cu ele? E imposibil să o găsești, pe dibuite, pe cea bună. Am putea pierde mai multe zile cu tatonările.

Domnul Blanc înhață un pix și trage spre el notesul meu. Îl privesc, de-a-ndărătelea, mâzgălind. Mormăie afirmativ, ca să arate că pricepe, ascultă și scrie.

— Mulțumesc, conchide apoi, trântind telefonul.

Întoarce notesul către mandea. Citesc: „Jean Baptiste La

Goyet, Les Quèquettes-du-Roi[7], Yvelines”.

Îl recompensez cu o înclinare a capului și, parcă pus în mișcare de pistolul unui starter, mă avânt în anchetă cu toate puterile. În viteza a cincea, arătătorul meu băgăreț (nu chiar cât mijlociul, dar însoțindu-l adesea pe acesta din urmă în hoinărelile lui josnice) formează numărul domnului Jean-Baptiste La Goyet. Un țâr, două, apoi ușorul trosnet al receptorului intrat în funcțiune. Un glas de femeie care știe ce spune mă informează că: „Lipsim de acasă, dar aveți posibilitatea de a ne lăsa un mesaj, menționând numele dumneavoastră, ca și data apelului și motivul pentru care ne-ați căutat, înainte de a vorbi, așteptați semnalul sonor. Biip! E rândul dumneavoastră!”.

Închid. Există indivizi care se dau de ceasul morții să inventeze pentru robotul telefonic formule de răspuns cât mai hazoase. Nasulia e că, după ce le-ai auzit de mai multe ori, nu le mai găsești nostime neam. Îmi aduc aminte că am inventat și eu una, stil Sana, pentru telefonul de acasă: zeflemistă și calamburlescă. Peste nu multă vreme, un amic care mă tot suna m-a sfătuit să „schimb placa”. Astfel încât am revenit la postmodernism. Ai să vezi că, într-o zi, și ale mele *books* vor ajunge în colecția „Pleiade” și nu vei mai găsi nici o diferență între San-Antonio și Chateaubriand.

— Nu ți se pare bizaroid, Albă ca Zăpada, că domnul Jean Bonblanc era posesorul aparatului de teleascultare al acestui Jean- Baptiste La Goyet?

— Ba bine că.

— Binevoiești tu a o întreba pe *sorella* împricinatului ce soi de legătură există între defunctul și neica La Goyet?

Docilul tuciuriu se evacuează. Atunci eu formez iarăși numărul și aplic receptorul teleascultătorului pe microfonul propriului meu telefon. Îndată ce se aude semnalul ce mă îndeamnă să vorbesc, îi expediez succesiv

---

[7] *La Gouaille*, „zeflemea”; *Les Quèquettes-du-Roi,* „«Corcodușele» Regelui” (n. tr.)

micile rotocoale ale unui 8, apoi ale unor 7 și respectiv 0, în virtutea discutabilului motiv că Jean Bonblanc se născuse, conform hârțoagelor sale, la data de 8 iulie 1930.

Dar chestia asta nu duce la absolut nimic. O iau de la început, formând 0, 7, 8, 0, în ideea că numărul de cod ar comporta patru cifre și totodată că ziua de 7 ar fi exprimată prin 07 și că bătrânul ar fi pus mai înainte luna. Tot canci. Mă încăpățânez și mai joc o mână, punând în față anul și nu mai știu ce altceva. Pierdere de timp.

Domnul Blanc își introduce în birou marea umbră neagră.

— Băbătia n-a auzit în viața ei de vreun Jean-Baptiste La Goyet, mă anunță el. Nu crezi că ar trebui să dăm o raită pe la Quéquettes-du-Roi?

Cochetă localitate. Liniște sufletească garantată. Case solide și frumoase, foste ferme amenajate de către orășenii în criză de reședințe secundare; spații largi, platani cât vezi cu ochii... Se aud cârâind găini invizibile. Pisici se pisicesc trântite la soare. Un câine bălțat le dă pace, fiindcă tot ce-și dorește e să adulmece bornele urinare, de calitate superioară, prin care înainte-trecătorii lui și-au marcat teritoriile.

Zăresc un băiețel cu o bicicletă și îl interpelez:

— Știi tu unde locuiește domnul La Goyet, băiețelule?

El adoptă mutra buimăcită a unui puștan incapace de a răspunde la întrebările oamenilor mari.

— Nu cunosc.

— Nu ești de pe-aici?

— Ba da.

— Și n-ai auzit niciodată de domnul Jean-Baptiste la Goyet?

— Nu.

Mă despart de el cu o strâmbătură deloc veselă.

— Poșta! mă sfătuiește Jérémie.

— Poftim?

Îmi arată o furgonetă galbenă, cu sigla Poștei Franceze. Harabaua staționează în fața unei reședințe opulente. Cobor ca să pândesc apariția însărcinatului cu afaceri. Acesta iese fluierând, în capul gol și cu o mutră lipsită de griji. E un tinerel dezghețat și simpatic.

— Cum ziceați că-i spune? mă face să reiterez.

— Jean-Baptiste La Goyet.

— N-am știință.

— Totuși există o linie telefonică pe acest nume! obiectez eu.

— N-am auzit niciodată de așa cineva.

— De vreme ce deține telefon, trebuie să primească factură pentru el.

— Nu și dacă plătește direct prin bancă.

— Dar, la toți dracii, mă înfurii eu, orice individ primește corespondență: formulare de impozit, note de electricitate, urări de bine din partea unei verișoare, mai știu eu ce!

Poștașul nu-mi apreciază îndărătnicăpățânarea.

— Eu, în tot cazul, vă repet, domnule, numele ăsta nu figurează printre cele ale oamenilor pe care îi servesc.

Și se cațără îndărăt în droașca lui, mai strălucitoare decât un lan de rapiță.

— Mai întrebați la cârciumă, îmi aruncă înainte să accelereze.

La ceasul ăsta nehotărât, de final de după-amiază, locanta e pustie. Ne așezăm la o masă bătrână, de lemn lustruit. După un timp, își face apariția o damă bizară, cu înfățișare de bărbat. Claie roșcată, nădragi bărbătești, cămașă de pânză groasă. Babă, cuperozată, cu priviri amorțite, cu mustețe și smocuri de păr în bărbie. Tembelă sau alcoolemică, la alegere. Al naibii de hermafrodită, aș zice, dacă mă uit mai bine. Când i te adresezi, o iei cu „Doamnă și stimate domnule”.

Ne studiază precum o găină care tocmai a făcut un ou de struț și care se întreabă cum de-a putut ieși din târticioara

ei o asemenea chestie barosană.

— Bonjurică la matale! mă dau bine pe lângă domnia-sa. Tare ne-ar cam plăcea două sucuri de fructe.

Bănănăie câteva vorbe pe care o rog să le repete. Mi se pare că înțeleg „portocale sau ananas” și optez pentru portocale. Creatura se târâie până la un frigider împestrițat de autocolante celebrând gloria lui Orangina (pe care nicicând n-o vom scutura îndeajuns, ascultă ce-ți spun!). După ce se întoarce cu două sticloanțe cu capsulele ruginite, îi pun întrebarea de douăzeci de puncte:

— Îl cunoști cumva pe un anume Jean-Baptiste La Goyet?

Arătarea capătă un aer absent, precum cineva care își duce la ureche un ghioc ca să pândească țipetele pescărușilor și sirenele de vapoare. Am impresia că efortul ei de a gândi scoate un zgomot de angrenaje neunse.

— Bătrânul Baptiste, fostul cantonier? dezarticulează în cele din urmă.

— La Goyet, precizez.

— A murit.

— Cât de neînsemnați suntem pe lumea asta! mă lamentez. Când s-a întâmplat tragedia?

Lelița cârciumăreasa execută un pârț ratat, dar e scuzabilă, fiindcă a încercat să-l slobozească pe gură.

— De mult.

— Cam de când?

— Nu mai știu; șapte, opt ani.

— Și casa lui - ce mai e pe-acolo?

— Nu șade nimeni.

— Mde.

— Trebui să știți că nu-i cine știe ce de capul ei.

— Unde se află?

— Vedeți drumul spre Poissy?

— Cum te văd pe matale.

— La cinci sute de metri de sat e un transformator electric.

— Tot ce se poate.

— Drept peste drum e casa lu’ Baptiste.

Scoate din nădragi un pachet de Gauloises, își înfige una în cioc și se cărăbănește să și-o aprindă la bucătăria de prin preajmă.

Casă zicea băboanța? Mai curând cocioabă. Și într-o stare de plâns.

Mai întâi că-i minusculă: două odăițe și mai multe nu. Obloane încuiate cu sârmă și ușă lăcătuită cu un lanț. Buruienile au luat-o cu asalt și sunt pe punctul de a obține o răsunătoare victorie. Iedera parazită e atât de vânjoasă, că are trunchiul gros ca o parâmă. Și mai sunt o sumedenie de urzici, „ciorba săracului” cum le zicea mama-mare.

Afumatul și cu mine ne privim interzișii.

— Trebuie să fie o zbârcă, murmură Jérémie. Cum să-ți imaginezi că maghernița asta în ruină e dotată cu telefon?

Eu am și început să mă explic, cu pistoalele pe masă, cu lanțul de la intrare, deși acesta e „de siguranță” - de altfel singurul obiect aproape nou din conacul răposatului La Goyet. Îi prezint câteva argumente de bun-simț, și el cedează insistențelor lui mandea, cum ar face o micuță manichiuristă căreia i-aș relata viața mea coțopenistică, lăsând-o și să se atingă de dânsa.

Înăuntru e ceva de domeniul clar-obscurului. Duhnește a închis, a mucegăit, a paie putrede. Sunt într-adevăr două încăperi, așa cum adulmecasem - o bucătărie și o cameră. Nici picior de mobilă. Subzistă numai o chiuvetă de piatră, un scaun cotonog și un tablou religios reprezentându-l pe Domnul Nostru Iisus Hristos care-și arată către păcătoșii ce suntem inima plină de raze luminoase; dar de-ți închipui că asta-i impresionează pe suszișii greșnici, cucu-bau! Tabloul se află în odaie. Și în afară de cele trei elemente menționate, iarăși cucu, iarăși bau!

— Vezi bine că nici vorbă de telefon! se obstinează domnul Blanc.

Efectivamente, toate chestiile de aici sunt de o goliciune angoasantă. Tencuiala de pe pereți a fost înlocuită cu pânze de păianjen, podelele sunt roase de cari. Printr-o gaură din tavan a căzut o mână de paie, cocioaba comportând oleacă de pod.

Ascult țârâitul îndepărtat al unui clopoțel care mi se agită în urechea internă. Semnal de alarmă. Ca submarinarii, atunci când o cameră de balast intră la apă. Cu mâinile în jeburi, mă învârtesc prin cei cincisprezece metri pătrați ai încăperii. După care, ei bine, mă reped să dau de pământ cu Inima cea Sacră a lui Iisus. Sub care se găsește un cotlon adăpostind un aparat telefonic prevăzut cu un robot al cărui led roșu este aprins.

Negroteiul cască hot-dogii suprapuși care-i țin loc de buze și-mi prezintă superba sa limbă rozalie printre un dublu șir de colți pe care ar trebui să și-i spele cu zeamă de rostopască spre a nu stârni poftele vreunui vânător de elefanți rămas în pană de fildeși.

— Și asta, domnule inspector, ce e, Răpirea din Serai?

Ca orice om modem, apăs pe tasta de repede-înapoi a robotului, apoi pe aceea marcată cu *play* (fiindcă, în zilele noastre, dacă nu posezi câteva noțiuni de engleză, ai cele mai bune motive să te retragi într-un ospiciu din Hautes-Alpes, administrat de călugărițe).

O voce feminină zice: „Aici Edmée. Tipul din Bruxelles și-a anulat călătoria. Are să mai sune."

Un clac. Mesajul înregistrat, invitându-i pe eventualii interlocutori să vorbească, răsună din nou. Un scurt semnal sonor, apoi o voce masculină: „Aici D.C.D., domnule Bonblanc. Suntem în 17 iunie; e ora opt dimineața. Probabil ați trecut pe la bancă și ați găsit în seif oferta mea de servicii. Presupun că v-a lăsat perplex, de aceea am de gând să vă ofer un eșantion al capacităților mele. Una dintre persoanele care vă stânjenesc va dispărea. Veți înțelege astfel ce sunt în stare. Imediat apoi vom negocia eliminarea celei de-a doua persoane, pe care

o socotesc cu mult mai importantă. Pe curând.”

— 17 a fost ieri! exclamă Jérémie.

— Adevărat, zic. A fost ieri.

Capitolul III
CE CĂUTA ÎN GALERA AIA?

Pentru mine, misterul e ca supa: îmi place cu adevărat doar dacă-i foarte gros. Așa încât - ce să-ți mai spun dacă sunt sau nu la largul meu!

O istorioară de calibrul ăsta n-am mai gustat până acum. Îți dai seama? Să recapitalizăm. Un „cumsecade" bătrâior găsește în caseta lui blindată de la bancă o scrisoare absolut aiurită, prin care, din partea unui nenică, i se propune să fie sfredeliți inșii care-l deranjează. După nu multă vreme, de uimire, Sex A. Genaru sună stingerea, taman când gulgutiza pițipoanca lui *miss* Gladys. Omul purta cu sine un aparat de ascultare de la distanță a unui robot telefonic disimulat într-o chițimie prăbușindă, al cărei proprietar și-a achitat de vreo șapte său opt ani datoria de un ort către preot. În telefon se află două apeluri - unul de la o anume Edmée, anunțând că „tipul din Bruxelles" și-a anulat călătoria. Celălalt este de la faimosul D.C.D. care, pentru a-și „amorsa" ipoteticul client, îl informează că va lichida una dintre persoanele jenante din viața acestuia. Nu știu tu ce crezi, dar dacă nu ți se pare că în chestia asta rezidă extractul enigmei, cu aromă de arabica, atunci nu ești bun decât să citești ce scrie pe cei douăzeci de centimetri ai hârtiei tale igienice proaspăt folosite.

Auzim un tropotit mărunțel, și iată că un șobolan de talia unui cotoi castrat străbate maghernița ca să se piardă într-o crăpătură a dușumelelor.

— Fir-ar al dracu'! exclamă în cele din urmă domnul Blanc, care, în ciuda bogatului său vocabular, folosește din

cale-afară acest termen pentru a da glas emoțiilor puternice.

Și adaugă:

— Fir-ar drac' al dracu'!

— Într-adevăr, întăresc eu, viața răposatului Jean Bonblanc nu semăna deloc cu aceea a Sfântului Francis de Sales. Dovadă telefonul ăsta clandestin, ca și „oamenii dăunători" la care face aluzie D.C.D. În mesajele lui scrise și telefonice. Va trebui să aflăm prin ce minune bătrânul cantonier Jean-Baptiste La Goyet continuă să fie titularul unei linii telefonice, la mai mulți ani după ce a plecat dintre noi.

Așez la locul lui cuviosul tablou. Umezeala a încrețit hârtia, însă inima radioasă a Domnului Nostru continuă să iradieze. Această pată roșie luminează cocioaba.

Jérémie își privește ceasul.

— N-o putem face astă-seară, anunță el. A trecut de zece, și totul e închis.

Totuși afară e lumină ca în miezul zilei. Suntem în iunie, lună uimitoare, când zilele devin lungi - după aversele din martie, țârâielile din aprilie și primele zâmbete ale soarelui din mai. Privesc șoseaua de un alb albăstrui, orizonturile pe care câmpia le subliniază cu verde și aur. Parcă am fi pe o mare vegetală: grânele care cresc, rapița, gardurile vii, încă înflorite ici-colo...

— Adevărat, reiau, nu mai putem face mare lucru. Ce-ar fi să-l vizităm pe Béru, în Normandia, de vreme ce tot am pornit la drum?

— Îți lipsește amicul ăla plin de rahați! observă Jérémie, cu un zâmbet trist.

— Nu-mi lipsește, mă îngrijorează. Mă scoate din sărite faptul că și-a părăsit scorpia de nevastă, mustarul, bistrourile, slujba și, colac peste pupăză, ne-a lăsat și pe noi, ca să trăiască amorul perfect în satul lui natal.

— E *big love* între el și micuța canadiană, rânjește Homo africensis.

— A avut el și alte povești de inimă albastră, dar niciodată nu și-a lăsat universul ca să se întoarcă la izvoare în ferma babacilor. Asta-i premieră mondială. Hai, îi facem o vizită?

— Dacă mori de dorul lui!

După un ceas și zece mărunțișuri, trecem pe lângă indicatorul cu Saint-Locdu-le-Vieux. Atunci ni se oferă priveliștea unui mare burg normand, masiv și pașnic, în aurul soarelui la asfințit. Case de paiantă, vaste hambare arhipline de material agricol, vaci dodoloațe, culcate cu nonșalanță pe sub meri, bariere de lemn parcă pictate de Boudin sau Corot ori nu știu care alt gorobete leșinat după fermecătoarea natură.

Miroase bine, a pământ reavăn, a bălegar fertilizant, a cidru proaspăt. Localitatea se întinde pe o colină opulentă. Ca să ajungem la ea, trebuie să traversăm Saint-Locdu-le-Petit, un soi de mugure târziu, de rejeton al celuilalt, va să zică mai nou. Am trecut prin fața unui loc de conservare a fructelor, niște barăci dezolante, zăvorâte și tembele; în mahalale, treacă-meargă, mahalaua e zona sacrificată a concentrărilor omenești, debaraua unde se înghesuie, claie peste grămadă, visurile la prețuri *en-gros* și necesitățile sociale. Dar asemenea cotețe pe frumoasa câmpie a Franței mă fac să-mi scrâșnească fesele. Mi-e rușine să le văd proliferând din ce în ce mai mult, pustule de cărămidă și de alandala. Dezonoare a nobilelor ținuturi. Mână criminală întinsă naturii complice. Și când te gândești că, odinioară, până și cel mai puțin talentat dintre meșteșugari făcea din uneltele lui de lucru opere de artă! Rindele sculptate, săpăligi cizelate, putinee ridicate la rangul de mobilier de artă. Iar acum - rahaturi. Formica, beton, PFL... Lemnul nu mai e lemn, nici oțelul nu mai e fier tratat. Nici o diferență între locuințe, între automobile, între ustensilele de tot felul. Peste tot plastic imputrescibil, care sfidează mileniile. Într-adevăr, omul a știut să creeze

un singur lucru etern: propriile lui gunoaie!

Așadar ne năpustim - cu viteza de 50 de kilometri pe oră, viteză prescrisă de panourile rutiere din această celebră localitate care a văzut venirea pe lume a lui Bérurier Alexandre-Benoît (zis Béru, zis Grasul, zis Borțomega, zis Gogeamitu, zis Umflătură, zis Maiestatea Sa, zis Mamutul, zis Matahală, zis Burtoi, zis Infamul, zis CO_2 de Măgar etc.).

Întrucât am mai bântuit prin aceste faimoase locuri, găsesc fără greș ulicioara albă, imediat la dreapta după ce ajungi la fântână. Trec prin fața băcăniei lui Lamouille[8], apoi prin fața grotei fierarului (reconvertit în vânzător de tractoare fără a-și fi modificat forja). După două-trei căsuțe semirurale, atacăm satul propriu-zis, cu mormane de bălegar aburind, pe care cântă cocoși mai galici decât ai putea crede. Câini obezi latră fără convingere, alergând leneși de-a lungul sârmei pe care sunt legați. Mai trec de niște pășuni, de câteva lanuri de cereale, de un pâlc de stejari.

Și iată ferma lui alde Bérurier, simplă și frumoasă în noblețea ei peizană. Un mare cadrilater unde, de când clădirile nu mai sunt afectate muncii pământului, iarba și-a reintrat în drepturile ei imprescriptibile. Casa de locuit se află în fundul curții, bălăngănindă, cu acoperișul mâncat de carii și obloanele asemeni paginilor pe jumătate rupte ale unei cărți. În stânga șuri pustii, în dreapta grajduri deșerte. O incurabilă melancolie se degajă din toate aceste locuri sortite pieirii. Anacronică (o, cât de!), o cârpă croită dintr-un cearșaf vechi e întinsă deasupra intrării în gospodărie, purtând două cuvinte mâzgălite cu verde:

Institutu BÉRURIER

Am o a doua surpriză când descopăr, înșirate în curtea întinsă, câteva mașini și motociclete. Dinspre sălaș se aude

[8] *La mouille,* „fesă” (n. tr.).

muzică: jazz, bogat în partituri de saxofon solo, care îți zgândăre sufletul. Ne apropiem, încuriozitați pe bună dreptate (cum se spune în justiție). Ușa dă spre o uriașă bucătărie de pe vremuri, cu o vatră imensă, o masă lungă de lemn lucind de jeg și de prea multă folosire, un cuptor de fontă, o chiuvetă de faianță, precum și grămezi de bidoane, găleți și un întreg talmeș-balmeș de chestii aruncate în voia sorții. Cufere mai mult sau mai puțin hodorogite, bufete, scăunele, bănci, seturi de cratițe din aramă desăvârșesc ambianța de fermă din veacul nouăsprezece. Lumina e săracă precum într-un tablou de Rembrandt și te trimite cu gândul și la Victor Hugo, fiindcă uneori ilustrul bărbos hălăduia și pe la țară.

Muzica vine din odaia de alături, a cărei ușă a rămas întredeschisă. Ne apropiem și rămânem paf la vederea spectacolului de mai jos. Închipuiază-ți o cameră mare, care trebuia să fi fost prevăzută cu un pat înalt, acum demontat și din care au fost păstrate numai somiera și saltelele. Acestea se găsesc în mijlocul localului. De jur împrejur au fost așezate bănci și scaune. Deci somiera a devenit un soi de ring, luminat de becuri puternice. Vreo zece persoane, majoritatea tinere, stau pe scaune. Pe crivat se lăfăie Alexandre-Benoît și Louisiana, răpitoarea lui cucerire canadiană, o drăgălașă la vreo douăzeci de vino-ncoa', șatenă, pistruiată, cu ochi frumoși și curați și niște forme la care până și sculptorul cel mai cârcotaș n-ar găsi nimic de zis, dar o mulțime de făcut. Un pick-up difuzează muzica auzită până-n stradă.

Taman când începeau să ni se scurgă ochii la ce vedeam, Bérurier ia cuvântul.

— Scumpi elevi, atacă Dolofanul, fin'că iacă-vă reuniți, o să-ncepem. Cu toate că sunt de obârșie născut-crescut la Saint- Locdu, am dus-o mai mereu la Paris și poci să vă mai zic că, pe lângă asta, am voiajat pe toată planeta. La momentu' actual, crez că poci să vă asigurez că cunosc cu amoru' din cap până-n picere și la Z, având ocazia să

priponesc o cantitate de n-ai să crezi de damicele pe subt toate altitudinele: negre, galbine, frumoase, babete și tot așa. Revenind eu ca să mă-ntorc să mă instalez printre mijlocul vostru, ce-mi zisăi: că aș putea să mă fac folositor tineretului din comuna mea, espunându-i rudimentarele amorului, pen' ca să nu fie luați de maimuțoi când vine de se espatriază pin Paris, pin Rouen și alte capitale, că să nu mai vorbesc de străinătate ca și de coloniile de dincolo de mări și țări. În amor, mai abitir ca în alte discipline, ce contează mai mult și mai tare este maniera. Cu amabila participantă a dom'șoarei Louisiana, aici de față prezentă și carele e o supraîndotată de i-am mai completat și eu educația prin cursuri destul de avansate, vreau să întreprind formarea voastră, pentru ca într-o bună zi, când o să lustruiți de mama focului nește pițipoance ori, după caz, nește hăndrălăi, ăia să vă întrebe dacă nu sunteți cumvașilea de prin Saint-Locdu-le-Vieux - că așa de vestit va ajunge el ca centru de tărbăceală reputat. Va să zică, căscați-vă ochii și urechile, că începem.

Incredibilul își umezește buzișoarele și-și netezește cu caraba cât păr i-a mai rămas pe scăfârlie.

— Dragi elevi, continuă apoi, să vă iau situația cea mai simplă. Ați venitără la cinema, siguri, ca să ziceți că vă omorâți timpu', având în vedere că vă plictisiți de maica mă-sii într-un oraș pe care nu-l cunoașteți. La intrare, când întindeți biletu' la plasatoare de-l rupe, îi aruncați și o gineală mai șucară și-i șoptiți să vă puie lângă o bibilică (dacă sunteți mascur) sau lângă un bronet baban (în caz că sunteți formelă). În general, plasatoarele e de gașcă. Așa că iată, să zicem că eu sunt nenea care i s-a dat scaunul de lângă o donzelă, la adicătelea dom'șoara Louisiana, asta de-acilea. E în beznă; pe ecran, niște șmecheri îi dau bice cu obișnuitele lor tâmpenii. Ca să atac, mă aplec către pușloaică și o întreb: „A început de mult filmul, frumoasă d'șoară?" Un amănunt: chiar dacă vă adresați unei fleșcăituri burdușite de atâtea ore de zbor, având în vedere

că nu în fitece zi e Paștile, spuneți-i dom'șoară. Atunci persoana e obligată să răspunză. E rândul matale, dom'șoară Louisiana.

Louisiana murmură:

— Abia a fost genericul, domnule.

— Vă foarte mulțămesc, dom'șoară, foarte amabel în ce vă privește din parte-vă. Pe urmă vă faceți nițel că vă gimbiți la film. Mai apoi îi spuneți vecinei o aiureală de felul că: „Mișto, e Belmondo!" sau „Pe mata nu te plictisește cinemaul japonez?" - cum vă pică mai la îndemână. Dacă ea răspunde, nu mai trebe să zăboviți: îndată la atac. Cu genunchele, firește. Porniți în căutarea lu' al ei. După ce l-ați găsitără, îl lipiți pe al vostru. Mă urmărește toată lumea? Uitați-vă-ți la genunchele meu și la al lu' dom'șoara Louisiana, ai zice că e genunche siameze. După ce-ați trecutără prima etapă, lucrați la cotieră. Chiar dacă ea își ține brațu' pe ea, nu zăboviți să i-l împingeți ca să-l puneți pe al vostru, cum fac eu pe cartea asta de slujește de cotieră. După care vă lăsați mâna să atârne deasupra picioarelor ei, numai bine cât să-i atingeți rochia cu vârfu' deștelor. Evident, nasulia începe când nătântoalele asta poartă pantaloni, dar așa ceva nu schimbă tehnica. Trebe să le mângâi pe îndelete. E unii care dau rasol. Da' pițipoancele o are cu langurosul. Le faci să le apară dorința, pricepeți voi. Stai cu benoclul la deștele mele, dragi elevi. De-a lungul coapsei, fără să grăbești mișcarea... Frecătură, frecangeală... Ca când ar fi o joacă. Pui prinsoare că dânsa n-o să vă zgornească. Și acuma să vedem dacă ați înțeles. Tu, ăsta din stânga, după cum arăți, ești băiatu lu' Martin, bag de seamă? Martin Honoré de la Grand-Gouille? Da! Vezi, sunt fizionomist. Și gloaba aia mătăhăloasă de lângă tine cine-i? Ce spui! O Devânzare[9]? Doamne, ăi din familia noastră le-au coțăit pe toate Devâzâroaicele. Tata-mare o tăvălea pe Marcelle a bătrână, taica o suia în prepeleac pe Sandrine și eu o

[9] În original *Marchandise,* „Marfă" (n.tr.).

cotrobăiam pe Agnès, care era nițel zbanghie, ceea ce aducea un plus de. Ce ți-e Agnès, puicuțo? Mamă? A, așa va să zică! Trag nădejde că și tu semeni cu amfilada! Fin'că mă-ta se temea că, de-o s-o prinză că nu-i fată, o să fie trimisă la măicuțe, așa că i-o puneam în piua a doua. Îi trebuia curaj pentru asta, pen' că așa piciulică ce eram, mi se încoțopenea un mădular feroce. Va să zică ești fata lu' alde Devânzare. Știi că mandea are alarmă la ochi, fato? De dragu' gestului, ar trebui să ți-o pun și ție. În zilele noastre, de când cu pilula, o să ți-o fac în mod normal, puiule, sper că dom'șoara Louisiana n-o să vază nimic rău. O să-nțeleagă că-i doar numa' de emoție de suvenire. Și scumpa ta mamă e bine? O mai dă cu dindărătul, draga de ea? Da' mai bine să nu te întreb cum arată, pentru ca să-mi evitez desiluziile. Damile de p-acilea, după ce a trecutără de pa'zeci, ajung late ca nește hârdaie. Da' unde rămăsei? A, la cinema, unde tânăru' Martin o pistonează pe demoazela Devânzare. O Devânzare, drace! Poți pen'ca să zici că așa e viața! Hai, băiețică, arată-ne ce-ai reținut. Caraba atârnândă. Așa, vezi? Și-i deflorezi rochia cu vârfu' degetelor. Binișor, mă, caraghiosule, că nu-i elefant! Trebe să se umede cu încetu'. Biniișoor. Perfect. Iote cum mai bâțâie din silicoane scumpa asta mică. O escită. Uită-te la mandea fără să te oprești, fiule, că practichez și eu chestia la dom'șoara Louisiana. Da' mai pe scurt, că altfel făcem un documentar. Urci oleacă mai la deal, ca să-i dezmerdezi parascovenia prin rochie. Adio pulpiță, bun venit tiriplice. Îi răvășești permanentu'. Brava, te-ai prins la ilustrație. Bingo! Gulgutează-i mai departe zarnacadeaua. Când o să-și descleștеze umblătorile, însemnează că a ajuns să i se umfle gușa la vrăbiuță. E cevașilea istinctiv. Când intră dracii în ele, vine de-și deschide compasu'. Al naturii lucru ceva. Chiombiți-vă-ți la dom'șoara Louisiana, care-i o ultrasensibiloasă și ăsta-i șicu' ei. Ia uite ce mai unghiulație de excepție. Atunci, în asemenea cazuri, ce face mandea? Uite ce, dragi elevi. Cu mâna liberă, îi salt

învelitoarea - și numai cu mâna asta, pen’că nu trebe nicicum să slăbești lucrătura la ciufulici - altfel riști să pierzi beneficiul micii tale manopire. Cu javrele ăstea poți să te aștepți la orșice. Când le vine, pe nepusă masă, ideea să o facă pe cumințile, ai feștelit iacaua! Nește minți îmbârligate, nu că vreau să mă laud. Așa, va să zică poalele sunt săltate. Și hopa, sar peste gard ca să continui manevra. Simți, Martine, cum i s-a revărsat sosul în slip? Ce? A ta n-are slip? Păi cred și eu: e o Devânzare! Unde mi-a fost capul? La alde Devânzăroaicele, slipul e cevașilea necunoscut în gardirop. O să fii cruțat de ultimu’ ostacol; poci să-ți vânturi deștele cum îți vine, pe la uși pe la ferești - intrarea liberă. Da’ să luăm căzu’ lu mamzela Louisiana, care-i mai puțin neserioasă, fiind canadiancă. Acu’ trebe să conlucrez cu slipu’ ei, dragi elevi. Pentru început, îi strecor deștiu indesc, ca să-i fac dansul scalpului în juru’ țâmburușului. Aplecați-vă-ți încoa’, să nu pierdeți nimic din demonstrația lu’ profu’ Bérurier. Vedeți mamzela Louisiana cât participă ea de aligant. Cum se mută mai în față pe scaun ca să nu-mi sclintesc fălangile. De acu’ încolo, e o nimica toată să-i scoț slipu’ de sus și până jos. O mică smuceală la stânga, alta la dreapta apuc de mijloc și uite popa, nu e popa. Da’, o să-mi obectați voi, în vremea asta cum rămâne cu cornișonu’ vostru? Ce se întâmplă cu el? Se întâmplă că a sosit clipa să fie scos la mica lui plimbare prin aer liber. Așa că, domnu’ Bâțâilă, gata cu leneveala, ieși la vezeală. E destul să trageți ciunga partenerii peste cușca voastră cu gogonele, pen’ca îndată dânsa să vi-l estrapoleze pe chelbosu cu guler răsucit. Ceea ce și procedează dom’șoara Louisiana, care și-a făcut mâna în asfel de chestii. Hai, puștoaică Devânzare. Binevoiești să-mi degajezi zbârnâitoru’ lu’ tânăru’ Martin? Pe vremea mea, trebuia să te lupți cu nasturii de la prohab. Da’ de când cu fermoarele, totu’ merge ață. A naibii socoteală! Da’ ce despachetezi tu acolo, Devânzare? A, păi nu degeaba blegu’ aici de față e din neamu’ Martinilor!

Ăștia de când îi știu au avut în familie nește colărezi ca cozile de cireșe. Da' totuși cu trecere la sescu' opus. Au un mușțiuc mai mărunțel ca degetu' mic al unui ofițer - și totuși găsesc metoda să-l pună în funcție. Ei, bietu' de tine, băiete, cu zgaiba aia o să ai parte numai de vaterlouri în viața ta. Ce-o să te faci cu așa o ațișoară? Oricare papacioacă de-o să se dea la tine o să aibă impresia că fumează un Camel. Zău că nu știu cum vă asigurați descendența unii ca voi. Pe semne că aveți pretini. Ori vă abonați la *Vănătoru' francez,* pen' ca să treacă poștașu' în fiece lună pe la voi pe acasă. Dar totuși, dacă vă lăsați jumătățile să le tricoteze alții, fatalmente însemnează că persoanele o să aibă parte de nește andrele ca lumea. Cum ți-e numele mic, puștoaico Devânzare? Josette? Jockey! Ei bine, Josette puiule, pentru demonstrație trebe să-ți alegi alt partener. Uite, pe grasu' care o morfolește pe roșcățica din dreapta ta. După felu' cum protuberează din codobatură, ghicesc că are amigdalele cât sarmaua. Scoate-mi-ți-i săbiuța, Josette! Auleu, mamă, ce desteritate! Nu degeaba ești Devânzăroaică, gagico! Aici aș vrea să deschiz o paranteză, dragi elevi, despre maniera cum o tânără fată se cuvine să despacheteze oferta unui nene. Nu-i cazu' să o facă la nemereală, ca cum ar fi un pesmecior de trei parale. Ci să-și adâncească lăboanța în coșulețul domnului, ca când ar vrea să apuce un ditamai cartofu' de Ziua Recoltei. Ați băgat de seamă felul cum l-a cules Josette? Hotărât! A înhățat obiectul pe dedesubt, ca să nu-l vatăme câtuși de cât, mai ales să nu-i zgârie modulu' în colții de la fermoar. O mișcare de felu' ăsta poartă ștampila Devânzăroaicelor. Ferm și delicat. Sechestrează în palmă toată podoaba și-i apără vârfu' de lance cu încheietura mâinii. Vrei s-o mai faci o dată, Josette, esact la fel, pen' ca toată lumea să se prinză? Domnișoarele veniți aproape, pentru voi o făcem. Egzecută cu încetuțu', puiule. Uite - caraba scotocește adânc. Înhață frumosul păstrăv zburdalnic, răsucește încheietura și-l

aduce la suprafață pe domnu' Trandafir. Frumos egzemplar! Felicitări, roșcovane! Ia zi, nu ești unul de-ai lui Romain Cugnias[10] din Bormegagne[11]? Da? Nu mă mir㠄, ăștia își pusese în minte să rămână roșcovani din neam în neam. își făceau treaba numai cu blonde de bătea în roșcat. Era și cazu' ca într-o zi să dea la iveală un hăndrălău testual ca matale. Pe bătrânu' tău nu l-a luat de bărbat Femande Maupas din Guilloud? Și ea le avea cu roșcovăneala. La bipoașcă mai abitir decât în cap, din câte mi-aduc aminte. Crețurile le avea în culorile toamnei. Nu vreau să te vexez, da' se încoțopenea ca o junincă născătoarea ta. Doar ca să le facă o bucurie trecătorilor. Da' să lăsăm astea, că ne depărtăm de cinema.

În clipa asta, împing ceva mai tare ușa ale cărei țâțâni, neunse de decenii, emit un chiot acid. Imediat atenția generală se îndreaptă asupra noastră. Recunoscându-ne, Béru scoate un urlet de vârcolac care taman a încasat un stol de alice. Se scoală, cu bastonul de mareșal cu tot, bănănăindu-l precum capul unei țestoase de mare căreia i se citește un text al domnului Robe-Grillet.

— Pretini! Pretini ai miei! strigă. Ce drăguț că v-ați adus până într-acoace. Vai ce frumos! Mă faceți să mă scap din colțul ochilor. Ei bine, dragi elevi, vom fi obligarisiți să întrerupem lecția ca să o amânăm pe mâine, tot la ora asta. Să fiți amabili a vă schimba slipu', întruncât o să trecem la lecția următoare, care o intitulez „După cinema, otelu'". Dom'șoara Louisiana va împrumuta un chilot de-al său lu' Josette Devânzare, pen' că aceasta neavând. Per ansamblu, vă găsesc atenți și plini de bunăvoință, ceea ce vine de reprezintă toată chestia într-un rezbel. Cât despre bătăturica lu' Martin, nu e căzu' să dramatizezi, băiete! Sunt sigur că cu nește ședințe de sculoterapie și vitaminele X.Y.Z. o să ți-o facem să se gonfleze văzând cu ochii

[10] *Cul,* „dos"; *gnasse,* „individ oarecare". (n.tr.).

[11] *Bonne gagne,* „individ înstărit". (n. tr.).

virgulița aia. Hai, ciao gașcă! Amintiți-vă că deviza la Institutu' Bérurier e: „Cât ai parte de bipoașcă, ai parte de viață."

— Pari fericit, Grasule! remarc.

— Chiar sunt, confirmă casanova din Saint-Locdu-le-Vieux.

Și o cuprinde pe după umeri pe Louisiana.

— Poci să-ți spui că cu această delicată copilă nopțile îmi sunt la fel de țepene ca și zilele. O încoțopeneală monstră, Sana. Tot timpul ni-l petrecem unul în celălalt.

— Complimente, văd că luna de miere se prelungește.

— Se va prelungi pe toată viața, fii sigur. Singura chestie care mă scoate o țâră din sărite e că Louisiana și-a băgat în cap să mă pună la slăbit.

Face doi pași îndărăt și se rotește în jurul lui precum prima planetă venită pe lume.

— Îmi remarcați mica pierdere de greutate, tipilor?

Ne străduim. Dăm din cap. Ne strâmbăm. De milă, ai putea zice că „Mda, parcă, la urma urmei nu e cu neputință".

— Totuși am aruncat peste bord patru sute de grame! anunță cu mândrie Umflătură. În opt zile, musai să reușesc. I-a intrat în cap Louisianei. E de părere că trebe să mai dezumflu ghiozdănelul, zice că o strivesc cam prea tare în timp ce.

Râde.

— Ei bine, fiindcă în baraca noastră e ramazan, mergem să clămpănim la *Hanu' Vânătorilor*, la Saint-Locdu-le-Vieux. Specialitatea lor - iepure cu sos de muștar. Nu te uita urât la mine, Louisiana, îți promit să nu mănânc, la antreu, chiftele de porc și să nu rad mai mult de o butelcă de burgundian. Fă-te frumoasă, puștoaico, să-i dai gata pe amici. Îmi place să văd licărind poftele în pupilele bărbaților atunci când apari, cum scrie într-un roman-foileton din *Rustica,* pe care o putem găsi și acum într-o ladă din pod, unde am pus-o la păstrare.

Cumsecadea canadiană se supune poruncilor domnului și stăpânului ei.

— Va să zică, remarcă Jérémie, iată-te lansat în educația sexuală, Grasule?

— Nu-mi mai zice „Grasule”, mă rog ție, Negreață; am slăbit. Da, am fondat institutu’ ăsta ca să am o ocupație și să mă fac folositor ținutului. Mai târziu o să dezvolt afacerea. O să angajez personal competinte. Toate clădirile astea nefolosite o să fac din ele camere și săli de antrenament, fin’că vreau să creez un centru pentru înviorarea daravelei. O să vie lume din toate părțile și chiar de aiurea ca să-și refacă acadeaua și să poa’ s-o dea jos din cui. Trăim vremuri când ciocăneala e neglijată. Oamenii e grăbiți, pretini. Se depărtează de amor. Și eu vreau să-i aduc iar pe nătăntoii ăștia pe calea cea dreaptă a încoțopenelii. Visul vieții mele! Când eram cu Berthe, nu se putea. Îmi frâna antreprenarea. Vrea să rămâi foncsioner. Mălaiu’ la sfârșit de lună - n-o ducea mintea mai departe pe vaca aia nevoiașă. Pe când scumpa de Louisiana îi merge mintea la fel de iute ca și târtița. Vine dintr-o țară unde se vede până departe, tipilor. Mă impinge să antreprind.

— Îți va trebui o finanțare enormă ca să-ți pui pe picioare centrul, Alexandre-Benoît! obiectez eu.

Ridică din umeri.

— Știi câte hectare sunt în jurul fermei ăsteia, Antoine? Două sute patruzeci. De când s-au prăpădit bătrânii, le dau în parte vărului meu Auguste Bérurier. Da’ șmecheru’ îmi trage clapa. Pentru el, familia e sfântă: trebuie s-o jumulească cu orice preț. Așa că îmi iau înapoi domeniul, mă asociez cu un agent imobiliar și împărțim pământul în loturi, fraierilor. Îl împărțim de-l ia dracu’. O să curgă bișt arii în valuri. Îmi amenajez centrul de sculoterapie. Vor veni băieții *charter* după *charter.* Toți fleștenogii de membrană, toți spânzură-cuc ar vrea să li se repare chichirezul. Or eu am să-i readuc la performață. Vă prezic

că reputația profesorului Bérurier va depăși fronterele.

În culmea entuziasmului, optimistul ne apucă pe fiecare de câte un braț și ne ia să-i vizităm moșia. Trecând prin fața fostei crescătorii de porci, auzim grohăituri.

— Crești animale, Béru? mă mir eu.

Pare stingherit.

— Doar un purcel, doar așa, ca să nu fie prea pustiu prin clădirile astea goale.

— Hai să vedem.

Deschid partea superioară a unei uși cu două canaturi suprapuse. Un grohăitor de mare anvergură, care s-ar putea numi chiar Bérurier, vine să mă salute. Ciudat animal. Îi lipsesc urechile și coada, iar pe picioarele din față are răni adânci.

— A fost atacat de o sălbăticiune sau ce? exclamă domnul Blanc. Mai există lupi în ținutul ăsta?

— Nu, nu! îl liniștește Matahală. Nu are nimic grav, se cicatrizează foarte repede și foarte bine.

— Atunci?

Maiestatea Sa întoarce capul în altă parte.

— Eu sunt la mijloc, mărturisește el. Din cauza regimului la care m-a supus Louisiana. Sunt clipe în care nu mai suport. Atunci vin să-mi ofer o bucățică din Gaston, să-mi tai pofta de mâncare. După cum oți fi remarcat, porcul e la fel de bun crud ca și gătit, ba chiar mai bun dacă mă întrebați pe mine...

Îi aruncăm o privire stranie, ca din altă lume.

În cursul suculentului prânz de la *Hanul Vânătorilor,* îi povestim, în chip cât se poate de firesc, „ex-colegului” nostru surprinzătoarele evenimente pe care am avut nespusa plăcere de a ți le aduce la cunoștință.

Degeaba s-a desprins de Curcănărie Mastodontul - o enigmă de asemenea magnitudine nu-l lasă indiferent. Pune întrebări, revine asupra chestiunilor spinoase și, în cele din urmă, cere să vadă mesajul plasat în caseta

blindată, ca și agenda regretatului Bonblanc.

— Îți poți imagina, Grasule (nu remarcă improprietatea poreclei), în ce fel numitul D.C.D. a reușit să introducă scrisoarea în caseta blindată?

— Nu, recunoaște Aleksandrovici-Benito, zău că nu-mi dau seama.

— Totuși, acolo era!

La care numitul ne gratulează cu o eructațiune puternic aioasă.

— Numai Bonblanc mi ți-a pretins că așa a fost.

— Evident, dar de ce ar fi pretins un lucru atât de neverosimil? Un lucru de pe urma căruia, practic, a murit de uimire?

Atunci celebrul filosof Alexandre-Benoît Bérurier declară sentențios:

— E mai ușor de crezut că nea Bonblanc al vostru ar fi pretins chestia asta decât să pui o îrtie în casetuța cuiva când n-ai cheia! Ca să facă așa cevașilea, șmecheru' în cauză ar fi trebuit fie să spargă caseta cu ajutoru' nitrovaselinei, fie să aibă complicitatea băncii.

După care își vâră cuțitul în camembertul înflorit și adaugă, circulându-ne cu ochi de geambaș:

— Or' mă-nșel?

Urmează o tăcere propice reflexiei.

Simțim bine mersi că Grasul (pardon, ex-Grasul) nu se înșală. Totuși mă încumet să mă încăpățânez:

— Jean Bonblanc trece pe la bancă (am verificat) și coboară la caseta blindată. Imediat apoi se duce într-un drăguț stabiliment clandestin, să-și dea rămurica la butășit; și, fiindcă proprietăreasa îl vede îngrijorat, el îi povestește aventura. Pe urmă, în plină prestație, omul decedează de un atac de cord.

— Sunteți siguri?

— Aștept autopsia, dar totul ne determină să credem asta. Și dacă scrisoarea cu pricina i-ar fi parvenit pe o cale firească, de ce să fi pretins că a descoperit-o în casetă?

— Poate că avea motivele lui, emite Umflătura (în curs de dezumflare). Flăcăul vostru, tipilor, ducea o viață de cercetaș; dovadă telefonul clandestin din cocioaba aflată pe numele bătrânului răposat. La ce i-ar fi slujit, dacă nu ca să înregistreze mesaje deloc catolice? Chestii pe care Bonblanc nu-și putea permite să le primească la birou sau acasă. De nu i-ați fi găsitără în pozânare aparatul de ascultare la distanță, niciodată nimeni n-ar fi știut de egzistența ăstei linii telezbânțuite sicrete.

— Și totuși „negustorul de omucideri” avea cunoștință de el și-i poseda și numărul! clamează mândelovici.

— Ceea ce ar însemna că ține foarte aproape pe urmele lu’ Jean Bonblanc al vostru. Ei bine, cocoșeilor, încă n-ați scăpat de belea.

Continuând să mormăie, Maiestatea Sa rurală și subțiată frunzărește agenda.

— Dacă mă întrebați pe mine unu’, număru’ ucigașului e undeva p-acilea.

— Mersi, oracolule! zic întinzând mâna ca să recuperez carnetul înțolit în crocodil.

Dar în loc să-l abandoneze, Béru se cramponează de el ca Werther de o scrisoare a Charlottei, în care numita îl informează că n-a mai avut ciclu de la Sfântul Așteaptă.

— *Moment, por faver!* bâiguie el pe străineză.

Și Frugalul se scufundă în studiul foilor jurnalizate.

— Ați remarcatără scrisu’ lu’ Jean Bunars[12]? ne interpelează după o clipă.

— Ce are deosebit, o, mare maestru al deducției și al burgundului roșu reunite?

— Omu’ scria numa’ cu majuscule.

— Ceea ce face scrisul mai ușor de citit, subliniez eu.

— Și mai barosan! adaugă Slabul.

— Din cochetărie, presupun. Probabil vederea îi era în

[12] *Bonblanc* înseamnă, literal, „Bun alb”; probabil se vrea echivalentul expresiei *petit blanc, „*vinișor alb”, curentă în limbajul clienților de bistro (n. tr.).

suferință, și el se încăpățâna să nu poarte biciclete.

Eminentul nostru confrate de mai sus îmi întinde agenda deschisă la o anumită pagină. Citesc mașinal:

— „Expert în repararea stâlpilor de poartă.” Și? întreb cu economie de vocabular.

— Uită-te la cuvântu’ „poartă”, Antoine.

— Mă. Ei bine?

Abandonează agenda în mâinile mele, ca să ia misterioasa scrisoare.

— Ginește-te la sfârșitu’ beletului, tipule, acolo unde băiatu’ termină prin „Vă rog să dați crezare...” Compară-l pe „rog” din scrisoare cu „poartă” din agendă. Sunt de acord să-mi las mâncate corcodușele de nește furnici roșii dacă nu-i aceeași carabă care a scris amândouă chestiile.

De ne-ar fi căzut la picioare un trăsnet într-o zi însorită de vară, tot n-am fi rămas mai interziși domnul Blanc și cu mine.

— Dai cu moartea-n țigani! murmură Jérémie. Te lași luat de apă, Béru dragă! Duci lipsa poliției, și asta îți dă rateuri în carburator.

Matahală nu-și dă osteneala să-i arunce vreo privire. Se pleacă spre Louisiana, frumoasa lui tăcută, îi strecoară sub fustă o mână destrăbălată și șoptește:

— Egzistă o chestie pe care aș vrea s-o știi, mititico: cum că un negrotei poate ajunge mai curând alb decât deștept.

Eu, hipnotizat, mă înholbez la cele două cuvinte propuse de Agerimea Sa. Să știi că *are dreptate* amicul. Același scris sau foarte aproape.

— Poți cere o aneliză afrologică, face Alexandre-Benoît. Ce-o să te coste, Costele?

— Dar blândule Iisus! strig eu (e mai bine să strigi decât să scrii cuiva, așa nu-i nevoie să mai aștepți răspuns). Blândule Iisus (reiau), cu ce rahat rimează talmeș-balmeșul ăsta de rahat[13]? Va să zică, Jean Bonblanc a scris hârțoaga

[13] Am făgăduit să nu mai scriu cuvântul „rahat” în operele mele, ca să nu le înjosesc, dar n-am putut să mă abțin! (Notă pentru Direcția

în cauză. Pretinde apoi că a găsit-o în casetă; îl întreabă pe funcționarul de la bancă despre securitatea camerei blindate, iar funcționarul își amintește că părea „nervos” - și totul de kiki! Simulacru? Își povestește nefericita aventură performantei (după cum ghicesc) *miss* Gladys și dă ortul, în simultan cu ciugulirea păsăricii susnumitei. În ce scop să-i fi vorbit de o emoție prefăcută acestei persoane la care i se fâlfâia? Fiindcă știa că avea să moară între gaibaracele ei și voia ca ea să repete chestia? Să fim serioși, Slăbănogule, povestea nu stă în picioare. E tâmpită, incredibilă și zadarnică. Și pe urmă, ia zi, mesajul din misteriosul aparat telefonic e tot al lui Bonblanc, care și-a deghizat glasul? Nu, bădie. Vino cu mine, să te fac să pricepi. Hai, lasă camembertul, că altfel o să pui la loc cele patru sute de grame! Vreau să asculți totul cu urechile tale de elefant. E foarte drăguț s-o faci pe sherlockul ca să epatezi galeria. Mișcă-ți târtița aia enormă și urmează-mă, floare a zăpăcelilor.

Furie, înțelegi?

Nu e posibil ca ființa asta neomenească și tembelă să ne strice bunătate de enigmă, cu suficiența lui de vânzător de vaci.

Pornește în urma mea, păstrându-și zâmbetul abia schițat, de chior sigur de sine și dominator, care se plimbă printre orbi, adresându-le gesturi de dispreț. Ajungem pe culoarul umblătoarei, care la *Hanul Vânătorilor* ține loc și de cabină telefonică. Plutesc în aer miasme de rahați și arome de lămâiță, cele din urmă neputându-le învinge pe cele dintâi. Formez numărul magherniței pierdute. Pe urmă acționez aparatul de teleascultare. Și îi întind Magistralului receptorul.

— Poftim, clătește-ți timpanul!

Béru cel Magnific se pretează, docil, la operație. Taman când banda robotului să înceapă a se derula, omul meu întreabă:

Cenzurii.) (n. a.).

— Da’ tu cunoști vocea lu’ Jean Bondyork? Crez că nu, fin’că atunci când l-ai văzut era răcitură. Așa căci pe ce te bazezi ca s-o compari?

Totdeauna are ultimul cuvânt prostul dracului! De unde i-o fi venind judecata asta infailibilă? Toți cei din Saint-Locdu-le-Vieux or fi așa?

Totuși îi acordă aparatului o ureche profesională. La care eu profit ca să dau fuga să mă picur. În cabina încuiată, un neică își extrapolează mățăria, cu forță și tămbălău. Să crezi că te-ai întors pe timpul războiului din Malvine, când țărănoii de englezoi se duceau să-i spintece pe argentinieni, ca să-și apere oile de peste mări. Extractorul execută cu mult curaj.

Profit de oglinda de deasupra chiuvetei ca să mă pieptăn și să-mi votez un mic zâmbet încurajator. „Haide, haide, Sana, iedușule, n-o să te lași impresionat de evenimente și cu atât mai puțin de concluziile trase de profesorul Béru de la Institutu’ Bérurier!”

Sonorul meu vecin iese de la privată, strângându-și cureaua. Mamutul îi face cu ochiul, complice.

— Chestia asta nu te îmbogățește, dar te ușurează, ai? îi zice.

La care omul, gen notar în prag de pensie, roșește de stânjeneală și grăbește pasul, fără să răspundă.

Furioasă, vocea răzbunătoare a Cumplitului îl ajunge din urmă:

— Interpretează „Tunurile din La Varenne”, și îndată ce și-a săltat la loc nădragii o și zbughește. Ah, specia umană, mie-mi spui ce prăsilă nenorocită?

— Ai ascultat apelurile? i-o tai.

— *Yes,* sire. Da’ de ce n-ai spus nimic de al treilea?

— Care al treilea?

Ridic receptorul și reiterez operația; am sufletul greu de interogații. Primul apel: dameza în legătură cu tipul din Bruxelles. Al doilea apel: înștiințarea din partea lui *mister* Mistér. În treacăt, îmi dau seama de ce, fără să fi auzit - și

pe bună dreptate - glasul lui Jean Bonblanc, am știut că acela pe care îl ascult nu este al lui: e vorba de un glas de om slab!

Sfârșitul celui de-al doilea mesaj. Răsună zgomotul reintrării în funcțiune a robotului. Aceeași persoană declară:

— Suntem în 18 iunie, e ora douăzeci și cincisprezece. Aici D.C.D., domnule Bonblanc. Vă informez că treaba despre care v-*am vorbit ieri este îndeplinită. Îmi voi îngădui să vă sun din nou mâine, la domiciliul dumneavoastră din Glanrose, să spunem la douăsprezece fix. Nu cred că acest lucru vă va pune probleme, fiindcă dimineața aveți ședință de consiliu municipal. Bună seara!*

Capitolul IV
ESENȚIAL ESTE NU SĂ ÎNȚELEGI, CI SĂ MERGI ÎNAINTE

Ne transportăm înapoi la masa unde Louisiana și Jérémie ne așteaptă ca să atacăm insula-plutitoare-de-cremă-de-vanilie.

Frumoasa canadiană se face oleacă mai provocatoare, cu scopul de a stimula funcțiile genitale ale negrului înalt și frumos, cu dinți de leu și privire fierbinte, dar domnul Blanc are gagicile lui la fel cum alții au capul pe umeri. El calcă pe de lături cu circumspecție, înșelând-o pe scumpa sa Ramadé strict ocazional și numai atunci când are senzorialul scurt-circuitat. Așa încât gentila tovarășă a sirelui Béru o dă în bară.

Îi relatăm lui Jérémie despre cel de-al treilea mesaj din robotul telefonic, ceea ce nu încetează să-l uimească.

— Va să zică, dacă îl luăm *ad litteram,* D.C.D. a asasinat o persoană jenantă pentru Jean Bonblanc?

— Va să zică, da! admite mandea. Cum s-ar spune, „un eșantion gratuit, de propagandă”. Dovada capacităților sale ucigașe fiind furnizată, omul socotește să stea de vorbă mâine cu bătrânul, pentru a pune la cale alte lichidări, de data asta cu banii jos. Adevărat *businessman*!

— E aici ceva care nu-mi dă pace, mărturisește Negusul. Acest D.C.D. este un familiar sau cel puțin un apropiat al lui Bonblanc, de vreme ce știe că mâine dimineață va fi în comuna acestuia o ședință a consiliului municipal. *Or, el ignoră că moșul a murit.*

— Numai soră-sa e la curent, băiete. Și poate că nu a propagat știrea, așteptând pentru asta rezultatele

autopsiei.

— Ar trebui să fim siguri, o ține pe a lui Jérémie. Îmi îngădui să-i dau un țâr?

— Și încă cum!

Îi pasez numărul de telezbanț al familiei Bonblanc - frate și soră.

Deodată Grasului i se umplu ochii de lacrimi care strălucesc fără a cădea. De unde i-a apărut această bruscă emoție? Nostalgie a căminului sacrificat de dragul unui capriciu? Îmi întind dextra către sinistra lui și o așez pe acea chestie care seamănă cu un uger de vacă și care este mâna inertă a Grasului.

— Te simți rau? îl întreb.

Ridică din umeri, încearcă să-și golească stacana de burgund, dar înghițitoarea îi e blocată ca o clepsidră pe timp de umezeală. Respiră anevoie. De data asta, lacrimi groase cad, asemeni primelor picături ale unei ploi, pe șervețelul de hârtie scrobită de la *Hanul Vânătorilor*.

— Din cauza slujbei, spune. Fin'că vă văz aici, cu treaba asta în spinare, pricepi? Negru' ăsta de mi se fâlfâie știu că nu e chiar prost de tot, da' de aici și până să mă înlocuiască pe mine, tipule!... De aici și până să echivaleze cu bătrânu' tău Béru! O, la dracu'! Spune-mi că nu-i așa și n-o să te crez! Sunteți acilea, cu o cioacă afurisită. Intri într-una din afacerile alea care, dacă n-ai avea lângă tine un ins estracompetent, riști să treci pe lângă pot. Suntem în mijlocu' circului, Antoine! Plutim prin mister cu o aripă delta, pretine! Ca cum ai esplora cordeliera blondină călare pe o lamă, și aia tocită. Nasulie curată, faliment garantat. O să faci un *book* care o să-l citească toți și peste o sută de ani. În școlile de poliție o să-l dea egzemplu de „așa nu". Ce mă roade e că o să mă întorc să mă flencănesc ca un tont cu gagica asta. O să i-o pun înainte de culcare. O zbânțuială pe uscat, ca atunci când ai inima grea. Și în timp ce eu o să joc tontoroiul prin crivat, voi o să trageți la șaibă. Crezi că nu știu că o să am o noapte

albă, Sana? Tu n-ai fi omul care să te întorci acasă să intri în așternut în vreme ce se derulează even'menturi de așa o amploare. Tu ai vrea să verifici imediat dacă e egzact că a fost răcit un apropiat d-al lu' moș Jean Bondeparma. Tu unu', la ora convenită, te pui în mișcare. Micile vizite de noapte sunt specialitatea ta, șmechere!

O, ce greu e cerul din pupilele béruriene! O, nostalgia cu accente patetice din glasul omului cu ciotul barosan!

— Nimeni nu ți-a cerut să te pui în disponibilitate, obiectez eu.

— Ba da: ea!

Arată cu degetul spre Louisiana, care protestează cum că:

— Mincinos împuțit, tu ai vrut să venim în satul tău de trei parale, ca să ne savurăm din plin dragostea. Dar dacă te-ai săturat, spune!

Maiestatea Sa o lasă baltă. Nu, nu, e foarte fericit! Totul merge de minune! Zicea numai așa, să vorbim să n-adormim.

Negroteiul se întoarce de la telefon.

— *Sorella* nu răspunde! ne face cunoscut. Pesemne că doarme adânc ori poate a plecat să caute sprijin la vreo rudă.

Plătesc consumația, cu toate că Béru ne-a invitat, și îi lăsăm pe Tristan și Isolda cu coțăielile lor apocaliptice.

„Micile vizite de noapte sunt specialitatea ta, șmechere!"

Remarca Mamutului îmi troncăne prin mansardă, de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga și pe urmă în sensul acelor unui ceasvornic.

Ies în trombă din tunelul Saint-Cloud și lunec către Bois de Boulogne. Jérémie le horăie alături, cu astrahanul de pe tărtăcuță proptit în geamul portierei. Când are pleoapele coborâte, ochii îi seamănă cu două storuri în formă de scoică de pe A Cincea Avenue de Beethoven.

Ticăitorul ca o gâlcă de ulm, încrustat în tabloul de bord,

marchează unu dimineața, prin exces de zel. Cu un șuierat golănesc îl chem la viață pe tarzanul din al optsprezecelea arondisment. Nasometrul său XXL freamătă, și posesorul lui exhală un suspin de taur după cincisprezece salturi consecutive.

— Mmce? bâiguie în cele din urmă.

Poți să juri că buzele îi seamănă cu brațele încrucișate ale unui luptător senegalez. Le umezește cu o limbă grăbită.

— Dacă sora lui Jean Bonblanc nu răspunde la telefon, înseamnă, poate, că D.C.D. i-a făcut felul, nu crezi, Jéjé?

— Nu.

— Pentru că?

— Dacă s-a dus la baborniță ca s-o răcească, ea i-ar fi spus de moartea frățiorului; în care caz, D.C.D. n-ar mai fi lăsat pe robot mesajul adresat lui Bonblanc.

— Să zicem că a aranjat-o pe băbuță fără să-i fi vorbit?

— Nici asta nu ține.

— De ce?

— Își dă seama că, dacă sora lui ar pleca dintre noi, Bonblanc n-ar mai merge la ședința de consiliu municipal din Glanrose a doua zi dimineața, și atunci i-ar fi dat întâlnire la Paris.

— Probabil că ai dreptate, totuși o să trec pe la domiciliul lor.

— *As you want!*

— Crezi cumva că moș Bonblanc în persoană a întocmit mesajul?

— Nu. Dar dacă, din întâmplare, el a făcut-o, aș înnebuni, răspunde Jérémie.

— Mâine voi încredința laboratorului acest document, pentru expertiză.

— Ai dreptate, așa vom fi cu sufletul împăcat. Dar, sincer, nu pricep absolut deloc ce-ar vrea să însemne un demers atât de bizar.

— Poate ținea să inducă ideea că un ucigaș plătit gravita

în existența lui. Sau un nebun... Ca s-o ia înaintea cuiva.

— Hm, întortocheată chestie. Nu l-am văzut pe individul ăsta decât mort, dar nu aducea a Machiavelli.

— Fiindcă socotești că nu e nimic machiavelic în a avea la dispoziție o misterioasă linie telefonică pe numele unui cantonier mort, într-o cocioabă putrezită, la marginea unui drum de țară?

— Da.

— Atunci, negrule răutăcios?

— Nu mai știu, mi-e somn.

— Vrei să trec să te las acasă înainte de a merge la alde Bonblanc?

— Hai sictir!

Trec peste descrierea scârțului scos de ușa grea dinspre bulevard. Peste urcarea în tăcere a etajelor, pe un covor gros, menținut de bare din aramă masivă. Peste soneria de la ușă. Peste liniștea ce a urmat. Peste rescârțul celeilalte uși. Intrăm în apartamentul unde am venit mai devreme.

De la bun început, ne tulbură o cioacă: în salon, becurile sunt aprinse. Prin micile ochiuri de geam bizotat ale ușii duble, prevăzute cu perdele înzorzonate, lumina ninge cu fulgi mari. Nu mă pot împiedica să bat într-unul din canaturi, pentru eventualitatea că băbăciunea, cam tare de clăpăuge, n-ar fi perceput apariția noastră prin efracție. Dar persoana nu se manifestă neam. Atunci acționez mânerul de alamă gofrată.

Ar trebui, cu orice preț, ca operatorul să ne filmeze, pe domnul Blanc și pe mine, în contracâmp, din interiorul camerei. Al naibii mi-ar plăcea să vizionez cadrul. Moacele noastre reunite trebuie să merite osteneala. Ca faciesuri de aiuriți, n-ai putea găsi ceva mai bun nici măcar într-un azil de glumeți. Felinarele lui Jérémie debordează ca niște periscoape. Mie îmi stă de minune cu mandibula blegită.

Privim. Pricepem. Respingem. Reprivim. Nu ne mai gândim la nimic. Rereprivim și atunci ne trece prin minte o avalanșă de chestii infernale. Crăticoara ne e devastată ca

și când un *Stukas* nemțesc din al doilea război i-ar fulgera, în picaj, pe refugiați.

Timp de o clipă, îmi spun că, pesemne, visez Muzeul Grévin. Fiindcă sunt patru: trei dameze și un tip. Doi pe canapea, doi în fotolii. Morți! Sau, de nu, niște manechine perfect imitate. Îi primul fotel zace sora Bonblanc, deodată pipernicită, îngrămădită, cu spatele încovoiat, cu capul atârnând. În cel de vizavi se află un domn pe la începutul deceniului șase, filfizon, arătos, cu ochelari de baga. E drept ca o lumânare, fiindcă moartea l-a găsit cu ambele mâini proptite pe brațele fotoliului. Celelalte două femei șed fiecare în câte un colț al canapelei. Una e răsturnată pe spate și se benoclează în tavan; cea mai tânără. Taior banal, bijuterii puține și ieftine. Roșcată, puțintel flamboiantă. La un pas de vulgaritate. Cealaltă persoană e de bună condiție, elegantă, Chanel, Hermès... Are obrazul stâng rezemat de șnurul care leagă de spătar brațul mobil al canapelei. O doamnă blondă, cu un început de burticică.

Ne uităm din nou, cu și mai multă luare aminte. Nu ne putem desprinde privirile. Nu ne clintim. Am rămas în ușă și nu cutezăm a intra. Ne holbăluim rând pe rând. Domnul Blanc își scarpină prin buzunar gogonelele sâmburoase, ceea ce la el este întotdeauna semnul unei intense preocupări. Cât despre felul cum mă port eu, n-am nici cea mai vagă idee.

Iar în acest moment ieșit din comun îmi zic: „ASTA-I AFACEREA SECOLULUI!”

— Dar ce-mi aduceți voi aici e afacerea secolului! strigă Achille.

Dacă l-ai vedea strălucind în smokingul *bleu nuit,* bădie! Tocmai a coborât din noul său Rolls (aproape la fel de vechi ca și cel de dinainte, pe care un nenică matol i l-a împins peste rigolă cu camionul lui proletar). Un Phantom mai fantomatic decât Rolls Royce. Negru, cu o bandă albă care îi dă o exagerată înfățișare de dric. Moș Tăgârță vine

de la o recepție la Ambasada Chinei. Escortat de o donzelă șicoasă, în rochie de lamé decoltată în dos până la bucălat și în față până la buricit. Creatură platinată, aproape Marilyn din epoca *big,* când își lăsa fusta săltată pe la gurile de aerisire. Un machiaj stil operă de artă. O dată această capodoperă înfăptuită, nu o mai poți săruta pe respectiva *Miss* decât cu un pai!

Cameristul mi-a adus la cunoștință că Domnul e „într-o" serată. Așa că l-am așteptat, mai bine de un ceas, în fața pompoasei reședințe particulare. În cele din urmă a sosit în trombă, cu tumbărăul lui de mare lux și cu papacioaca deghizată în butic de bijutier de mare clasă. Zărindu-mă, s-a derolsat în viteză.

— Grav, Antoine?

— Patru persoane asasinate într-un salon, domnule director.

— Ce tot spui? O dramă a nebuniei ordinare? bâiguie el.

Mandea fiind un supradotat al condensării, în patru fraze forte i-am rezumat afacerea Bonblanc: mesajul, linia telefonică a cantonierului repauzat, apoi anunțul lăsat de D.C.D. cu privire la o primă execuție cu titlu demonstrativ. Atunci el și-a ridicat spre cerul buhăit al nopții manșetele scrobite, la care sclipeau butoni aur-diamant, și a rostit cu o frumoasă voce de bătrân idiot emfatic:

— Dar ce-mi aduceți voi aici e afacerea secolului!

După care ne-a rugat să intrăm în pricopsitul lui ogeac, pe care îl cunoșteam fiindcă mai călcasem pe acolo în niște grave și rarisime ocazii. James, șoferul-camerist englez, ne-a servit niște țepene porții de gin-tonic. Frumoasa damicelă și-a încrucișat splendidele catalige, ridicându-și rochia, ceea ce ne-a oferit priveliștea unică a unui drăgălaș slip alb. Am încercat să ne uităm aiurea, Jérémie și cu mine, din pură cunoaștere a uzanțelor sociale, dar era ceva mult prea fascinant ca să ne putem abține timp îndelungat. Și mă întreb dacă nu e chiar un gest de politețe față de o duduiță să te sticlești la păsărica ei atunci când domnia sa

ți-o expune cu atâta generozitate.

Narare mai amănunțită a afacerii de către sluga dumitale. Tăgârță asculta cu religiozitate și cu mâinile strânse în poală. Pițipoanca lui își deschidea din ce în ce mai abitir admirabilele picioruțe. La început, o luasem drept o boarfă de lux, dar cu trecerea timpului am văzut că aveam de-a face cu o persoană din înalta societate. Numai burghezele autentice își pot exhiba cu o asemenea lipsă de pudoare bimbirica. Notează că nu am nimic împotriva burghezelor, ba dimpotrivă: sunt cele mai grozave barcagioaice din câte am întâlnit vreodată! Mai ales nu te grăbi să mă politizezi considerându-mă drept unul de dreapta când afirm că sticleții sunt niște inși cumsecade sau de stânga când afirm că burghezele sunt niște târfulițe. Antonio e un inclasabil. Cu spiritul prea deschis ca să se lase etichetat. Dacă îl admir pe domnul Mitterand, o fac nu fiindcă e socialist, ci fiindcă e cu mult mai inteligent decât ceilalți, până într-atâta încât nici nu mai e nevoie să vorbească despre ei pentru a le-o trage în poponeață. Oamenii de excepție sunt prea rarisimi ca să treci de ei. Reprezintă niște personaje și, în spectacolul vieții de zi cu zi, nu poți închide ochii la fascinația pe care o exercită.

Ei bine, să ne întoarcem la salonul lui Achille (n-am zis „călcâiul”[14]) unde eu sporovăiesc și el mă ascultă, unde frumoasa nopții își expune articolele de consum de rară clasă (dar, vai, perisabile, din care cauză trebuie consumate cât repede), unde, în sfârșit, domnul Blanc nu-și mai ia ochii de la triunghiul pus la îndemâna lui.

— Deci, reia Tataie după expozeul meu, cei patru morți sunt sora lui Bonblanc, asociatul lui, secretara și cea de-a doua soție, de care era divorțat?

— Într-adevăr, asta ne-a arătat examinarea documentelor pe care le-am descoperit asupra cadavrelor

[14] În original, joc de cuvinte între *salon,* „salon” și *talon,* „călcâi” (n. tr.).

sau în poșetele de alături. În decursul vizitei făcute surorii, după-amiază, când i-am evocat pe oamenii care îl puteau interesa pe un ucigaș grijuliu cu interesele lui Jean Bonblanc, bătrâna le-a menționat pe toate cele patru persoane. Nu e ceva ieșit din comun?

— Și cum le-a venit de hac? Tuturor patru în același timp, numi dau seama!

— Cu acid cianhidric, domnule director; cu toții au buzele violete.

Stă și cugetă.

— Că otrava asta e violentă și rapidă, treacă-meargă, spune apoi, dar cum s-o administrezi la patru persoane simultan? Pe cale bucală? Și dacă presupunem că le-a turnat-o într-o băutură, e imposibil de crezut că au dus paharele la buze toți patru în același timp.

— Chiar așa. De altfel, nu se afla în apropierea lor nici un fel de băutură. În mod vizibil, cele patru personaje fuseseră prevenite de decesul lui Bonblanc și se adunaseră la el acasă pentru a lua hotărâri și nu pentru a „servi un ceai”. Asasinul a profitat ca să-i extermine pe toți.

— Dar, *saperlipopette,* strigă Venerabilul (în zilele noastre nu a mai rămas decât el să uziteze o exclamație care, încă de pe vremea celui de Al Doilea Imperiu, începuse să miroasă a mucegai), *saperlipopette*, ucigașul n-a putut administra acidul cianhidric așa cum un preot împarte credincioșilor anafură. Vi le închipuiți pe cele patru persoane docile, supuse, deschizându-și ciocul ca să primească otrava, apoi prăbușindu-se una câte una, fără să facă tărăboi? Ridicol!

— Și totuși se învârte, oftez eu.

— Poftim?

— Cuvintele rostite de Galilei după ce, în fața Sfintei Inchiziții, a fost silit să-și retracteze teoria asupra mișcării de revoluție a Pământului.

Agasat, Achille ridică din umeri. Dama lui de bună companie se ridică brusc, și cortina cade peste acea parte

a ei însăși care îl hipnotiza atâta pe domnul Blanc. Iese pentru o clipă, fără a-și lua rămas bun, ceea ce ne lasă să nădăjduim la o întoarcere promptă. Care se operează mai iute decât scontam.

Frumoasa se oprește în cadrul ușii și declară:

— Mi s-a înțepenit sertarul de la comodă, pot cere ajutorul unui bărbat puternic?

De l-ai vedea pe Jérémie năpustindu-se! La o mustață să nu răstoarne măsuța cu băuturi.

— La dispoziția dumneavoatră, doamnă!

Ieșirea lui îl lasă pe Tatamare indiferent, prea mobilizat să gândească, bătrânul idiot.

— Nu cumva i-o fi adormit cu ajutorul vreunui gaz soporific, înainte să le la administreze acidul?

— Nu am descoperit nici un miros suspect când ne-am introdus în apartament. Or, un gaz are nevoie de mult timp până să se risipească în întregime.

— Și dumneata să n-ai nici o versiune de propus, nici o ipoteză, nici o idee, ceva, orice, Dumnezeule mare! Un om ca dumneata, dotat cu o imaginație debordantă!

Auzi, Chilug o să ajungă să mă ia la rost dacă o mai ține mult așa. Irascibil la orice oră din zi!

Mi se pare că aud, nu departe, niște scâncete. Suspine adânci! Pui pariu că dama cu decolteu lubric să lasă compostată pe deșelate de Tarzan? Am ghicit-o bine drept sare-n-proțap pe amica Moșneagului! Toate pațachinele pe care le cară după el au plita incandescentă, după câte am băgat de seamă. O mică virtute, de care cel supranumit Divan cel Groaznic nu uzitează deloc. Cu înaintarea în vârstă, a dat în darul suptului (prin reprezentantele sale). Desigur, damezele se dau în vânt după așa ceva, dar cu condiția ca asta să fie doar aperitivul. Dacă nu e urmat de un solid fel de mâncare principal, încep să fandaxeze și-și depun peruca dinspre sud pe cel dintâi manechin chelbos ce le iese în cale.

Fiindcă trebuie să potolesc nevricalele împărțitorului de

trabuce de damă, îi arunc prima idee care-mi străbate dovlecelul:

— Presupun că doi inși au săvârșit crimele, patroane. Unul ținea asistența sub amenințarea armei, celălalt i-a administrat fiecăruia dintre cei prezenți încărcătura fatală. Chestie executabilă în mai puțin de opt secunde, o performanță a genului. Până când nefericitele persoane să-și dea seama ce se petrece, era prea târziu!

Bossul se umple de veselie la auzul ipotezei.

— Doamne, Doamne, Ceresc Tate, dar bineînțeles! face el trăgând cu stânga un pumn în palma dreaptă.

În aceeași clipă, un glas strident se revarsă prin toată magistrala casă bine garnisită cu Watteau, Fragonard și mobile Ludovic XV.

Strigând că:

— O să mă omori cu măciuca aia a ta de negru, ticălosule!

Bătrânul se năpustește spre ușă și țipă:

— Marie-Laure! Când te mai uiți la filme porno pe Canal Plus, fii bună și dă sonorul mai încet!

Capitolul V
VREMEA VITEJILOR

Afacerea secolului!

A început nu mai știu cum, prea brusc ca să-mi pot da seama cu adevărat. A doua zi, întreaga presă din Franța și Navarra, ca și cea străină, erau grămadă pe ea. Ziariștii asediau în toate azimuturile: apartamentul lui Bonblanc, *of course,* ca și poliția și vecinii. De ciudă, eu îmi rodeam unghiile până la umeri. Mă avusese profundamente Tăgârță. Deși conveniserăm amândoi, în vreme ce Jérémie o descăpăcea pe Marie-Laure, să înăbușim toată povestea până a doua zi la doisprezece jumate, fiindcă voiam să joc, la Glanrose, cartea D.C.D. Să organizez o ambuscadă acasă la Jean Bonblanc, după ce i-aș fi pus linia telefonică sub ascultare, pentru eventualitatea că ucigașul avea să sune cu adevărat. Tataie confirmase: „Da, da, de ce nu?" Numai că, după plecarea noastră, își revizuise punctul de vedere. Mie-mi spui, cu o afacere de o asemenea amploare, n-ar mai fi putut dormi. Se dă în vânt să se etaleze, să-și învârtă coada bătrânul păun. Să gargarisească, să pălăvrăgească, orice s-ar întâmpla. Ocazia era prea somptuoasă, nu trebuia s-o lasă să se răcească.

Iată de ce s-a apucat să întoarcă cu susul în jos tot Parisul, întreaga poliție, toate mass-media. În primele telejurnale putea fi văzut în *smok,* în fruntea trupelor sale, în fața imobilului „fatal" - peremptoriu, sigur de sine și dominator. A încredințat ancheta unor colegi de-ai mei, niște hidoși pe care nu sufăr să-i văd nici în fotografii! După spusele lui, o știre îi parvenise, în toiul nopții, de la serviciul lui particular de informații. De la scumpul San-

Antonio, adică! Ocultat, ilustrul! Radiat din cadrele memoriei lui Tatamoșu. Am ridicat receptacolul ca să-l întreb ce însemnau toate astea și de ce mă demisese în mod cert din anchetă, încredințând-o altora. Ce făcusem ca să merit așa ceva? Mă dădea deoparte fiindcă îi era rușine că nu-și respectase făgăduiala?

Centralista mi-a răspuns că „Domnul director nu mă poate recepționa, telefonul lui fiind prea ocupat". În circumstanțe identice, îți dai demisia. M-am gândit cu asiduitate la Béru, în ferma strămoșilor lui, predând cursuri de educație sexuală puștimii de primprejur. Avea cea mai mare dreptate să-i dea înainte cu amorul perfect, în satul său normand. În primul rând, nu trebuie să te lași pradă nostalgiilor perfide, iubite pretine! Și, dacă va duce lipsa unui profesor pentru *institutu* lui, eu îi sunt omul.

Hotărâsem, Jérémie și cum mine, să dăm o raită prin Yvelines. Trebuia să treacă *at home* să mă ia. La ora stabilită era prezent, cu gura în bernă - fiindcă ascultase buletinele de știri.

— Ne fentă bătrânul ticălos, ai? mi-a aruncat peste gardul grădiniței.

— Ca pe prunci. N-ar fi trebuit în ruptul capului să dau fuga și să-l anunț. N-a putut rezista plăcerii de a-și face numărul de mare patron, aruncând o bombă în mijlocul actualităților. După plecarea noastră, a înțeles că, dacă declanșa imediat chilomanul, avea să beneficieze de onorurile emisiunilor informative, după care se dă în vânt. Și-ar ucide familia numai ca să apară la televiziune, la jurnalul de la ora 20. Până atunci, și printr-o consecință logică, suntem amândoi debarcați. Refuză până și să-mi răspundă la telefon.

— Bătrân ticăloșit! aruncă domnul Blanc printre formidabilii lui dinți sfâșietori de gazele.

— Bine ai făcut că i-ai destupat gagica.

La care el se fâstâcește.

— Nu eu am făcut-o! se apără dumnealui, de te umflă

râsul.

— Dacă nu tu, a făcut-o toroipanul tău - și ați reușit într-o măsură atât de deosebit de mare, încât împricinata zbiera ca o apucată.

— M-a violat fără nici o explicație, pledează negroteiul spiritual. Chestia cu sertarul blocat era vrăjeală. Nici nu intrasem bine în camera ei, că m-a și înșfăcat de mânșă.

— Altceva nici nu-ți doreai, băiete! O și trăseseși în frigare, cu ochii, când eram în salon. Acestea fiind spuse, nu-ți reproșez nimic.

El zâmbește și murmură:

— N-aș vrea să te supăr, Antoine, dar albii sunt cu adevărat niște lichele. La noi, dragostea implică un întreg ceremonial.

— Nu-ți face griji, o să vă corupem și în privința asta, cum am făcut-o cu restul. Dovadă că, atunci când se instalează în Occident, damezele voastre devin parașute la fel de repede ca ale noastre. Tradiționaliștii sunt ultimii martiri ai acestor vremuri.

Ne-am așezat sub umbrarul pe care toamna trecută am hotărât să-l revopsesc. E mobilat cu două canapele de grădină, așezate în semicerc, ușor ruginite - dar nu avusesem la îndemână vopsea albă. Stăm la soare ca doi bătrâni pensionari, cu mâinile încrucișate între genunchii depărtați, cu spinarea încovoiată, cu privirile pline de neîncredere. De des ce te scuipă în gură viața, ajungi să nu te mai ștergi.

— Și ce-o să facem? oftează în cele din urmă Jérémie.

— Să citim în ziare ce s-a mai întâmplat.

Se revoltă:

— Dar, la dracu', e afacerea *noastră,* nu? Cadavrul lui Bonblanc, faimoasa lui scrisoare, robotul telefonic clandestin, cele patru persoane asasinate - noi le-am descoperit.

— E ca și cum Achille ne-ar fi deposedat de ele, ni le-ar fi smuls din mâini. Nu ne-au mai rămas decât ochii ca să

plângem, bietul meu negrotei.

— Și dacă, totuși, ne-am ocupa mai departe de afacere?

— Nu-i cunoști pe micuții tăi confrați! Cei mandatați să conducă ancheta se șterg în fiecare dimineață cu poza mea în locul bine cunoscut; ar fi prea bucuroși să-mi poată da papucii.

Dar omul savanelor nu se recunoaște prea lesne învins.

— Zici că tataia a refuzat să-ți vorbească la telefon?

— Textual.

— În consecință, nu a avut ocazia să anuleze instrucțiunile date azi-noapte.

— Ce înțelegi prin asta?

— Când l-am lăsat, convenisem cu toții că noi doi trebuie să ne ducem la Glanrose pentru a aștepta apelul anunțat de D.C.D. De vreme ce n-am primit contraordinul, hai să mergem acolo, bătrâne! Făcând asta, rămânem în legalitate.

Mâna mea plină de mare tandrețe merge să se așeze încetișor pe umărul lui robust.

— Părul ăla exuberant îți păstrează meningele la temperatura cuvenită, Jérémie! îi răspund, aprobator. Ai dreptate - să pornim spre Glanrose. E absolut evident că D.C.D. nu va suna, după aceste semnale de pregătire pentru luptă, dar măcar vom avea ocazia să explorăm cotețul fostului domn primar.

O drăguță localitate din Île-de-France, a cărei ruralitate se pierde treptat, pentru a lăsa loc pensionarilor înstăriți și reședințelor secundare. Nu mai subzistă, împrejur, decât vreo câteva ferme. Satul se compune din clădiri ochioase, amenajate cu gust (acel gust marcat al orășenilor față de piatra aparentă, ferestrele cu ochiuri mici, obloanele verzi și falsele porumbare). O biserică după cât se pare dezafectată, dacă e să judecăm după buruienile care o iau cu asalt, se ridică pe un promontoriu care înaintează într-o mare doar de grâne. O primărie minusculă, care-ți atrage

privirile cu fațada ei colorată în ocru și cu literele aurite. Un atelier auto, un băcan-lăptar-brutar-cârciumar. Și gata, asta e tot. Zidurile dau pe dinafară de iederă și de glicine, drumurile se răsucesc, miroase a primăvară. Așa arată Glanrose.

Scot dovleacul pe geam, ca să o întreb pe o fată călare pe bicicletă unde e locuința primarului. Ea mi-o arată cu atât mai ușor cu cât ne aflăm chiar în fața acesteia.

Nimic din opulenta casă de primar la care eram îndreptățiți să ne așteptăm. Aici ca și aiurea, acolo ca și pretutindeni, e o vilă tip „Visul meu”, cu opt sute de metri de teren plin de flori, patru pomi fructiferi, un garaj în apropierea intrării, un barbecue mai la o parte și un bazin cu apă având capacitatea a două căzi de baie. Încântător, nițel idiot, în orice caz - modest.

Îmi depun hodoroaga la câteva ancabluri depărtare și ne întoarcem pederastemente, cum ar fi scris în raportul lui un brigadier de jandarmerie de dinainte de război. Scumpul meu sesam deschide-te își îndeplinește slujba ilicită. Cred că, dintre toate activitățile și prestațiile mele multiple, folosirea acestui paspartu îl impresionează cel mai mult pe Jérémie. Educat în respectul față de proprietatea altuia, dragul băiat are întotdeauna o tresărire când mă vede violând uși care nu-mi aparțin.

În momentul când pătrundem în vila fostului Jean Bonblanc, bombăne:

— N-aș face niciodată una ca asta. E ilegal!

— Dar ce de timp câștigat! obiectez eu. Îți dai seama că ar fi trebuit să cer un mandat de percheziție de la un magistrat meticălos, și pe urmă ajutorul unui lăcătuș. Pe când acum, iată - o simplă mișcare a încheieturii, și totul ne stă la dispoziție. Nu spargem nici o ulcică, nu golim nici o sticloanță, nu ejaculăm pe cuverturile de satin și nu ne suflăm nasurile în perdele; așa că unde e răul?

Continuând să încerc a-i domoli spaimele cu asemenea argumente primitive, parcurg cu repeziciune locurile, ca să

le iau măsura. Chestii arhiclasice: un mic hol, living, bucătărie, birou - la parter. Trei camere și două băi la etaj. Care etaj este mansardat, cum se și cade. Casa e perfect întreținută. Nici un fir de praf, nici o pată, covoarele nu au nici o cută. Mobilele și arămurile strălucesc. Pe pereți, tablouașe pictate de naivi iugoslavi (adevărații naivi fiind cei care le cumpără). Un miros plăcut, de lămâiță, sporește noțiunea de curățenie.

Pornesc în căutarea telezbanțului. Găsesc un aparat mural în bucătărie, un al doilea în birou și un al treilea într-una dintre camere.

Ridic receptorul din birou și formez numărul automatului de ascultare. Îmi răspunde brigadierul Bedaine[15]. Mă fac cunoscut, îi furnizez numărul meu și i-l comunic pe acela al aparatului de unde sun.

— Înregistrare și localizare a tuturor apelurilor îndreptate încoace, Bedaine. Dă-i bice, dragul meu, e vorba de afacerea secolului.

Chestia fiind stabilită, închid și constat cât e ora. Douăzeci de mărunțișuri până la amiazi.

Negroteiul scoate un zâmbet care ar orbi și o acvilă regală, din cele învățate să-i facă soarelui cu ochiul.

— Nu te poți împiedica să dai crezare apelului telefonic anunțat de ucigaș, zice.

Ridic din umeri.

— În *job*-ul nostru, Albă ca Zăpada, de n-am crede în minuni, am lucra în branșa asigurărilor.

— Cum vrei tu ca D.C.D. să continue, acum, când întreaga Franță știe de moartea lui Bonblanc și a persoanelor apropiate lui?

— Ascultă, Jérémie, ești conștient de anormalitatea acestei afaceri. Afacere care funcționează în contralogică, în contrasens, în contratimp. Există o nebunie în întrepătrunderea evenimentelor. E stupid să aștepți o comportare logică a principalului protagonist, fiindcă nimic

[15] „Burdihan” (n. tr.).

nu e logic în derularea faptelor. Omul îi promite lui Bonblanc să suprime o persoană jenantă pentru el, ca să-i demonstreze cât e de bun practician. Or, carbonizează patru inși! Pe toți cei susceptibili a-i face umbră ciudatului nene; așa că lasă în urmă *tabula rasa.* Nu-mi spune că, ducându-se să-i înțepenească pe cei patru indivizi, ignora decesul lui Bonblanc sau că, în caz afirmativ, a aflat-o abia după ce a operat hecatomba.

Domnul Blanc își hârșcâie cu palma obrajii nerași.

— Poate, fiindcă a aflat în ultima clipă de moartea bătrânului, a fost silit să lichideze pe toată lumea. Dar oricum ar fi, n-o să mai sune. E im-po-si-bil.

În vreme ce ne benoclam încolo și încoace, am explorat sertarele biroului și clasorul din aceeași încăpere - dar fără convingere. Un om care dispune de un robot clandestin, al cărui abonament figurează pe numele unui răposat, nu păstrează în reședința secundară documente compromițătoare. Ce intrigi stupefiante se ascund sub acest mister?

Domnul Blanc cască.

— Ai dormit prost? îl întreb.

— Am dormit bine, dar puțin. Patru ceasuri nu sunt de ajuns pentru un tip în floarea vârstei.

— Cu atât mai mult cu cât te-ai crezut obligat, la întoarcere, să faci amor cu Ramadé?

„Pălește”.

— De unde știi?

— Știu. Ești un băiat de mare probitate. Fiindcă i-ai călcat borfeta Bătrânului, ai grijă să repari prejudiciul moral ce rezultă din asta pentru soția ta, așa că, ajungând acasă, i-ai făcut felul. Simțul ăsta al echității! De aici se trage farmecul tău. O ființă cu simțul dreptății le survolează pe celelalte.

El își ferește privirile.

— Mă pervertesc în țara asta de gogonele! se deplânge de unul singur.

— Nimeni nu te silește să trăiești aici, auzi, primatule? Dacă ai preferat să vii să mături străzile Parisului în loc să continui a recolta manioc în ținutul tău de trei papuci, înseamnă că aspirai la altceva.

— Da, să câștig destui bani ca să-i cresc pe ai mei și să-mi dau copiii la învățătură. Așa că măturam trotuarele infame de baligile de câine care le împestrițau.

Nu-l mai ascult, fascinat cum sunt de limba mare a țăcănitorului meu, care e la un strop de milimetru de micul semn triunghiular de deasupra cifrei 12.

Instinctiv, Jérémie își consultă Swatch-ul elvețian.

— A sosit ora! rânjește cel prea *black*.

— Aproape, îi răspund, și vreau să-ți anunț un lucru, Jérémie Blanc: are să sune. O simt, o știu. Toată ființa mea se află în stare de alertă. Undeva, D.C.D. a început să formeze numărul de aici. Pun cu tine prinsoare pe a mea Maserati, pun cu tine prinsoare pe gogoloaiele mele, pe viața mea. Asta înseamnă să fii un polițist autentic, Jérémie Blanc. Această latură aproape mediumnică. Aceste certitudini absolute care uneori pun stăpânire pe tine. Nebunia necontenită, Unchiule Tom. Marele Alb Santantonio e mai tare ca vrăjitorul de bunicu-tău. Vrea ca aparatul de colo să țârâie. Așa că va...

Ceea ce nu mă împiedică să sar în sus la auzul soneriei. Domnul Blanc încremenește ca statuetă de abanos[16].

Întind spre receptor o mână înghețată.

Ce glas o fi avut răposatul Jean Bonblanc? Unul tărăgănat, de moșneag, desigur. O voce groasă, de găman (era gras). O voce ușor gâfâitoare, de astmatic?

— Da, ascult!

Mă dedublez ca să încerc a-mi judeca glasul de împrumut. O fi convenabil? Mi se întâmplă deseori să trăiesc genul ăsta de situații când trebuie, din instinct, să trec drept cineva pe care nu-l cunosc. Pentru asta trebuie

---

[16] San-Antonio nu ezită niciodată în fața originalității unei comparații. - *Mallet et Isaac* (n.a.).

să-i „inventez” personalitatea, să o ghicesc, să o scot la lumină și, într-o secundă, să o restitui.

— Da, ascult! atac plin de prudență.

— Bună ziua, domnule Bonblanc, văd că-mi așteptați apelul, fiindcă nu v-a luat prea mult ca să-mi răspundeți.

Vocea e nu deghizată, ci trecută printr-un filtru care o modifică, asemeni celei a „martorilor” televizuali care vor să-și păstreze anonimatul și care ne sunt arătați din spate sau în imagini codificate.

— Ce credeți despre treaba noastră? continuă interlocutorul.

— N-ai umblat pe ocolite! răspund cu glas tremurat.

Râs ușor din partea interlocutorului misterios.

— O demonstrație se cuvine să fie convingătoare, zice cu vocea lui de robot.

Pauză. Suflu greu în aparat, ca și cum ar fi vorba de un grăsan bătrân, pradă unei emoții puternice.

— Nu credeți că a venit timpul să vorbim de lucruri serioase, prietene Bonblanc?

— Nu știu... Poate! bâiguie mandea.

O capodoperă Sana al tău, pretine. De l-ai auzi, ai fi mândru că te numeri printre cititorii lui. În răspunsul meu, cuvintele, tonul, punctele de suspensie traduc cvasipanica unui om înhățat de niște angrenaje pe care nu mai are posibilitatea să le controleze.

Glasul metalic se pune iar în mișcare, mort s-ar spune, lipsit de orice inflexiune - până la a deveni insuportabil. Și știi, emanație a bucilor mele, ce predică acest glas ciudat venit de nicăieri?

Următoarele:

— Neutralizarea moșului care vă stingherea e un cadou. Înțelegeți? Ca-dou! Dar cea a exsoției, dimpotrivă, vă va costa douăzeci și cinci de milioane. Repet: douăzeci și cinci de milioane. Inutil să protestați, să tergiversați, prețul a fost minuțios fundamentat, în funcție de posibilitățile dumneavoastră... oculte. Când veți avea banii, puneți-i în

seiful din vila unde vă aflați și așteptați instrucțiunile noastre. Pot înregistra de pe acum acordul dumneavoastră, prietene Bonblanc?

Reflectez asupra răspunsului pe care să-l dau. Trebuie să spun că sunt cufundat în bezna neputinței de a înțelege, beznă dintre cele mai negre și mai dese. Păi mi-ți dai seama, cum ar fi zis drăguțul de Béru, că interlocutorul e pe cale să-mi propună *uciderea unei femei care a fost asasinată ieri seara?* Și că se laudă cu neutralizarea unui „bătrân". Or asociatul răposatului Jean Bonblanc e viu și nevătămat! Deci nu-i el la mijloc.

Afacerea secolului, îți repet!

Mă salvez printr-o lucarnă fără geamuri.

— Trei zile sunt un termen prea scurt ca să găsesc fondurile.

— În cazul ăsta, să zicem patru și batem palma.

Biata mea voce lamentabilă bolborosește:

— Bi... bine...

Și celălalt închide.

Sunt atât de alandala prin mansardă, că nu-mi trece prin minte să-l imit. Așa că devotatul Jérémie Blanc îmi culege din lăboanțe receptorul (îl țineam cu amândouă mâinile drepte), ca să-l pună la loc pe furca caudină. Nu mai e mult și mă va duce să fac pipi.

E topit de admirație Prea întunecatul. Buimăcit de perspicacitatea mea neomenească, de premoniția mea demențială.

— D.C.D. era? întreabă.

Încuviințez (deci exist).

— Și?

— Nu e el autorul celor patru crime!

Îi rezum conversația.

— Pretinde că ar fi ucis un bătrân carele, pare-se, îi ședea la ficați lui Bonblanc - și reclamă douăzeci și cinci de milioane ca să-i înțepenească fosta soție, carea, actualmente zace într-un recipient de la morgă!

Ni se pare că visăm. Și că visăm burdușiți cu L.S.D. în doză de dinozaur.

— Cum se poate să n-aibă habar de evenimentele care tocmai au avut loc și care sunt în topul mass-mediilor?

Răsună o scurtă cârâială telezbanțică. Ridic receptorul, înțelegând că e vorba de brigadierul Bedaine, care iese la raport.

— Sunt dezolat, domnule comisar, face el spășit, n-a fost cu putință să localizăm apelul.

— Drace! Convorbirea nu a durat suficient de mult?

— Ba da, dar s-a sunat din străinătate.

Măciuci! La o asemenea cioacă nu mă gândisem.

— Din străinătate?

— Din Africa de Nord, probabil Maroc.

Îndrept un gând respectuos către Maiestatea Sa Hassan al II-lea, pe care îl găsesc eminamente simpatic, dat fiind că, să fii rege în vremurile astea, te-a bătut fericea. Mai bună afacere faci cumpărând o butică de haine de gata decât preluând un regat vacant, dacă ai de gând să ieși într-o bună zi la pensie și să ai parte de carnetul de sănătate.

— Deci e imposibil să obținem mai multe precizări, Bedaine?

— Din păcate da, domnule comisar.

— Cu atât mai rău; ne vom descurca cu ce avem. Pune-mi de două ori mesajul să-l ascult, pe urmă fă-mi cu el un mosor pe care să mi-l lași pe birou.

— Cu plăcere.

— Hai, dă-mi înregistrarea.

Și-i întind domnului Blanc receptorul.

În vreme ce pretenarul ascultă, eu mă concentrez pentru ca să încerc să găsesc, cu orice preț, o coerență cât de vagă în acest sac de confuzionisme. În toată povestea există o bifurcație, ca o creangă de copac. Socoteala se împarte în două. Pe scurt, avem de-a face cu un ucigaș bicefal.

Pseudo-D.C.D. își elaborează lovitura pentru a-l determina pe Bonblanc să verse mălaiul. Ca să-l facă pe borțosul sexagenar să se decidă, îi aduce drept ofrandă o crimă; lucru deloc banal, vei fi de acord, dacă nu vrei să te trezești cu caraba scriitorului peste muia cititorului. În paralel, un (sau alți) individ(vizi) comite(-) un masacru. Oare cei (cele) doi (două grupuri de) asasini se cunosc? Lucrează în cooperativă sau fiecare cu problema mamei lui, ignorând-o pe aceea a mamei celuilalt?

În ceea ce-l privește pe D.C.D., ăsta nu e la curent cu moartea lui Jean Bonblanc și cu ecarisarea apropiaților lui, pentru bunul motiv că el se află în Africa de Nord și că recentele știri de la noi încă nu i-au parvenit. Iată de ce a sunat, bine mersi, la ora convenită, așa cum instinctul meu infailibil o presimțea. Fatalmente, insul posedă cel puțin un complice, fiindcă grație strădaniilor lui, pe parcursul ultimelor ceasuri, un bătrân și-a luat calea spre cer. Dacă nu cumva individul însuși a venit să-l răcească și a plecat îndată înapoi, spre Maroc. Dar e puțin probabil.

Jérémie pune telefonul în furcă și începe să-și roadă carnea moartă de pe degetul mare, scuipând rezultatele la trei metri distanță.

— Va trebui să descoperim pe care bătrân l-a carbonizat. E cam ciudat să afli că un om care îl „deranja” pe Bonblanc a murit și să nu știi cine-i împricinatul.

Taman când el își încheie reflecția, iată că ies la iveală niște gorobeți. Trei la numărătoare. Îl recunosc pe rahațianul de comisar Plâtroche[17], escortat de doi inspectori. Plâtroche e un stiglete îmbibat până-n slip. Viciul lui e rozeul de Anjou. În jurul cartoafei, moaca îi alcătuiește o pânză de păianjen violetă. Seamănă cu o beșică de porc. Are privirea apoasă și o țâră de tremurici în cazmale. Iar în materie de răsuflare, n-o să găsești niciodată ceva mai scârbos. Ai impresia că a defecat pe cale bucală. Dacă ar avea vreun Dumnezeu și s-ar duce la

[17] „Piatră netedă” (n. tr.).

spovedanie, bietul popă ar fi silit să-și bandajeze nasometrul cu batistuța ca să poată rezista până la capătul ticăloșiilor mărturisitorului.

Adevărat gunoi neicuțul. Etalonul polițaiului corupt. De mai multe ori a avut necazuri cu poliția poliției, din care a ieșit fată mare grație politicii. În ciuda protectorilor lui, a fost nevoit să-și târască butelca de roze prin toate serviciile: la Moravuri, la Stupefiante, la Economică, la Criminală.

— Ce cauți aici cu albinosul tău? începe să orăcăie, asemeni unui soldat feroce venit până în brațele tale ca să-ți măcelărească fiii și țiitoarele.

— Dar tu, Sticloanță?

— Eu acționez la ordinele comisarului principal Delachiace[18].

— Și eu la acelea ale Bătrânului.

Ne privim. El se uită împrejur, descoperă telefonul și se năpustește asupra lui, precum un tip care se îneacă se repede la o geamandură în trecere pe acolo. Cu degetul bâțâitor face un număr (mai mult de circ decât de telefon), fără a înceta să mă învăluie cu o privire care îi pute la fel de tare ca și fleanca.

— Domnul principal? Aici Valentin Plâtroche. Tocmai sosim la domnul Bonblanc. Și care nu ne e mirarea când dăm la fața locului peste comisarul San-Antonio și unul dintre oamenii lui. Care pretinde că a fost mandatat de însuși domnul director... Cum? Cereți lămuriri prin interfon? Aștept.

Mandea rânjește:

— Nu te ambalarisi atâta, Plâtroche, altfel vinațul de dimineață o să-ți pice greu la rânză.

Îmi întoarce spatele. Urmează un moment de tăcere. Auxiliarii omologului mei îmi zâmbesc cu simpatie. Pariez că ar prefera să aparțină echipei mele mai degrabă decât celei a bețivanului.

---

[18] *De la chiasse*, „spârcâială” (n. tr.).

— Da, aici sunt, domnule principal… Cum? Aha! Bine, vi-l dau.

Pune receptorul pe masă și, arătându-mi-l cu degetul, declară:

— Cineva vrea să-ți vorbească!

Principalul Delachiace este genul protestantului habotnic. L-aș fi văzut mai mult la curtea cu juri decât la poliție, unde se cere o anume flexibilitate. Are glasul tăios, mereu gata să te pună la punct.

— Bună ziua, domnule principal…

— Ce faci la numitul Bonblanc, comisare?

— Anchetez! îi răspund evazivamente.

— Nu ești însărcinat cu această afacere.

— Știu, dar domnul director mi-a dat azi-noapte unele instrucțiuni cărora nu fac decât să mă supun.

— L-am întrebat adineauri de asta; afirmă că nu e adevărat.

— În acest caz, din două una: e sau mincinos, sau ramolit. Jérémie Blanc poate depune mărturie.

— Nu apreciez un asemenea gen de atitudine, comisare, o să-mi dai seamă pentru asta. Până atunci, pleacă imediat de acolo. Dacă ai descoperit vreun element interesant, comunică-i-l lui Plâtroche.

Și trântește telefonul.

Cine se udă în abominalilii lui budigăi? Colegul meu. De l-ai vedea cum savurează chestia, i-ai pune foc zâmbetului, cu un aparat de sudură oxihidrică.

— Ei bine? măcăie hahalera.

Mă apropii de el, în pofida răsuflării sale putrede, îl iau pe după umeri și-i șoptesc în clăpăuga cernită (și plină de miere):

— De ani de zile vreau să ți-o spun, Valentine, dar mereu am amânat, poate din timiditate, poate din milostenie, dar astăzi îmi asum riscul: ești frumos ca un șobolan bolnav, grasule. Mestecăul îți e aidoma ficatului. Puți prin partea locului mai abitir ca un scatofag. Ar sufletul ca o târtiță

niciodată ștearsă. Sper că alcoolul te împiedică să te încoțopenești, fiindcă ar fi prea cumplit să poți ejacula înăuntrul vreunei doamne. Optzeci la sută dintre pungașii pe care i-ai arestat erau mai cinstiți decât tine. Când vorbești, s-ar zice că râgâi, și când râgâi - că te spârcâi. În ziua când o să ieși la pensie, poliția va părea proaspăt zugrăvită. Uite-așa. Nu mai adaug că eu unul te calc pe bătături, deoarece, cu simțul tău înnăscut al deducției, ai înțeles-o deja.

Îmi iau brațul îndărăt.

— Umbli după mine! scrâșnește el, aproape livid sub bășica aia de porc.

— În nici un caz; dimpotrivă, fug de tine cât pot. Ciao!

Și fugim cu adevărat. Fiindcă e vorba chiar de o scursoare. Meseria asta i-aș recomanda-o celui mai mare dușman al meu! Scatoalcele pe care trebuie să le încasezi - ce mizerie. Jignirile nejustificate, surghiunurile lipsite de temei - oroare! Eu, care descopăr „afacerea secolului”, sunt expulzat din ea, uite-așa, aproape prostește; nici măcar ca să mă scoată din sărite, ci doar fiindcă Taicamare a simțit nevoia să se răzgândească după ce am plecat de la el. Trecând peste mine, m-a dat la o parte. Ruină matusalemică! M-a carotat până-n plăsele. Ar trebui să-l urăsc, nu ajung nici măcar să-l disprețuiesc. Așa e el, neseriosul bălăngănit. Egocentric de să-i pocnească măslinele alea zbârciogite. Poate că a vrut și să se răzbune pentru încornorarea la botul calului de către un negrotei, rasist cum e și gelos cum îl știu Deșeul!

Pilotez cu maxilarul crispat, accelerând în draci la viteze inferioare, ca să mă înfig în șosea cât mai abitir. Străbatem lanuri de grâu verde smălțuite cu maci, cu albăstrele și margarete (cu ocazia bicentenarului cuceririi Pastiliei).

— Va trebui să ne delimităm teritoriul, declară în cele din urmă domnul Blanc. Să lăsăm baltă ancheta oficială, fiindcă nu avem dreptul nici să o adulmecăm, și să ne dedicăm lui D.C.D. Să descoperim ce bătrân a suprimat ca

să-l „momească” pe Bonblanc.

— De acord, dar pentru asta ar trebui să-i interogăm pe familiarii individului. Or, de acum înainte oamenii cu pricina sunt la dispoziția principalului Delachiace, iar dacă vom umbla să-i tragem de limbă, vom da, fatalmente, peste alți comisari Plâtroche. Per ansamblu, cu vreo câteva rare excepții, toți confrații mei mă urăsc. Fantezia metodelor mele, comportamentul meu adesea extravagant, ba chiar ilicit, ca și favorurile de care mă bucur atunci când Tataia nu mă declară în dizgrație, mă marginalizează prea mult ca să mai fiu acceptat de către acești domni. Când cerul îmi e senin, toți îmi fac zâmbre; când e înnorat, toți mă scuipă în moacă. Trebuie să accept sau să demisionez.

Jérémie trage în gol un croșeu de dreapta - gest de fotbalist exultând după ce a pus o boabă.

— Vrei să-ți spun ceva, patroane? Ei bine, dacă stăm să ne gândim, situația asta e mai degrabă haioasă! Iată-ne dați afară din afacerea *noastră.* Va să zice *liberi,* tipule. Mișto, așa-i? Putem acționa fără să dăm socoteală nimănui. Dacă o feștelim, nimeni n-o să se prindă. Dacă reușim, le-o dăm pe dindărăt până-n cerul gurii. Concluzie: suntem câștigători!

E frumos optimismul împins până într-acoace.

Îi trag Negusului una peste genunchi.

— Bine vorbit, artistule. Ai dreptul la nuca de cocos de onoare, ca în *Canard Enchainé.* Acum să determinăm cine ar fi susceptibil să ne spună câte ceva despre relațiile lui Bonblanc în afara familiei, a prietenilor și a oamenilor care lucrau pentru el.

— Am o idee ce să facem, zice domnul Blanc. Dar nu sunt convins că valorează mare lucru.

Capitolul VI
SĂ AI ȘTII TU CE - ȘTIM NOI UNDE

Ajungem la *Miss* Gladys tocmai când șeicul Salam Haleck își încheie lăcuirea terminalului. Putem urmări evenimentul pe ecranul din salonul albastru, fiindcă un sistem video cu circuit închis asigură transmisia meciului. *Miss*-a pozează de o manieră caprină, cu mâinile șeicului așezate de o parte și de alta a posteriorului; oarecum felin, dar vânjos. Gulerul lui de barbă neagră se brobonește de sudoare. Are o frumoasă privire de apostol reconvertit în vânzător de covoare, un pântece pe cale de a se îmbrăca în grăsime, un rânjet de plăcere controlată și niște ghiuluri burdușite de carate. În timp ce, mestecă gumă (de mestecat). *Miss* Gladys, care își cunoaște meseria din cap în coadă (a partenerului), se preface la mare fix că participă trup și suflet la marșul cel lung. Câteva suspine care ar înduioșa și pietrele (prețioase), ceva interjecții bine plasate, oarece zbierete de plăcere îi conferă șeicului fericita convingere că e recepționat cinci din cinci.

— Ne vizitează de fiecare dată când vine la Paris, zice Martine. Simt că în curând o să-și ia zborul; nu trebuie să ratați acest spectacol.

Într-adevăr, demnitarul arab își scoate *gum*-a din fleancă și o lipește pe fesa lui *miss* Gladys. După care își asigură mai abitir priza, înfingându-și copitele în cărnița macră a tovarășei sale de o clipă. Apoi își aruncă lancea ca un călăreț berber în momentul culminant al unei *fantasia.* Cadența de tragere îi ajunge la o sută de focuri pe minut, însoțită de cotcodăceli sălbatice.

Își încredințează asistența că „Văleleu! Păzea, mă!

Iuhuhu!”, accelerându-și paroxistic cursa angrenajului bielă-manivelă. Pe urmă brațul i se ridică de parcă ar agita o pușcă. Și bărbătușul trage, cu mare zgomot, pe dindărătul propriu, câteva salve.

Un spectacol impresionant, aproape feeric. Biata *miss* Gladys își proptește dovlecelul în tăblia crivatului, pentru ca furia călărețului dezlănțuit să n-o arunce la podele. Salamalecul o pistonează de mai-mai să o încrusteze în mobilă, ca prin desenele animale. Și iată că se retrage cu un zvâcnet scurt, smulge din teacă spada lungă și fină și dezlănțuie un tir de bombardă între omoplații lui *miss* Gladys. Secvență de o incontestabilă măreție, care ar merita participarea mai multor proiectoare, ca și o filmare cu încetinitorul, ca să nu se piardă nimic din acest superb cârd de păsări; într-adevăr, poți să juri că din al său Pollux (fiul geamăn al lui Zeus și al Ledei) zboară cocorii.

Grăsunul tăntălău bărbos lasă să-i cadă brațul, apoi și marafetul. Declamă niște chestii în araba literară, în timp ce *miss* Gladys dă iama la duș. Șeicul își clătește și el acadeaua. Apoi se înțolește pe îndelete, ia o nouă tabletă de Hollywood ciunga, scoate portofelul de aur cu colțuri de piele, de unde extrage un pumn de bancote galben-excrementțial pe care le aruncă în așternuturile răvășite și iese pe ușă.

— Trebuie să merg să-l conduc, spune repede Martine și se eclipsează.

Jérémie, pe care fata pare să-l fascineze din ce în ce, o urmărește cu o privire de vacă bălțată uitându-se cum trece vijelios, de-a curmezișul pășunii ei, Trenul de Mare Viteză.

— E delicioasă micuța asta! oftează dânsul. Ce păcat că practică o așa meserie!

— Ți-ar plăcea mai mult să-și păstreze minunile pentru un tânăr cadru de conducere tembel, care i-ar prefera foarte repede propria secretară și pe prietenii lui? Nu trebuie să disprețuiești parașutele, Jérémie, ci să le

cinstești. Îți închipui că își negociază farmecele, dar în realitate împart fericire și uitare. Femeile care se vând și sportivii care se dopează le fac contemporanilor lor daruri inestimabile. E monstruos să-i tratăm ca pe niște paria.

Miss Gladys își face apariția, proaspătă și nouă într-un soi de tunică grecească, albă, cu găitane de aur, care o maiestizează. Și ne congratulează, ca o fată bună care nu a uitat deloc remarcabilul serviciu făcut de noi.

— Nobilii arcași ai Republicii! ciripește, pupându-ne pe gură. Ați văzut dimensiunile căpătate de afacerea Bonblanc? Ce înseamnă asasinatul ăla colectiv? O răzbunare, o dramă a nebuniei?

— Viitorul ne-o va arăta fără îndoială, tandră prietenă. Am dori tare mult să pălăvrăgim oleacă în legătură cu răposatul dumitale client. E cu putință să ne acorzi un pic de timp?

— Bineînțeles. Și știți ce-o să facem? Luăm o gustărică. Am mai bine de o oră de răgaz până la vizita senatorului Branlot[19]. Martine va deschide o cutie cu pate de ficat din Lades, iar în frigider avem pui rece în aspic. Pui de găină pentru curcanii mei dragi. Rafinată chestie, nu?

După zece minute, iată-ne benchetuind în drăgălașa bucătărie a lui Gladys. Epicuriană gagica. Deținea o butelcă de *sauternes* în vederea pateului de ficat și una de *bordeaux* roșu pentru a însoți puișorul până la ultimul său lăcaș. Trăsnet!

— Ce informații vă putem da despre bietul Jeannot? întreabă, etalând o porție de pateu pe o felie de pâine prăjită și crocantă.

Îi zâmbesc. Știi că e șucară? Simpatică, inteligentă și plăcându-i la nebunie dragostea, în ciuda (sau din cauza) meseriei.

— Uite, scumpo - genul ăsta de boșorogi, când vin la voi să facă un relaș, nu au nevoie doar de mângâieri. Simt și nevoia să povestească, așa e?

---

[19] *Branler,* „a se «încoţopeni»”. (n. tr.).

— Mie-mi spui, inimioaro? A-i asculta este cea mai extenuantă dintre prestațiile noastre. Avem parte de amintirile lor din armată, de calicia nevestelor lor, de bolile lor, de mizeriile nerăzbunate, de problemele politice, de călătoriile lor. Mai ales de călătoriile lor. Niciodată n-am să pun piciorul în Bali sau în Guadelupa, într-atât de indigeste mi-au devenit din cauza plăvanilor ăștia!

— Așadar grăsanul Jeannot, cum îi spuneți, nu era o excepție de la regulă și vă plictisea de moarte cu amintirile sau problemele lui?

— Era căpitanul de echipă al pisălogilor mei.

— Se plângea de anumite persoane din anturajul lui?

— Nu făcea decât asta, după ce i se morfolea mățigușul.

— Despre cine-ți vorbea?

— O, înainte de toate despre sora lui, pe care o ura. Dacă stăteai să-l asculți, femeia asta avea toate defectele de pe lume. Probabil avusese loc ceva violent între ei pe vremuri.

— Pe urmă?

— Fosta soție. Și asta îi stârnea ura cea mai neagră. După câte am înțeles din spusele lui, îl ținea din scurt și-l scutura de bișțari cât cuprinde. Părerea mea e că-l avea cu ceva la mână, și el nu putea decât să-i verse mangoții.

— Și alții, cine mai erau?

Sunt întrerupt de Martine, care întreabă cu o voce timidă, de fată din înalta societate:

— Gladys, pot să-l degulerez pe inspectorul Blanc când suntem la masă?

Ghicesc că simte foarte mult nevoia de asta - și niciodată n-am pus mâna pe un sex de culoare.

— Bineînțeles că poți, micuțo, cu atât mai mult cu cât respectivul te devorează cu ochii lui bulbucați.

— Mersi, răspunde, civilizat, drăcoaica.

Și-și lățește căzmăluța peste nădragii amicului, care bâiguie evaziverii tartufiene, precum „Crezi că este chiar locul potrivit?” și „Dacă îmi faci una ca asta, nu răspund de

urmări, fiind deosebit de sensibil dinspre partea locului”! Dar delicata Martine se și strecoară prin prohabul cadrilat al pretenarului. Urmarea operându-se pe sub fața de masă cu pătrățele albe și albastre, revin la preocupările mele:

— În afară de soră și de fosta nevastă menționa alte persoane?

Gladys se gândește.

— Trebuie să-mi fi vorbit de anumite tracasări cu asociatul lui, dar astea au fost abia atinse în treacăt, frumosule comisar.

Ia te uită, piciorul i se răsucește pe după al meu. Căldura comunicativă a banchetelor, așa crezi? E o ambianță grozav de îmbătătoare în apartamentul ăsta. Unde amoroase? Slobozituri prea adeseori repetate?

— Și secretara lui? orăcăiesc.

— Ei bine...

— A pus-o în șa?

— Niciodată.

Martine intervine din nou:

— Gladys, te-ar deranja dacă-l bibironizez pe sub masă pe inspectorul Blanc? Mi-a spus adineauri că n-a pățit niciodată asta în asemenea condiții.

— Bineînțeles, puicuțo. Mai e nevoie să mă întrebi? Suntem în recreație toată lumea. Îndată ce-mi termin aripa de pui, vin și eu lângă tine, să mă ocup de seducătorul comisar. E sexy viteazul nostru cavaler.

Hotărât lucru, jucăm „Odihna războinicului” la simpaticele astea! Pate de ficat, *sauternes* frapat dincolo de limita bunului-simț, pe sub masă felație bine controlată; *mazette!* (cum ar zice Bătrânul), nu ne refuzăm nimica.

— Ți-a vorbit cumva și despre un bătrân, Gladys?

— Un bătrân?

— Da, un bătrân. Încearcă să-ți amintești. A făcut vreo aluzie la un om în vârstă, probabil mai în vârstă decât el care, la urma urmei, nu avea decât șaizeci de ani?

— Nu-mi aduc aminte absolut deloc.

— Hihe ha! bolborosește Martine de sub masă.

Ridic fața de masă și mă aplec. În poziția lotus, frivola gagicuță s-a vârât între picerele mușchiuloase ale domnului Blanc și-i efectuează, cu toată convingerea, lăcuirea cabanosului.

— Ești bună să repeți, fecioaro? o îndemn.

Dânsa abandonează nobil încomatul periscop al negroteiului, se șterge voluptuos pe bot și zice că:

— Mie da, mi-a vorbit.

Într-o clipeală lunec jos de pe scaun, ca să mă cobor la nivelul ei.

— Explică-te, prețăluito!

Suzeta lui Jérémie tremură de nerăbdare și bate măsura Simfoniei a V-a. Martine o înșfacă de ceafă și o mângâie pe gușă ca s-o facă să stea locului.

— Într-o după-amiază, a pus ochii pe mine; și, fiindcă nu reușea să se ridice de la podele, mi-a zis „Nu de la vârstă mi se trage, ci de la antibioticele luate împotriva anginei. În uzina mea lucrează un ticălos de boșorog, mai bătrân ca mine, și care se încoțopenește încă precum un măgar.”

Încheindu-și depoziția, își înfige din nou în cioc muștiucul întunecimii Sale și-și reia strădaniile de a-i extrage măduva. Iar eu, de lângă dânsa, mă pomenesc, pe nepusă sub-masă, în fața decolteului sudic al lui Gladys. Ca o savantă preoteasă a amorului ce este, frumoasa și-a sumețit poalele tunicii și și-a despărțit papainoagele, nu înainte de a-și împinge în față, pe scaun, partea interesată.

Invitația e atât de flagrantă, dorința mea atât de peremptorie, încât iată-mă continuându-mi gustarea la parter. Unei perfecte tehniciene precum Gladys se cade nu să-i administrezi o fâța-fâța de mântuială prin locul pe unde face pipi, ci să-i organizezi o veritabilă ședință profesionistă, cu o figură liberă căreia îi datorez întâiul loc pe podium la campionatul mondial de limbido de la Bouffémont[20] (Val d’Oise). Așa că-i propun marea mea

[20] *Buffez mon*, „haliţi-mi...”. (n. tr.).

realizare, intitulată „cele trei unități”.

Întrucât o hoardă de dezaxați, în delir, îmi va scrie ca să-mi solicite în ce constă cioaca asta, prefer să dau imediat rețeta aici, ca să nu vină să mă sâcâie cu servisul postgaranție. Cu policarele bine potrivite, dai binișor în lături vegetația de la intrare. Ușoară pupătură de bun venit, ca să umidifici peisajul. Urmează plecarea mijlociului în explorare speologică; el fiind urmat succesiv de către inelar și, după definitivarea instalării acestuia, de către arătător. Ședința calmă, dar bine marcată, a celor trei simpatici emisari a început. Mereu cu susținerea mestecăului, ca să evităm supraîncălzirea. Când mediul ambiant lubrificator este asigurat, pe căi firești, de către beneficiară, îi vine rândul să intre în scenă degetului mic, care se plasează afectuos pe dindosul sărbătoritei. Deplina reușită a manevrei cere de la executant o palmă pe măsură, răsfirarea maximă a falangelor permițând distanțarea degetului mare cam cu cincisprezece centimetri față de cel mic. Care deget mare desăvârșește acțiunea, executând un masaj suav al limbii cocostârcului. Să rezumăm: policarul trebăluiește în ograda râmiței negre, cele trei degte de pe la mijloc se duc-și-vin la capătul tunelului - iar prâslea electrizează ieșirea de serviciu. Acela care posedă o mare suplețe a lăboanței are succesul în vârful tuturor degetelor.

Miss Gladys, deși hârșită cu manevrele cele mai secrete ale amorului, se fleșcăie de plăcere. La rândul lui, *mister* Jérémie își dă obștescul stupit, emițând un soi de nerticularitate à la Tarzan în momentul când Jane îi mângâie bibiloaiele cu o pană de colibri.

Haios sfârșit de prânzișor, frate-meu! Mi-i închipui pe coșar și pe peripatetiboarfă privindu-se în felinare, acolo sus, și vestindu-i întregii planete josnica lor pângărire.

Când ieșim la suprafață, Martine și cu mine, gazda ne zâmbește din al nouălea cer.

— Și voi, bieții mei copilași, ni se adresează, nu puteți

rămâne neisprăviți. Trebuie să vă purtați de grijă unul altuia. Nu vreți să mergeți în camera oglinzilor?

Luăm o înghițitură de *sauternes* încă rece, ca să ne refacem cerul gurii - și eu declin propunerea. E bine, uneori, să dai fără a primi. Milostenia păsăricii este una dintre cele mai nobile din câte există!

După-amiază, sun la medicul-legist.

Jean Bonblanc a murit, într-adevăr, de infarct.

Scurtă vizită la serviciul lui Mathias, roșcățelul, cu care sunt *en froid* de la promovarea lui ca șef al laboratorului Poliției Tehnice (fapt care îl mâhnește profund pe amicul meu Alain Cirou, faimosul astronom). Îi încredințez unuia dintre laborântiștii lui, Alexis Baredefer[21], scrisoarea depusă, zice-se, în pușculița lui moș Bonblanc, ca și agenda acestuia, în scopuri de analiză. E vorba de același scris? Baredefer promite să lucreze rapid.

Uzina de ambutisare de la Puteaux nu merită nicicum numele de uzină. E vorba mai curând de un mare atelier, unde dau în brânci o juma' de duzină de lucrători, sub autoritatea binevoitoare a unui nene puriu, cu mustață căruntă, care seamănă cu un Stalin căruia i se întâmplă să-l umfle râsul.

Asigurându-mă că prin sector nu sunt și alți copoi, mă apropii de nenicul, cu insigna în pumn, ca să-i solicit o țârâ de conferință, ceea ce el îmi și acordă pe loc, într-un birou agreabil, zugrăvit în *calcio nuovo* (adicătelea alb), cu mochetă verde, plante artificiale în ghivece veritabile, fotografii ale vechiului Puteaux, în rame de oțel, și secretară grăsană. Dama e brun-creață. Și-a desenat pe gură un soi de inimă ciclamen, poartă barbă și mustețe și, pe sub colanții groși, ciroapi antivarice. Cu un aer pătruns, clăpăluiește în fața unui calculator. Localul a fost divizat în

[21] *Barre de fer*, „bară de fier". (n. tr.).

două: cea mai mică dintre părți e destinată acestei persoane varicoase, cealaltă - patronului. Biroul de aici e modern: piele și sticlă, fotolii „design”. Cele două sălașe sunt despărțite printr-un fel de tufiș alcătuit din jardiniere unde cresc superbe vegetale de plastic.

— Colegii dumneavoastră au trecut deja pe aici, mă anunță Stalin.

— Știu! îl mint. Am venit pentru un complement de informații.

Bătrânul se pune îndată pe bocit.

— Ce poveste! borborigmează din epicentrul fornăit al durerii lui. Bietul Jean! Și toți ceilalți, asasinați de un maniac, după câte spun jurnalele.

Își strigă pe numele mic patronul, de unde mi se dezvăluie o foarte veche pretinie.

— Îl cunoșteați de mult timp pe domnul Bonblanc?

— Dintotdeauna. De când lumea. Am făcut împreună școala primară - deși eu sunt mai în vârstă, fiindcă am fost retardatar. Și când eu am luat certificatul de absolvire a patru clase, el a continuat până la capacitate; era o minte! Ne-am regăsit la aceeași uzină, la Blanchin-Manigon[22]. El contramaistru, eu muncitor cu înaltă calificare. După câtva timp, am pornit amândoi o afacere pe cont propriu. Chiar aici, dacă vă vine să credeți, în uzina asta, care pe atunci era minusculă. Jeannot umbla peste tot cu demersuri, să plaseze produsele. O capacitate! Afacerea a crescut. Când m-am însurat cu sărmana mea Lucienne, care avea să mă lase văduv, aveam nevoie de bani ca să ne așezăm la casa noastră; așa că a răscumpărat partea mea din afacere, dar m-a numit șef cu fabricația - ceea ce sunt și acuma. Și uite-l că a murit, bietul Jeannot, o minte ca a lui! Ce-o să se întâmple cu afacerea asta, mă întreb. Eu n-am copii, ca să preia ștafeta. Menționez că am depășit vârsta de

[22] Probabil o combinație între *blanc,* „curat, fără cazier judiciar” și *machin*, „individ oarecare”; *manigance*, „mică manevră suspectă”. (n. tr.).

pensionare, însă nu mă grăbeam să mă retrag, și aș fi continuat câțiva ani; când ești sănătos...

Îl las să se descarce. Are atâta nevoie de asta! E o adevărată comoară pentru mine; noroc chior. Un martor al întregii vieți a lui Bonblanc. Taman pe măsura mea.

De câteva momente, vacarola creață de dincolo a încetat să mestereasc la tastele calculărețului, ca să tragă cu urechea.

— Dragă domnule... ăă..., zic.

— Aubier[23] Justin.

— Dragă domnule Aubier, dacă am merge prin apropiere să luăm un pahar, nu ar fi mai agreabil pentru discuție?

Consimte. Mă pilotează până la maica Solange, care ține, prin zonă, un fel de cafenea-cantină. Domnul Blanc ne privește pizmăreț cum trecem, dar am hotărât că e mai bine să-l trag de limbă pe moșneag de unul singur.

Perorez, trăncănesc, turui mai bine de un ceas cu mustăciosul. Care a turnat mult în el (un așa zis *côtes-du-Rhone* ce-ar sfredeli și o placă de blindaj, atât e de acid). Am aflat un maximum de chestii despre Jean Bonblanc și mă întorc, precum la stup o albinuță care a prăduit prin grădina abatelui Mouret.

Radioul din tărăboanță difuzează un cântec de Trénet. Marele *king* a operat întoarcerea triumfală. E mișto că nimeni nu și-a dat seama cât de mult îi datora blândului poet. Mor de plăcere când se detectează nemurirea oamenilor încă din cursul vieții lor. Așadar este difuzat *L'âme des poètes,* și Jérémie al meu lasă să-i curgă pe obraji două lacrimi enorme.

— Butoiul cu melancolie, Negroteiule?

Îmi șoptește printre mănușile de box care-i țin loc de buzoaie:

— Mă gândesc la ea.

---

[23] *Aubier,* „alburn" - Totalitatea straturilor tinere situate între scoarța și inima trunchiului unui copac, prin care trec apa și sărurile minerale; albeț, albuleț. (n. tr.).

— Care ea?

— Martine. Mi-a tras o ciocuială, tipule! Cea mai ciocuită ciocuială din toată existența mea. E naspa când mă gândesc că, pentru mangoți, suguiește pe fitecine. Aș vrea să fie numai a mea. Nasol, nu?

— Nu, îi răspund, e omenesc. Orice bărbat năzuiește să fie proprietarul exclusiv al femeii cu care a ajuns la culmea ridichiei. Aproape cu toții avem un complex al sechestrării, Mânjitule. Psihologia haremului. Știau ei bine ce făceau arăboii ăia de vază, când își asigurau un șeptel păzit de eunuci.

Cele două lacrimi s-au evaporat la căldura obrajilor.

— Ai lămurit povestea cu bătrânul? se interesează domnul Blanc.

— Se precizează tot mai mult. Boșorogul cu moacă stalinistă pe care tocmai l-am machit e vorbăreț ca o placă de patefon zgâriată. Moartea lui Jean Bonblanc, care i-a fost mai mult prieten decât patron, l-a traumatizat și are un exces de amintiri în carburator.

Mă așez la volan și demarez.

— E curios felul în care oamenii îi văd pe ceilalți oameni! reiau, detrotuarându-mă. Uneori, în funcție de propriul lor temperament, socotesc că oamenii cumsecade sunt răi iar că cei răi sunt cumsecade. Așa și bunul moș Aubier consideră că amicul lui, Jean Bonblanc, a fost un sfânt, când de fapt el era, cu toată certitudinea, o japiță care l-ar fi escrocat cât ar mai fi trăit. I-a șterpelit partea din asociație, dându-i în schimb un zero tăiat în patru, l-a pus să muncească pe brânci și l-a ținut în sclavie vreme de treizeci de ani - dar fiindcă îi vorbea cu frumosul și din când în când beau un pahar împreună, Aubier îl venera.

— Ce te face să crezi că Bonblanc era o japiță?

— Îți dai seama de asta dincolo de laudele șefului său cu fabricația. Care mi-a repetat de o sută de ori că răposatul era „o minte”, iar ca dovadă mi-a relatat performanțe ale individului ce vizau, evident, tragerea pe sfoară. Sunt

convins că atelierul ăsta de ambutisaj aducea un profit cucu-bau și că de fapt îi servea lui Bonblanc drept paravan, ca și multifiduciara de la Bursă a aceluiași, care avea drept personal doar pe „asociatul” lui Bonblanc și pe secretară, amândoi asasinați ieri. Or, grăsanul ăsta era bogat, simt asta; cu mult mai bogat decât lasă să se bănuiască apartamentul lui din Paris și căsuța de la Glanrose. Trebuie să descoperim originea acestei averi și natura ocupațiilor lui.

Jérémie întreabă:

— Și în privința așa-zisului bătrân asasinat de D.C.D.?

— Aubier nu știe decât de unul în viața lui „Jeannot”. Și pe care acesta din urmă nu-l mai vizita de-un an și-o vară: fostul lui socru, genitorele celei dintâi doamne Bonblanc, cea moartă prematur într-un incendiu. Aubier habar nu are dacă matusalemicul mai trăiește au ba. Este (sau era), după spusele lui, un șmecher care l-a curățat de bani pe Bonblanc în chip nerușinat. Pe vremea când trăia fata lui, era mereu grămadă la ei în casă, sfeterisindu-le talanți, cu toate că nici vorbă să fi trăit din te miri ce. Era reprezentant al anticariatelor cu cărți rare, specialist în opere galante, cu ilustrații erotice: *Gamiani, Les Mémoires d'une fille galante*, etc.

— Ai coordonatele lui?

— Aubier nu-și mai amintește nici măcar numele individului - dar, de vreme ce știm că era tatăl primei doamne Bonblanc, n-o să fie mare chestie să dăm peste el. Chiar, ia telefonează imediat la Marea Baracă, la Serviciul Cercetări, și întreabă de ofițerul de poliție François Richard, e un pretin de-al meu.

Îngerul Negru se cramponează de departe-vorbitorul de bord.

— Apropo de telefon, zice, mi-am permis să-l sun pe laboratorist pentru rezultatele grafologice.

— Le avea?

— Nu încheiaseră pe deplin examinările, dar băiatul era

aproape sigur că e vorba de același scris.

Exult:

— Va să zică, Grasul știa ce spune.

— Într-adevăr. Numai că a apărut un element de-a dreptul tulburător: nu toate textele din agendă sunt scrise de aceeași mână. Tehnicianul pretinde că au fost puse pe hârtie de către două persoane, dintre care una trebuie să fie femeie. Sunt optzeci la sută șanse ca scrisoarea găsită în seif să fi fost redactată de o femeie.

— Din ce în ce mai bine! exclam. Nu-i afacerea secolului, e a mileniului!

— Mai există un personaj misterios despre care nu știm nimic, gândesc cu glas tare; acea Edmée care a lăsat un mesaj pe robotul din magherniță, pentru a informa că „tipul din Bruxelles” își anulase voiajul.

Domnul Blanc face *„on on”* ultimul număr din *France Soir,* din care picură cerneala (pe legea mea, sunt nevoit să fug să fac o baie ori de câte ori îl citesc!).

— E interesant? mă înfurii, fiindcă am oroare ca pasagerul din dreapta să mă lase baltă atunci când pilotez.

— Foarte.

— Buchisești la „afacerea secolului”?

— Da.

— Ceva nou?

— Nu.

— Și atunci?

— Știi cum o chema pe secretara pe care au îmbrăcat-o în scânduri alături de ceilalți trei?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Crépelut.

— Și asta te scoală din morți?

— Numele ei de față mă face chiar să mă ud. Se chema La Goyet.

Mă încrunt.

— Chestia asta îmi spune ceva.

— Evident că-ți spune ceva: e numele cantonierului

răposat, în casa căruia se află robotul telefonic.

— O.K.! Un punct elucidat, Brutus. Va să zică ea plătea abonamentul, fiindcă telezbanțul e la ea acasă, în cocioaba moștenită de la al său *father.* Adicătelea era în tamjă cu Bonblanc. Acel mic popor asasinat trebuie că se deda unor operații ciudate.

Apăs până la fund ciuperca acceleratorului pe Autostrada de Nord. În mai puțin de doi timpi și trei mișcări, mă angajez pe breteaua de ieșire către Beauvais, patria lui Jean Hachette, cel care și-a apărat orașul împotriva lui Carol Temerarul înainte de a deschide o casă de distribuție a cărților[24].

După examinarea ghidului rutier, strada Burne-qui-Pend[25] se află foarte aproape de catedrala neterminată (secolele XIII-XIV). O cale atât de dreaptă, încât ar putea fi urinară. Dacă măsoară cincizeci de metri cubi în lungime, înseamnă că duce la capătul lumii. E mărginită de case cu unul sau două caturi, din cărămizi odinioară roșii, acum patinate de timp. Câteva prăvălii modeste: dugheană de pantofar, băcănie arabă, magazin cu plante medicinale, oficină a unui cârpaci de fecioare, studiouri ale extractoarelor de sloboz... La numărul 12 (2 ori 6 sau 3 ori 4) locuiește Alexis Torcheton[26], exsocrul lui Jean Bonblanc.

Imobilul e pus pieziș, străbătut de o alee mediană care exhală miresme de crin, fiindcă în spate se găsește o minusculă grădiniță unde mișună această plantă cu bulb, din familia liliaceelor. Trei cutii de scrisori fac de gardă la intrare. Una este afectată domnului Alexis Torcheton, laureat cu frunze de palmier academic (și-a piunezat cartea de vizită pe cutia în cauză, după ce a precizat cu o cariocă faptul că locuiește la primul etaj).

Scară de lemn, căreia doar primele trei trepte îi sunt

---

[24] Să nu neglijăm niciodată cultura tineretului, chiar și în sânii unei cărți de divertisment. San-A (n. a.).

[25] „«Măslinuță»-care-atârnă”. (n. tr.).

[26] *Torche ton…*, „şterge-ţi (poponeaţa)”(n. tr.).

garnisite cu un linoleum eczematos. O ușă strâmtă pe palier mă trimite cu gândul la Gide (tăntălăul a refuzat primul manuscris al lui Proust!).

Mică sonerie rotundă. Casa scărilor e vopsită în culoarea deșeurilor de câine. Apăs pe buton. Dinăuntru răsună un „dringggg!” absolut tembel, ca în camera unei asociații de binefacere. Dar nimeni nu răspunde. Reiterez.

— Cât mai aștepți până să-ți iei inima în dinți! bombăne Jérémie.

Și ce dreptate are! Așa că recurg la delicatul instrument pe care-l știi și care ne permite să intrăm într-o locuință mică, pe de-a întregul mic-burgheză. Rafturi cu cărți legate. O perdea mascând intrarea într-un salonaș și căreia îi îndepărtez faldurile, ceea ce provoacă zborul unor mărunte fire de praf.

Domnul Alexis Torcheton atârnă spânzurat de marele cârlig al lămpii de plafon, care nici măcar nu a fost dată jos ca să-i facă loc. Este cât se poate de mort, cu tărtăcuța aplecată într-o parte, privind cu coada ochiului către viitor, cu vârfurile picioarelor depărtate (unul dintre papuci îi zace pe podea). Fusese un omuleț emaciat, cu pomeți de schelet, frunte bombată unde vegetau smocuri de păr încărunțit, gură fără buze. Pare, la capătul funiei lui, plăpând și dezabuzat. Există la acest defunct o latură de bătrânel-foarte-curat. Cămașa albă îi e scrobită, pantalonii perfect călcați, jacheta de lână cafenie fără nici o avarie.

Lângă papuc, pe covor, o carte de o tristă celebritate și al cărei autor nu aș vrea să fiu nici în ruptul capului: *Sinuciderea, mod de utilizare.* Genială idee a criminalului, fiindcă bucoavna asta e mai elocventă decât un ultim mesaj.

Trag sub spânzurat un scaun pe care mă cocoț.

— Vrei să te ajut să-l dai jos? întreabă Jéjé.

În vreme ce eu îl studiez cu atenție pe mort, domnul Blanc se apucă să exploreze marele birou cu rulou, care ocupă o bună parte a încăperii. Îngenunchează în fața

mobilei, căreia îi scotocește minuțios sertarele. Tot trebăluind, bombăne:

— O ciocuială ca aia nici nu-mi închipuiam că poate fi cu putință.

Absolut drogat de binevoitoarea Martine bietul de el. Se numără printre oamenii în care este profund ancorată recunoștința sexului și care nu le pot uita pe răspânditoarele de fericire.

După ce mi-am încheiat examinarea, cobor de pe scaun și mă așez la masă, la câțiva centimetri de gaibaracele bătrânului Torcheton. Cu brațele încrucișate, îmi contemplu colaboratorul sfâșiat între nostalgia somptuoasei slobozenii și grijile profesionale.

Triază hârtiile pe care le scoate din mobilă și le citește în diagonală, despărțind grâul de neghină. Și continuă să fredoneze același lamento al regretelor. De ce oare i-a fost dat să primească acel foc de artificii senzorial de la o târfuliță care, în clipa asta, probabil că le dă să guste și altora deliciile dezvăluite lui? Muncit de cea mai neagră gelozie soțul lui Ramadé. Sufletul lui îndurerat interpretează din nou și iarăși muzicuța tristului amor. Uneori se oprește din treabă ca să-și șteargă cu mâneca ochii încețoșați.

După ce a terminat, ia unul dintre documentele puse deoparte și îl recitește cu atenție, apoi se ridică în picioare și abia atunci descoperă contemplarea din parte-mi.

— Ești fratele meu, Jérémie, îi spun. Știu de ce te iubesc: porți în inimă Orchestra Filarmonică din Berlin.

Amorsează un zâmbet și scutură din cap.

— Viața e ambiguă, continuă mandea. Martine îți va face întotdeauna ciocuieli frumoase - și Ramadé copii frumoși. Două moduri de a-ți utiliza sămânța de ticălos de negrotei ce ești. Dar te vei lăsa de una, nu și de cealaltă, fiindcă în cele din urmă tipii ca tine îi preferă totdeauna plăcerii datoria; asta e mizeria și gloria lor, Jérémie.

Uite-l că bâzâie cu cea mai mare tragere de inimă. Fără o vorbă, așază bumașca în fața mea. Ciudată situație, nu? Ne aflăm într-un coteț din Beauvais, în compania unui bătrân spânzurat, căruia îi scotocim sertarele... Negrul șiroiește de dragoste, eu îmi rumeg ranchiunele și presimțirile. Scrisoarea spune că:

Dragul meu Tată,

Suspiciunea dumitale e monstruoasă. Uiți că poliția a procedat la o anchetă amănunțită? Și îți închipui că asigurările le dau vreun sfanț oamenilor cu privire la care nutresc vreo îndoială cât de mică?Și mai cu seamă, mai cu seamă, nu știi că în clipa petrecerii dramei eu eram la Bruxelles?

Acestea fiind zise, nu vreau decât să te ajut, în numele marii dragoste ce mă lega de Aimée. În consecință, vei găsi alături un cec de cinci mii de franci.

Te rog să primești, dragă Tată, întristatele mele sentimente.

Jean

— Ei bine, exclam cu satisfacție, punând jos biletul, iată ceva elocvent. Prima soție a lui Bonblanc, adică fiica domnului suspendat aici, a murit arsă de vie într-un incendiu, iar socrul i-a împărtășit ginerelui îndoielile lui cu privire la răspunderea provocării sinistrului. Jeannot îi răspunde cu indignare, justificându-se, ceea ce nu-l împiedică în cele din urmă să scuipe niște mangoți.

Tovarășul meu de efracție aruncă pe masă o duzină de alte misive *ejusdem farinae.* Toate de la Bonblanc. Care protestează împotriva insinuărilor bătrânului, dar plătește. În unele dintre cele mai recente, contestă anumite „dovezi” pe care i le-ar fi arătat Torcheton și, ca de obicei, își încheie protestele cu trimiterea unui cec. Sumele sunt din ce în ce mai mai, ca și când poziția acuzatorului s-ar fi consolidat.

— Înțeleg că personajul de colo a fost anevoie de purtat pentru Bonblanc, zice domnul Blanc. Și că era, nici mai mult nici mai puțin, un șantajist.

— Într-adevăr. Navigăm într-un univers al naibii de tulbure. Singurul tip cumsecade din întreaga afacere fiind moș Aubier, fostul asociat al lui Jeannot.

Jérémie reia:

— Misteriosul D.C.D. era deci la curent cu situația. Pare să știe totul despre existența lui Bonblanc, cu toate că se află în Africa de Nord.

— Știe totul, în afară de faptul că Bonblanc a murit, ca și sora lui, asociatul, fosta soție și secretara.

Amicul tău Sana se simte absolut bizaroid prin crăticioară. Există un flux de episoade, de evenimente, de amănunte, un aspect de ceva „fabricat”, care mă face să scrâșnesc din dinți ca atunci când tai cu cuțitul un măr necopt. Îmi spun mie însumi niște chestii care sunt dincolo de realitatea imediată. Praf în ochi, făcătură!

Dacă nu Bonblanc a scris mesajul semnat D.C.D., putem admite că într-adevăr l-a găsit în seif. Dovadă emoția lui atât de puternică, încât, după un ceas, borțosul moșneag și-a predat ortul în mâinile preotului paroh.

— Seiful! exclam cu toată tăria.

— Ce?

— Dacă dezlegăm enigma seifului, descoperim adevărul.

— Adică ești convins să bătrânul a găsit scrisoarea în caseta blindată?

— Oricât de absurd ar putea să pară, da! Cineva a vrut să-i dea lui Bonblanc o lovitură forte. Fiindcă avea de-a face cu un bătrân șmecher, ticălos și lipsit de scrupule; ca să-l aibă la bunul său plac, se cuvenea să-i tragă peste bot una țeapănă cât cuprinde. Or, nimic nu-l putea impresiona pe moșneag mai tare decât o asemenea lucrătură. Casetuța lui forțoasă care, peste noapte, a fost preschimbată în cutie de scrisori. Și, lucru surprinzător de dibaci: nu i se fură nimic. Așa ceva poate să te bage în sperieți! Orice nene

căruia i se întâmplă o atare aventură sinistră se simte hăituit, învins. Numai că în machiavelism se produce o falie: grăsanul bătrân moare de inimă rea. Și moartea lui o va antrena și pe aceea a oamenilor apropiați sie. De ce? Am impresia că, pe neașteptate, la anunțul decesului său s-a stârnit un vânt de panică. Printre dușmanii lui s-a dat decretul „scape-cine-poate” - sau mai degrabă „ucidă-cine-poate”.

— În concluzie, juca două „jocuri ale dușmanilor”, rânjește domnul Blanc: ucigașul celor patru și D.C.D.

— Fapt este că numiții dușmani nu glumesc deloc: patru congelați de o parte, un (arăt către atârnândul tataie) spânzurat de alta. Scor inegal, dar partida nu s-a terminat încă.

Domnul Blanc privește la moș Torcheton, transformat în ciucuraș la capătul sforii lui.

— Examinarea mortului ți-a oferit vreun indiciu?

— Doar că a fost asasinat. Mai întâi asasinul l-a strangulat cu funia de care s-a servit ca să-l spânzure. Urmele strangulării sunt indiscutabile, fiindcă îi apar pe gât două adâncituri sângerii, pe când dacă s-ar fi sinucis trebuia să aibă numai una.

— Pe semne că s-a apărat, nu?

— Bătrân și plăpând cum era, ce rezistență ar fi putut opune unui agresor chiar de constituție mijlocie?

Jérémie, care și-a ros din scoarță-n scoarță manualele de poliție tehnică, examinează mâinile înțepenite ale defunctului, sperând să dea la iveală vreun element de identificare, precum vreun nasture, fir de păr, particulă de stofă - însă carabele moșului sunt rigurosamente vide.

Vâr în pozânare scrisorile găsite de domnul Blanc și ne pregătim să-l abandonăm pe bietul Alexis Torcheton, când percep zgomotul caracteristic al unei chei bâjbâind să penetreze broasca. Nu știu ce crezi mata, dar eu unul găsesc că aparițiunea aceasta e oarecum intempestivă.

Iată de ce voi încheia aici capitolul de față, ca să-ți las

timpul necesar să încasezi emoția în cauză.

Capitolul VII
CINE SEAMĂNĂ FURTUNĂ CULEGE NAUFRAGIU

Deschid mai înainte ca nou-sositul să fi izbutit să-și scoată cheia. E vorba de o nou-sosită. O damicelă aprinsă la față, înaltă, pictată, purtând o haină de un roșu neasortat cu acela al pantofilor, care la rându-i nu e asortat cu acela al rujului. Oscilează între patruzeci și cincizeci de ani, împingând în față două mamele enorme, care totdeauna o vor împiedica să se înece în caz de naufragiu. Putinee de un asemenea gabarit e un lucru mai degrabă rar; nu găsești decât în U.S.A. Și numai în anumite spălătorii de mașini, unde, îngenuncheate pe capotă, dameze goale, cu balcoane extravagante, îți șterg parbrizul cu glandele lor.

— Ie-te! Motănelul are o vizită! exclamă bărbățoiul, masându-și amortizoarele cu plămâni. Voi cine mai sunteți?

— Poliția, îi răspund cu sobrietate, arătându-i fugitiv legitimația.

La care dama rămâne paf:

— Poliția! I s-a întâmplat ceva Motănelului?

— Mai mult sau mai puțin. Dumneata cine ești? îi întorc întrebarea.

— Amélie Lesbain, o prietenă.

— Prietenă bună, de vreme ce ți-a dat cheile de la apartament.

O împing, cu peremptorialitate, în direcția camerei moșbeșlegii, alăturată salonului unde atârnă același.

— Vino încoace, să stăm de vorbă.

Nu protestează; ba chiar, ajunsă în odaie, se aruncă pe pat și, la fel de brusc, se întoarce cu fața în sus, cu papainoagele desfăcute - și nu poartă nimic printre ele, bătrâne, și pitulicea îi e la fel de neagră și creață ca frizura domnului Blanc aici prezent. Apleacă-ți tărtăcuța către cititor, Jérémie, pentru ca să poată să-și dea seama. Mersi!

De la bun început o cataloghez de știoarfă-fată-bună.

— Fără cioace, zice, ce-a pățit Tataia?

— Mizerii, evazionez eu.

— E mort?

— În felul lui, da.

— Din ce cauză?

— În luna lui iunie, guturaiul fânului e înșelător.

Ridică din umeri.

— Îmi povestești prietenia dumitale cu Alexis Torcheton, Amélie?

Iar ridică din umeri.

— O, îl ajut să-și curățească apartamentul.

— Ești femeie de serviciu?

— Nu.

— Te plătea?

— Îmi arăta „recunoștință”, da.

— Va să zică lucrezi la negru, doamnă Lesbain?

Pălește.

— Când dai o mână de ajutor, nu înseamnă că lucrezi.

— Mână de ajutor sau păsărică de ajutor, micuțo? Mână de ajutor - comiți o infracțiune față de Ministerul Muncii; păsărică de ajutor - nimeni nu are nici o treabă.

Încuviințează:

— Atunci optez pentru a doua categorie.

— Uite că ne-am lămurit. Te prostituezi?

Chestia asta o face să sară în sus.

— Alo, unde te trezești? Sunt divorțată, cu doi copii în seama mea, dintre care unul se pregătește pentru medicină. Lucrez cu jumătate de normă într-un dispensar. Dacă mă milostivesc de câte un bătrân, asta-i mai mult

pomană decât delict. Cu toate că bătea spre optzeci, Alexis avea încă tresăriri. Nu-l țineau curelele să mi-o pună de-adevăratelea, ar fi fost o iluzie, un simulacru. Dar se dădea în vânt după o mică mânăreală din când în când. Nu scoteam din el decât fum - îți dai seama, la vârsta lui; ceea ce nu-l împiedica să simtă nevoia de așa ceva, pentru echilibru psihic.

— Îl vizitai des?

— De trei ori pe săptămână.

— Era de ajuns ca să-ți dea cheile?

— Ajunsese complet surd și nu mai auzea soneria.

— Nu purta aparat acustic?

— Trebuie, că are unul pe aici, dar îi dădea dureri de cap.

E simpatică mămica asta cumsecade, care-și rotunjește veniturile storcând deshidratatele gogoși de tufă ale câtorva bătrâni aflați în pană de dragoste. Deloc rău făcută. Prestigioasele ei balconeturi fascinează orice bărbat. Coama sălbatică de asemenea. Iată solida și fierbintea muiere pe care ai spinteca-o căzăcește și care te invită fără mofturi în tundrele-i australe. Cu una ca ea ți-ai asigurat zbânțuiala pe bune, fără mâțâieli și chițibușuri. Săltarea soldățească a poalelor și joaca de-a rupe-țâțe, încleștarea reciprocă pentru un maximum de avânt, căutarea apoteozei în violența îmbrățișării, nu în subtilități ingenioase. Și știi că mi se încing tărâțele pentru dânsa? Din capul locului a găsit, aruncându-se pe crivat, poziția care-ți biciuiește sângele și simțurile. Iar eu, care sunt mai curând un rafinat, oarecum pervers, mă dau destul de mult în vânt după frumoasele femei de viață, cu pulpe zdravene, cu blană luxuriantă și pistoale supradimensionate. Cu astfel de pofticioase, te întorci la starea sălbatică, redevii animalul de odinioară.

— Cum trăia moș Torcheton? continuu cu tot curajul.

— Oleacă precum un pustnic; citea mult, își cumpăra mâncăruri bune de la Frégançon, birtașul, și se ocupa să-și

plaseze mălaiul. Aduna întruna venituri financiare. Dacă poți să crezi, într-o zi, în timp ce eu îl frichineam, citea un ziar scris pe englezește. Încurajator, nu?

— Era generos?

— Așa și așa. Trebuia să insist, ce mai.

— Îți vorbea de familia lui?

— Nu mai avea pe nimeni, în afară de un ginere pe care îl ura, fiindcă, zicea el, pricinuise moartea fetei lui, în urmă cu treizeci de ani.

— Vorbea deseori despre el?

— Îl apucau un soi de crize; îi spunea „asasinul”. Se jura că o să-l stoarcă de bișțari până i s-or termina zilele.

Nostim, când te gândești că amândoi și-au dat sufletul cam în același timp!

— Pretinzi că Torcheton era atât de surd încât să nu mai audă soneria de la ușă?

— Nu că „pretind”, așa și era! se oțărăște Amélie Lesbain. Surd ca o ciubotă. Într-o zi, când eram aici, un camion rămas fără frâne s-a ciocnit cu un autobuz pe strada învecinată. A fost o hărmălaie enormă. Ei bine, Motănelul habar n-a avut.

— Cum procedau vizitatorii ca să-i atragă atenția? Poștașul, cititorul de contor și ceilalți?

— O căutau pe doamna Hulette[27], vecina de la parter, care și ea are o cheie și urca aici cu ei.

— Interesant.

— De altfel, e un bilet pe ușă care îi avertizează pe musafiri să meargă la doamna Hulette.

Mă încrunt.

— Un bilet pe ușă, ești sigură?

— Tot timpul.

— Adineauri, când am venit noi, n-am găsit nimic.

— Atunci cum ați intrat?

— Aveam cheia, eschivez eu.

---

[27] Probabil o combinație între *hulotte,* „huhurez” și *chuette,* „cucuvea” (n. tr.).

— A, da? face dumneaei, derutată.

Mă întorc către domnul Blanc.

— Coboară să o intervievezi pe această doamnă Hulette, băiete, întreab-o când a condus aici ultima dată un oaspete.

Negroteiul încuviințează și iese. Amélie și-a schimbat poziția și zăresc o dungă roz în mijlocul blănii ei. Spectacolul îmi usucă gâtlejul. Femeile au acest ceva de neînlocuit, cu care urmează îndeaproape dorința stârnită bărbaților. Tăcerea lăsată între noi e al naibii de elocventă, te asigur. Și lasă loc privirilor, iar privirile nu mai au nimic de ascuns.

Peste un timp, Amélie se debarasează de haină, pe urmă își descheie *chemisier*-ul. Nu poartă sutien, fiindcă nu există în comerț ceva suficient de vast pentru piepții ei. Doi sâni niciodată egalabili, roz-pal și încununați cu ocru-viu, explodează literalmente în fața mea.

— Asta vrei, nu? murmură femeia.

Și adaugă, cu o voce mai mult resemnată decât vanitoasă:

— Asta le sucește mințile la toți, pieptul meu.

— Ești urmașă de coloniști din Algeria? bâigui pășind spre ea.

— Da, dar de ce? Din cauza pieptului?

— Nu, a acelui „la”.

Nu-și dă seama ce-am vrut să spun. Îmi înfund fața între enormele mamele pe care le botez *in petto* „plugărit” și „păstorit” (în amintirea lui Sully, care era un fățarnic[28]). Ah, minunat ospăț! Să privești Franța din adâncul sânilor ei, ce voluptate! Mă simt pofticios ca un lup care a ajunat și care caută aventura. Prânzul sălbăticiunilor!

— Crezi că avem timp să terminăm până ți se întoarce prietenul?

---

[28] Joc de cuvinte intraductibil, legat de numele poetului Sully Prudhomme: *Sully, care era un „prude homme” (un om care simula rușinea)* (n. tr.).

— O vom face pe îndelete.

Îmi recuperez fizicul de vedetă și mă dezbrac la iuțeală pe din jos. Mămica nu trebuie să-și dea osteneala să mai scoată cevașilea, doar că-și saltă oleacă fusta, să n-o mânjească cu oarece zmacuri ce ar putea surveni. La naiba cu obișnuitele premise. Fofârlica tiroliană, „cele trei unități”, explicate mai sus în această capodoperă în curs de desfășurare le voi lăsa pentru altădată, cu o altă dameză. Cu Amélie am o explicație fără ocolișuri.

Ea s-a pregătit pe loc, cu problema larg deschisă și pusă în stare de recepție imediată. Nu mai tergiversăm deloc. Vine străpungerea superbă, vertiginoasa coborâre în adâncuri, de tip Taras Bulba prin stepă. Viguroasa înșfăcare a căpițelor despre care vorbeam absolut adineauri, cu unghiile bine înfipte în carne, pentru o fixare implacabilă. Pe urmă galopul armăsarului, pierdut, intens, în sunetele moi ale ocalelor de pieptărașe ce zboară în toate părțile. Scâncetele disperate ale somierei care nu a mai trăit asemenea ședințe de cel puțin douăzeci și cinci de ani - și încă nici atunci atât de intens, fiindcă Torcheton se reproducea debilissimo, la categoria pană (jumulită) și chiar muscă (de tot rahatul).

Măicuța și-a proptit umblătoarele în „V”, cu genunchii foarte sus; ar avea de ce să fie mulțumit bunul De Gaulle, care se omora de dragul acestei litere. Și de la bun început înțelege că nu e vorba de o mică tropăială de fetișcană pe aleea de călărie a castelului, ci de o veritabilă galopadă nebună, la firul crețului. Pampa, farvestul... Procedez cu toată energia. Mica ședință de sub masă cu *miss* Gladys mi-a potențializat frenezia cocoșească, mi-a adus nervii în stare de alertă generală - atenție, pericol iminent. O scânteie mi-ar putea aprinde slobozul. Și strălucirea cărnii roze din pădurea doamnei ar sluji ca detonator. M-a cuprins un rut impetuos, pe care îl săvârșesc cu răsuflarea tăiată.

La început, pieptoasa m-a încasat fără să crâcnească

(avea și de ce), dar o dată cu intensificarea contradanțului, începe să pretindă că „Uau! Vai! Văleu! Văleleu! Uh! Uh!! Uhh!” Zvâcnim amândoi din părțile cu pricina, la un perfect unison. Privește, băiete, asta înseamnă s-o faci ca lumea. Asta și nu altceva. În faza ascensională, mă retrag din fofleancă până la punctul de a pierde firungul. Dar de aici căderea înapoi este mai intensă. Ce percuție, amice! Nu-și mai vine în fire Amélie, de când simte cu câtă forță se decarcasează soldățelul lui mandea. E în al nouălea cer, ai?

Acum îmi punctează asalturile. La fiece plonjon în fortul ei lăuntric, strigă: „Da! Da! Da!” și nu e doar o aprobare în acest „da” urlat. Se implică și o anume exigență peremptorie. Se exprimă, simultan, un „mulțumesc” și un „încă”. Ah, limba franceză, cât de puțin ar însemna ea fără intonațiile care o desăvârșesc!

Ne întrepătrundem, ne duelăm, ne înfruntăm, ne copleșim, ne lăsăm luați de val, ne risipim cu dărnicie, ne izbim cu ciocanul, ne transcendem, ne invaginăm, ne înnămolim, ne îmbăloșăm, ne încolcăim, ne extenuăm. Și, la un moment dat, iată că persoana se pune pe umflat baloane, vestind evenimentul printr-o impresionantă exclamație de surpriză încântată. Adică: „Wruhahahaaaa!” Nu e cazul să te eternizezi prin partea locului, Tonio! Ți-ai îndeplinit contractul, acum ia-ți mălaiul, pretine. Ți-ai meritat saltul cu parașuta, somptuoasa rostogolire în spațiu. Cu fața vârâtă între maldărele scumpetei, o termin cu țopăiala, mă detașez la sprint și mă năpustesc spre linia de sosire pe care o trec cu capul înainte.

Cumsecade, buna Amélie își turtește bleanda din stânga, ca să mă lase să respir. Uf! Rămânem o clipă inerți, învinși și totuși triumfători, dureros de fericiți, înnobilați de plenitudinea pe care o simțim și care poartă în sine melancolia fără margini a plăcerilor care au luat sfârșit.

Înțeleg ce-l încearcă pe marele negru în privința Martinei. Ar trebui să putem păstra asemenea momente

nebune. Să facem din ele incluziuni, pentru ca mai târziu să le putem contempla, prizoniere ale blocului lor de plastic. Le-am așeza într-un colț al universului nostru. Și ar sta acolo, la îndemâna inimii. Ne-am înduioșa privindu-le. Ne-am spune: „Drace, cât de frumos și de bine era!” Am vărsa un plânset. Eu, în orice caz, așa aș face, într-atâta mi-e de destrămată inima printre toți oamenii aceștia care mă împovărează cu bunătatea și cu răutățile lor.

Bun. Va să zică, mă despuțuiesc de doamna. Și mă așez alături de ea pe crivpat. O cuprind pe după umăr - ca amici ce ne aflăm. Ia te uită, miroase cam prea de tot, nu mă prinsesem la asta. Mezeluri de Westfalia, ascultă ce-ți zic. Fatalitatea feminină. Cincizeci de anișori ce se ivesc la orizont. Degeaba luptă sărmanele cu asta, se afundă în băi de reîntinerire, se parfumează de-ți vine cu alergie, își dezodorizează adâncurile și înălțimile - nu pot face nimic împotriva perfidei miasme, iz al vârstei. Cumplit blestem al anilor!

Alde coate-goale mă vor eticheta iarăși de misogin. Greșeală! Nu sunt misogin, ci numai obiectiv și sincer. Nimic nu mă mâhnește mai mult decât faptul de a le vedea periclitate pe micuțele noastre scumpeturi. Aș vrea atât de tare să le conserv în podoaba indicibilă a grației lor adolescentine! Să le păstrez Juliete, fără măcar a le lăsa să devină niște Bovary.

Iar ea, buna iapă Amélie, planturoasa cu sâni mai mari decât desagii tirolieni umpluți de stau să crape, mă emoționează. Aș vrea s-o apăr de capcane pe mămica asta ușoară de piciorul stâng. Să o duc pe tărâmurile pe care le visez, pe jumătate harem, pe jumătate grădină a Hesperidelor, unde viața i-ar fi lină și unde bătrânețea i-ar da pace. Văzuși cât de spontan s-a dăruit? O umbră de lubricitate în privirea mea - și gata ofranda, cu chiloții la călcâie. Mereți, dragii mei! Mai ales că nici nu purta așa ceva.

— Și cum a murit? întreabă deodată, fiindcă realitatea o

ia din nou în stăpânire, ca o boală sifilidă.

— S-a spânzurat.

La care ea strigă:

— El??

Există atâta incredulitate în exclamația ei încât, sincer vorbind, nu știu unde s-o pun.

— Ți se pare ilogic?

— Firește, răspunde ea. Bătrânii nu se sinucid, e ceva peste puterea vârstei lor. Mai ales unul ca Motănelul, care iubea atât de mult viața, în ciuda celor optzeci de ani și a surdității lui.

Taman atunci (că-l și uitasem) apare Jérémie. Și tresare văzându-mă cu nădragii în jurul gleznelor.

— Frumoasă metodă de a lua depoziții! exclamă *alle schwartze.*

Îmi strecor mâna pe sub somptuoasele obuziere ale Améliei.

— Un asemenea piept, Jérémie, nu vei întâlni de patru ori în viață. Cred că dacă madama ar fi consimțitoare, ar trebui să-i înregistrezi și tu depoziția. Ar fi cea mai bună dintre terapii ca să lupți împotriva „*spleen*-ului Martine". Ai ceva împotrivă, tandră Amélie?

Ea roșește.

— Ar fi primul meu negru! murmură.

Și deodată îl privește de domnul Blanc cu ochi muierești. Un zâmbet de pe acum extazios îi înflorește pe buzele prost vopsite.

— Nu. Îți mulțumesc, ripostează Jérémie, dar nu-mi stă inima la așa ceva.

— Îți cerem doar să-ți stea toroipanul la asta, rânjesc eu.

— Ești cam macabru de felul tău, observă Jérémie. E nevoie de o sănătate ca a ta ca să percutezi o damă în actualele condiții.

Arată cu degetul mare către odaia unde bătrânul Torcheton continuă să îndure asprele legi ale gravitației și adaugă fraza-cheie, cea care îi rezumă cel mai bine

gândurile atunci când devin supraabundente.

— De felul tău ești prea de tot, Sana! Indivizi prea de tot...

— Știu: ai cunoscut cu miile, dar niciodată unii atât de prea de tot ca mine. Dar scapi din vedere un ceva incomparabil, scumpul meu tovarăș de escapade nebune - există păsărici de abandonat și păsărici-refugiu, iar cea a doamnei este una din astea. Te retragi dintr-însa ca purificat, fiindcă te-ai acuplat cu întreaga specie. E izvor al vieții.

Dar Negriciosul nu se lasă convins de literatura mea de maestru-brânzoi. E un sentimental. Un poet. Are o harpă în loc de inimă și un violoncel în chip de sex. El nu coțăie - interpretează sonate.

Renunțând a-i mai „vinde" farmecele planturoase ale Améliei, schimb placa:

— Ai intervievat-o pe madam Hulette?

Aici, ochii lui mari ca bilele de popice încep să sticlească. Mi se pare că a aflat niște cioace Jérémie ăsta. Și nu de cele debile.

— Da, să trăiți!

— Mișto?

— Prima-întâi.

Cu o mimică expresivă, face semn că așteaptă să rămânem între patru ochi ca să-mi livreze marfa.

— Unde se sinucise bietul motănel? întreabă Amélie Lesbain.

— În odaia de alături.

Faptul că s-a dat în bărci la câțiva metri de spânzurat n-o sperie neam. Trebuie chiar că-și spune, inimoasă cum o ghicesc, că asta o să-i poarte noroc.

— Pot să-l văd?

— De acord - dar numai din prag.

Merg să-i întredeschid ușa. Îl contemplă, fără mare emoție nici spaimă, pe bătrânelul suspendat.

— Ești sigur că nu l-au omorât? șoptește la finalul

delectării.

— Ce te face să crezi asta?

— Repet: dragostea lui de viață. Și pe urmă era plin de firfirici. I-ați găsit?

— Nu mi-ai spus că se ocupa de plasamente?

— Dar avea și aur. Îmi spunea mereu că omul trebuie să posede așa ceva și să-l aibă la îndemână pentru cazul vreunei nevoi urgente. Presimțea invazii barbare Motănelul. Hoarde, cum le spunea el, și care l-ar fi silit să fugă. O spaimă rămasă de pe vremea ultimului război.

— Va să zică avea talanți la dispoziție aici, în coteț? întreb.

În ciuda vocabularului meu, dameza pricepe pe de-a întregul ce vreau să zic.

— Sunt convinsă.

— Și ai vreo idee unde îi dosea, Amélie a visurilor mele?

Persoana îmi zice o chestie care ar putea fi tradusă din engleză.

— Părerea mea e că avea o ascunzătoare chiar în camera asta.

— Ți-a spus-o el?

— Nu în mod direct, dar în clipele de efuziune mă lăsa s-o înțeleg. Într-o zi, e mult de atunci, pe când mă înverșunam să-l frichinesc și nu ieșea nimic, m-a mângâiat pe creștet și mi-a zis: „Ești cu adevărat o fată bună, Amélie. Când n-am să mai fiu, mi-ar plăcea tare mult să-ți rămână ție aurul meu, fiindcă nu am moștenitori. Numai că nici vorbă să-ți spun unde se găsește. Dacă ți-aș lăsa o hârtie care să fie citită după moartea mea, l-ai recupera în mod oficial, dar statul ți l-ar lua aproape în întregime; va trebui să găsesc altă soluție.”

— Și dumneata ce i-ai răspuns?

— Nimic. Am plâns de emoție. Nu era nimic de spus, doar l-am sucălit cum am știut mai bine.

Înduioșat, îi mângâi din nou opulența pieptoasă.

— Domnule Blanc, zic, în timp ce eu o mai pun o dată cu

doamna te-ar deranja să cauți tu aurul ascuns în această cameră?

— O.K.! mormăie Jérémie.

Îți închipui că se pune pe scormonit, scotocit, bâjbâit, râcâit, trântit și toate celelalte? Cucu! În loc de așa ceva, așază un scaun în mijlocul hodăii, se instalază pe el călare, cu brațele pe spătar, și operează un lent 360 de grade, făcând scaunul să pivoteze pe un picior.

— Nu caută? se minunează Amélie, care nu înțelege cum se poate ca un subordonat să nu se supună îndată ordinelor.

— Ba da, îi răspund, doar că o face cu creierul, nu cu mâinile.

Ea încuviințează (era și timpul!) și șușotește:

— N-ai vrea să-ți pun un cioc, ca să mai variem? Nu mă dau în vânt după așa ceva, dar cu dumneata e altfel.

— Mulțumesc pentru curajoasa propunere care nu ți se potrivește cu temperamentul, scumpo. Felația nu e specialitatea casei în cazul dumitale. Mata ești o mare specialistă în lupte libere, madam Lesbain, la care mâțâielile de genul celei propuse acum mai mult rebutează decât fac plăcere. Iată de ce apreciez oferta dumitale și o declin.

Un sărut pe gât (pe care unii l-ar numi „pupic”, tembelii!, detest dulcegăriile ce ne fac atâta rău) pecetluiește tandrul meu refuz. Totuși firea mea e adesea dispusă la repetiții, așa că sunt gata să celebrez aniversarea (de după zece minute) a primului nostru canotaj - când domnul Blanc mă cosește în plină erecție.

— Dezolat că vă inoportunez, exclamă. Vă puteți ridica din acest pat?

— Te gândești la saltea? rânjesc. Torcheton nu era un țăran din evul mediu, Negroteiule.

Ridică din umeri.

— Știu foarte bine.

— Și atunci?

— Ai remarcat cât de groase sunt picioarele rotunde ale acestui crivat? La bază au un diametru de cel puțin douăzeci de centimetri.

— Și crezi că sunt găunoase? Pariez că te înșeli - ia uite cum respiră sănătatea lemnului masiv. E stejar de cea mai pură esență, strunjit direct din trunchi, în urmă cu o jumătate de veac.

Dar Jérémie pare să-și iasă din fire la obiecțiile mele.

— O, la dracu'! face în loc să mă contrazică. Ajută-mă să dau la o parte catafalcul ăsta și ai să vezi.

Înșfăcăm tăbliile laterale și începem să ne jucăm de-a împingătorii de vagoane - heeeei-ruppp! Târâm patul la o jumătate de metru depărtare de baza lui inițială. O dată efortul încununat de succes, camaradul meu cade în genunchi în fața fostului punct de sprijin al piciorului din stânga față. Îmi arată mocheta cenușie unde, chiar la mijlocul urmei lăsate de pat, se poate identifica un soi de cicatrice abia vizibilă.

— Dă-mi briceagul tău, îmi poruncește.

Mă supun, rugându-l să nu-l știrbească, fiindcă e un cuțitaș de aur pe care mi l-a dăruit prietenul meu Yves Piaget și la care țin ca la lumina ochilor lui Velay ori ca la coaja ouălor mele (a se hali mențiunile inutile). Cu delicatețe, negrul redeschide cicatricea mochetei și-i depărtează buzele. După ce a degajat o sută de centimetri pătrați din pardoseală, o studiază pe cea din urmă.

— Privește.

Constat că dezgolirea comportă un soi de chepeng minuscul. Cu mișcări de ceasornicar și fără a strica lama *knife*-ului meu, domnul Blanc scoate capacul. Vâră mâna prin deschizătură și o scoate laolaltă cu o sfoară groasă. Care a fost înnodată la gura unui săculeț de pânză, ca un caltaboș subțire, lung de vreo douăzeci de țentimetări și, după toate aparențele, foarte greu.

— Pescuit rodnic! exclam. Bravo pentru perspicacitatea ta, fiule. Ce te-a pus pe calea cea bună?

— O picătură de clei rămasă pe mochetă lângă piciorul patului.

— Sherlock cel negru! Într-o bună zi îți voi scrie povestea sub acest titlu! Îi făgăduiesc.

Jérémie dezleagă gura săcoteiului și îl răstoarnă pe pat. O ploaie de monezi din aur, de douăzeci de dolari, se abate pe cuvertura pe care, din neatenție, am ștampilat-o cu un strop de sloboz. Mană! Nu cerească, ci dimpotrivă - cum nu se poate mai pământeană. Cel dintâi reflex în asemenea cazuri este acela de a număra mangoții. Începem s-o facem, apoi, destul de repede, o lăsăm baltă. După ce am scos deoparte o sută de piese, constat că a rămas în grămadă de vreo zece ori mai multe. O mie de „Liberty", băieți! Așa ceva face tărăboi, nu glumă.

Maica Amélie nu-și mai vine în fire.

— E chiar aur adevărat? întreabă.

— Ce să mai vorbim!

— Și sunt monede bune, deși nu franceze?

— Excelente.

Le pun înapoi în sac. Nu sunt de felul meu un zgârie-brânză. Aurul e ceva frumos, de acord cu asta. Ceva extra. Dar de aici și până la a umple cu el un sac!

— Amélie, zic, o să iei dumneata aceste monezi, fiindcă moș Torcheton dorea să-ți revină după moartea lui.

Ah, biata puicuță cu pistoalele ei enorme, cu dulceaga ei miroazna de mezel, cu machiajul de doi franci și cinci santime! Ce mai uluială pe capul său!

— Păi, păi, păi... bâiguie. De ce faci asta? Nu există nici o hârtie... Doar că am spus eu...

— Și mie îmi e de ajuns, scumpă femeie merituoasă. Cine dispune de un piept și un dos ca ale dumitale nu minte niciodată.

Se aruncă în brațele mele, plângând șiroaie. Obuzierele ei mă înăbușă pe jumătate de-a binelea. De-aș jura că port la gât o blană de opossum, ca romancierii de dinainte de ’914.

— Nu mă așteptam la una ca asta! hohotează Amélie Lesbain. Un așa bărbat ca matale! Și polițist pe deasupra. Ce frumoasă e viața!

— Da, convin eu, uneori e armonioasă - dovadă: anagrama cuvântului *chien* este cuvântul *niche*[29]. Umblă cu băgare de seamă cu averea asta.

— Înseamnă mult?

— Nu țin în sertarul de cravate cursul monedelor de aur, dar trebuie să fie cu mult mai mult decât o sută de milioane de franci vechi.

Emite un zbieret ca mai înainte, când o *pickhammer*-uiam și când, dusă de apă, o luase razna prin porumb.

— Doamne sfinte! O sumă ca asta te sperie.

— Mânuiește-o cu grijă. Pentru început, ascunde sacul și nu vinde monezile decât una câte una, la bănci diferite și de preferință din Paris, ca să nu atragi atenția. De fiecare dată să spui că e vorba de o „amintire de familie”. Ai grijă, mai ales, să nu te ambalezi.

Îmi sărută mâna, exact ca doamna Busch doamnei Thatcher în pragul ușii din Downing Street, chestie de amuzat jurnaliștii și pe maica-mare între două *apple-pie* și telenovela pe care n-ar rata-o pentru un Gorbaciov.

— Acuma aranjează-ți ținuta. Mergi să-ți pui dublonii la loc sigur, pe urmă întoarce-te. Atunci abia trebuie să descoperi cadavrul bătrânului. Dă alarma - va veni poliția locală. Poartă-te firesc. Dacă, din întâmplare, te vor sâcâi prea de tot, dă-mi de veste și aranjez eu lucrurile. E O.K., puicuțo?

Încuviințează. Lacrimi se răspândesc iar primprejur. Femeie dragă, generoasă cu trupul tău, fie ca viața să aibă milă de tine!

— Bați mătănii - sau artroza te împiedică să te ridici? îl întreb pe domnul Blanc, care continuă să stea îngenuncheat în fața găurii din dușamele.

---

[29] *Chien*, „câine”; *niche,* „coteț”, (n. tr.).

— Pescuiesc mai departe, bombăne el, dar am greutăți. Zăresc în fundul cavității un plic și nu izbutesc să-l apuc.

Îndrept către orificiu raza luminoasă a lanternei-stilou. Într-adevăr, undeva în dreapta, cu neputință de prins, descopăr un plic de hârtie *kraft.* Îmi aduc aminte că la intrare, în suportul pentru umbrele, am văzut un baston. Să prefacem bățul de umblat în băț de pescuit! Ceea ce se și petrece; tu rămâi la toate rece! Cu atât mai repejor, cu cât bățul în cauză e prevăzut cu un vârf de fier, destul de ascuțit.

Totdeauna perseverența îți asigură succesul. Dacă vrei cu adevărat, poți. Cu încăpățânare și îndemânare, ajungem să recuperăm faimosul plic. Care nu e deloc umflat. Îl deschidem și, la prima încercare, îl credem gol. Abia când mai tragem o dată, adică îl răsturnăm, un pătrățel de hârtie, de patru centimetri pe trei, pică dintr-însul. Pe care stă scris următoarele:

Edmée Lowitz - Cléopâtre - Italie.

Asta e tot.

E puțin.

Nu e nimic.

Doar că prenumele ăsta, Edmée, mă trimite cu gândul la primul apel de pe robotul din maghernița defunctului cantonier, apel care începea cu „Aici Edmée”.

Totul se leagă, în „afacerea secolului”. Suntem pe deplin îndreptățiți să credem că cele patru cuvinte aflate în plic au o mare importanță pentru ca Torcheton să le fi ținut în ascunzătoarea comorii, laolaltă cu aurul. Deduc de aici că valorau cât aurul pentru bătrânul proaspăt strangulat.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de un oraș din Italia numit Cleopatra? întreabă domnul Blanc.

— Nu încă, dar poate că există. Acuma povestește-mi ce ai auzit de la doamna Hulette.

— E o știoarfă, mă anunță Jérémie. Hotărât lucru, nu mai scăpăm de damele de soiul ăsta. „Lucrează” într-o mică garsonieră de la parter. O platinată grasă, cu o puzderie de

ore de zbor. A crezut că venisem pentru consumație, așa că m-a luat din primul foc cu „Bombonelule”.

— Drăguț! îl asigur.

— Are pereții tapetați cu postere din *Lui* și *Playboy.*

— Pe care le prefer reproducerilor lui Jean-Gabriel Domergue.

— Când i-am anunțat că sunt sticlete, a crezut că vin s-o bag în belea și s-a pus pe cotcodăit.

— Ai liniștit-o, sper; la ce bun să-i brânzești laptele?

— Firește. Mi-a spus că într-adevăr posedă o cheie a apartamentului de aici. S-ar părea că moș Torcheton se cățăra pe ea din când în când.

— S-ar zice că-i rămăsese oarece vervă sexuală: vecina lui, madam Amélie - nu abdica de la mățiguș octogenarul!

— Foarte puțină lume venea să ceară cheia, în afară de poștaș și de funcționarii municipali, continuă Jérémie. Altfel, cu „meseria” ei, doamna Hulette n-ar fi putut face și pe portăreasa. Totuși ieri, după cum îți dai seama, a venit cineva.

— În sfârșit, un fir.

— Era o femeie.

— Cu neputință!

— O stewardesă.

— În uniformă?

— Da.

— De la ce companie?

— Air France.

— Înfățișarea?

— Înaltă, subțire, ochelari negri, părul roșu aprins, copios fardată, ruj de culoare *tango,* pantofi fără toc, poșetă în bandulieră.

— Și?

— A declarat că are un mesaj pentru domnul Alexis Torcheton și că dorește să-l vadă. Bătuse zadarnic la ușă, înainte să descopere bilețelul care îi prevenea pe vizitatori că, în cazul în care nu li se deschide, trebuie să se

adreseze portăresei.

— Biletel care a dispărut, remarc eu. După aceea?

— Doamna Hulette tocmai lucra la un client. S-a scuzat față de el, i-a dat să frunzărească un album porno ca să se „mențină” și a condus-o pe stewardesă la etaj. Când era vorba de cineva cunoscut, îi încredința cheia direct; dar pe orice necunoscut îl însoțea până acolo, cum e și firesc.

— Și pe urmă?

— I-a deschis ușa și l-a anunțat pe surd, care își pregătea ceva de glojdeală.

— Cât era ceasul?

— Între unsprezece și amiază; doamna Hulette nu le are ca măsurătoarea timpului, e genul fată bună care lasă lucrurile să meargă în voia lor.

— A asistat la întâlnirea dintre stewardesă și moș?

— Doar oleacă. Îi recomandase vizitatoarei să vorbească foarte tare. Așa că, retrăgându-se, a auzit-o strigând la Torcheton că venea: din partea lui Jean Bonblanc.

— Ai văzut?...

— După mai puțin de un sfert de ceas, stewardesa a adus cheia înapoi. Și întrucât clientul tocmai își scotea trenul de aterizare, portăreasa i-a strigat vizitatoarei să o pună pe măsuța de la intrare. Asta e tot.

— După aceea n-a mai venit nimeni?

— Ba da - noi.

— Va să zică, stewardesa l-a gâtuit pe taica mare și l-a agățat de lustră. Și, la plecare, a smuls biletelul referitor la cheie, pentru ca Tăgârță să nu fie descoperit prea curând. Nu ți se pare o țâră aiuritor ca o stewardesă să vină, în uniformă, să răcească un nene și să se arate în mod deliberat la locul faptei?

— Ba nu-i deloc aiuritor, tipule, dacă stewardesa cu pricina e o falsă stewardesă.

Nostim: mă gândisem și eu la asta. Fenta funcționează de la sine. Ucigașul care se anunță în provincie, într-un imobil mic, are tot interesul să nu se prezinte sub

înfățișarea lui adevărată. Dimpotrivă, va lăsa o imagine foarte exactă, prea exactă, a altcuiva absolut diferit de el însuși.

— A fost un bărbat, diagnostichez. Perucă roșcată, machiaj țipător. Hai să mergem din nou la madam Hulette.

— Cred că tocmai asezonează un vânzător de grăunțe, băiat din cartier.

— Vom aștepta până desparte grâul de neghină.

Astupăm la loc gaura ascunzătorii și punem patul înapoi.

Una peste alta, călătoria aici a meritat osteneala: un cadavru, niște scrisori de la Jean Bonblanc, adresa (presupusă) a lui Edmée, o comoară, o țopăială nebună cu scumpa Amélie Lesbain. Mă întreb unde au ajuns confrații mei cu ancheta „oficială” asupra celor patru asasinate din bulevardul Richard-Wallace. Pui pariu că nu sunt mai avansați decât noi doi, proscrișii „afacerii secolului”?

A, va să zică Achille a vrut să ne-o tragă? O s-o ia în poponeț până la epiglotă Tunsul! După ce voi fi obținut adevărul, mă voi duce să-l strig, în mare exclusivitate, la un post de televizie. O să scuip totul, și Scalpatul va trece drept prototipul arhitontului.

O să-l facem să plătească ultragreu setea lui devorantă de mediatizare. Cine seamănă furtună culege naufragiu.

Hugh!

Am zis!

Capitolul VIII
ȘI TOT CE MAI URMEAZĂ...

Grăunțarul e încă acolo. Bordelașul clandestin al madamei Hulette e marfă. Doar păsărica proprie și-o tratează mai bine decât pe mușterii grăsana. După orgasm, fiindcă animalul e trist, își dopează clientul cu un remontant de compoziție proprie, o chestie deloc nasoală și pe deasupra vicioasă: sirop de piersici cu rom alb. Care curge de la sine, ca o țeapănă și veche blenoragie de dinainte de Fleming. Grăunțarul, care și-a strănutat sămânța de tăntălău, îl degustă cu satisfacție de mascul cu măslinele excoriate. Venirea noastră nu-l descumpănește. Are conștiința curată. Văduv, cu impozitele plătite, ieșit fată mare dintr-un recent control fiscal, poate proceda cu fruntea sus la ședințe onorate conform tarifelor în vigoare. Când intrăm la vidanjoarea lui de lapți, insul îl privește pe Lendl la Wimbledon, pe ecranul unui TV format carte poștală.

Madam Hulette are o moacă pufoasă și cumsecade. Adipoasă, cu tenul ca untura topită, cu buzele fluide - ceva regal pentru execuțiile la flautul fermecat. Îți catifelează ansa în timpul preambulurilor suave.

Descoperindu-mă pe modestul ei ștergător de picioare, se încruntă ca și cum, în locul băiatului frumos care cred că sunt, ar da cu nasul peste o dejecție de câine - și aia descompusă.

— Nu se poate! Visez! exclamă. Ăsta-i superbul Sana. Vedeta doamnelor.

Astfel detectat și etichetat cu toată siguranța, nu-mi mai rămâne decât să plonjez în memoria lui mandea, în

căutarea parașutei aici de față; însă zadarnic îmi explorez cotloanele și celelalte colțișoare, ținerea de minte nu-mi livrează nimic care să poată corespunde acestei persoane fondante și cu cărnurile bătând în cenușiu.

— *Mandoline!* se prezintă prepusa. Nu-ți mai amintești de mine, tâlharule? Totuși m-ai făcut să fumeg destul prin partea locului, acum doisprezece ani.

Mandoline! Da, am frigăruit ceva de felul ăsta. O puștoaică nostimă, de douăzeci și cinci, frumoasă de să-l facă pe Mr. Lefèvre să se lase condamnat. Plăcerea ei era să se lase înțepată printre călcâie. N-am mai întâlnit o asemenea acrobată a amorului! Se ghemuia peste racheta ta Ariane, se înălța pe brațele proptite în spate și-ți bârâia prostata cu două mii de ture pe minut.

Va să zică doamna Hulette ar fi totuna cu *Mandoline*? Nu, nu, imposibil. Știu că viața e canalie, dar nu până într-atâta! În numai un deceniu, splendida dansatoare pe măciucă să fi devenit această boarfă prăbușită, gâfâitoare, bolnavă, avariată aproape peste tot, cu șunci intempestive, cu privirea picurând de resemnare, cu varice prost tratate, cu fibrom în expansiune, cu muia plină de comedoane, cu felinarele apătoase și cu pulmonarele în debandadă?

— M-am îngrășat, ai? se înclină ea în fața evidenței.

Asta da: s-a îngrășat, urâțit, îmbătrânit, pântecit, învechit, dărâmit, epavit.

— Puțintel! politichez eu. Va să zică, uite-așa, iată-te la Beauvais, dulceață?

Îmi povestește destinul său eroic. „Ai putea face din el un roman!” mă asigură. Toți spun asta despre viața lor de trei parale. Ai putea face un roman. Ea era fata lui *Café des Platanes* de la Mortemaison, în Val-d’Oise. Violată la doisprezece ani de un tată alcoolic. La șaisprezece fuge să storcoșească prunișoarele flăcăilor din Paris. Plasată fuguța sub tutela energică a lui Albert nisezul. În curând pesionară în abatajul doamnei Fernande, din strada Abbesses. E perioada triumfală, în care golește o sută de

clienți pe zi. La o medie de 15 centimetri bucata, înseamnă 15 metri de cosor cotidian - și pentru o treabă ca asta nu e cazul să fii slabă de bipoașcă. După zece ani socotiți în unități-mădular, acoperi distanța Paris-Mantes-la-Jolie.

A căzut grav bolnavă Mandolina, poreclită astfel fiindcă păstra ca fetiș, deasupra patului, acest instrument provenind de la un bunic macaronar; „Și o să râzi, frumosule comisar, dar îl am încă!”. O maladie perfidă în cel mai înalt grad, cu multiple complicații. A demarat cu o peritonită și a continuat într-un ritm greu imaginabil. Șase luni de spital! A fost cât pe ce să-și dea duhul.

Dumnezeu veghea însă (e credincioasă): un infirmier cu numele Isidore Hulette s-a îndrăgostit nebunește de ea. Trebuie să spun că, îndată ce a început să se simtă mai bine, ea îi trăgea mici ciocuieli prietenești, la botul calului. Nici o știre de la Albert nisezul. Peștii nu se interesează decât de damele performante. Isidore a cerut-o de nevastă când ea intrase în convalescență, tocmai când se pregătea să iasă din spital ca să meargă să respire aer curat la o casă de odihnă din Haute-Savoie. A acceptat propunerea lui. Atunci au venit la Beauvais, de unde era Hulette. El a găsit de lucru la o clinică din apropiere.

Și uite că bietul idiot face embolie pe nepusă masă, într-o seară, la ora supei. Trosc! Dumneata cobori aici, Domnul îți poruncește! Văduvă! Ghinionul e ghinion. Când ești marcat de pecetea destinului, e ca și cum te-ai duce singur la moarte. Morcovul face parte din dosul tău.

O dată hainele de doliu puse la naftalină, *Mandoline* s-a pus din nou pe lucru. Și-a redeschis prăvălia de odinioară. Nu la scară mare, sănătatea nu-i mai îngăduie. Are tipicurile ei. Numai domni foarte cum se cuvine. Unul-doi pe zi, nu mai mult. Lucrare socotită, ambianță familială. Se prostituează camaraderește. În afară de un agent de asigurări care vine să-i limbășească fofoloaca, practică acum numai în stilul burghez clasic, nu-i așa, domnu’ Edmond? Grăunțarul încuviințează. De-a dreptul în

tiriplice, cu un deget dindărăt pentru cine poftește un mic acompaniament strengăresc - și e o țepuială cinstită, care nu cere de mâncare. Barcarola cvasi-menajeră.

Și-a luat porția de existență *Mandoline.* Îi place la Beauvais. E liniștită. Sâmbăta merge să-i viziteze pe bătrâneii de la ospiciu și să-și practice opera de binefacere. Le duce dulciuri sau o sticloanță de vin și *Paris-Match*-ul ei de săptămâna trecută. Tare i-ar fi plăcut să aibă copii, dar în epoca marilor mizerii îndurate i s-a decorticat totul.

Ne adapă din cocteilul său. E delicat și tare. Subtil la gust. Întrezărim dincolo de acest amestec o fire de artist.

— Și tu, comisar de vis, ce te aduce la Beauvais?

— Putem vorbi între patru ochi?

— Hai în budoarul meu, baronule!

Îl lăsăm pe domnul Blanc în tovărășia grăunțarului. Văduva Hulette îmi deschide ușa camerei sale de dragoste, care pute a sudoare bolnavă și a așternuturi neschimbate la vreme.

Degeaba mă benoclez la *Mandoline* - nu, pe cinstite, nu i-a mai rămas nimic din zilele de odinioară. A fost prea tare malaxată de trecerea timpului și de boală. Trupul de azi nu și-l mai amintește de cel de ieri. Admir sexualitatea neînfrânată a contemporanilor mei care încă îi depun la picioare pasiunile lor. Aș prefera să mă încartiruiesc în prințesa Margaret, madam Veil, Nancy Reagan, Roger Peyrefitte, Alice Sapritch, contesa de Paris! Abia dacă îmi vine să admit că prezenta amică a grăunțarului mi-a făcut acele biutiful chestii citate mai la deal.

— Am nevoie de tine, frumoaso.

— Dacă-ți pot fi utilă...

— E vorba de bătrânul de sus.

— Moș Torcheton?

— Am impresia că a fost sinucis, Mandoline.

— E mort?

— Cât se poate de. Dar nu agita lucrurile, am venit aici

în secret, la o indicație obscură; așteaptă ca totul să fie descoperit „în chip firesc”, mă bizui pe amiciția ta.

— E…

Arată cu degetul spre tavan.

— Da.

— Cine i-a făcut-o?

— O stewardesă venită să-ți ceară să-i deschizi ușa bătrânului.

— Prăjina aia cu ochelari?

— Ascultă bine întrebarea pe care vreau să ți-o pun, floricico, și gândește-te înainte să răspunzi: nu cumva stewardesa asta era un nene în travesti?

Nu mai așteaptă deloc. Pornește spontan, ca un pârț de cal.

— Asta era! ciripește.

— Ce vrei să spui, o, veche a mea beție?

— Din capul locului nu mi s-a părut de încredere tipesa asta. O crezusem lesbi, dacă înțelegi cum vreau să zic.

— Nu era decât bărbat, scumpo. Mi-aș pune ciomăgelul la tăiat în gura unul crocodil fometos.

— Ceea ce ar fi păcat, deschide ea o paranteză. Dacă nu mă înșală memoria, ai o podoabă strașnică, plus instrucțiunile de folosire. Ești genul de tip care lasă amintiri frumoase.

— Ca și tine! mă străduiesc eu. Îmi practicai „podul de pe râul Kwai” de o manieră delectabilă. Îți aduci aminte, cu mâinile proptite departe în spate, de o parte și de alta a bărbatului, și bucălatul cuprins de nebunie, parcă pradă bolii copiilor? Ce mai trebușoară!

Cade în putina cu melancolie.

— Da, erau vremuri frumoase, Antoine. Dar după toate avatarurile cu boala, nu-mi mai pot permite asemenea performanțe. Dacă acuma mi-ai cere acuma așa ceva, aș risca să-ți rup vergeaua.

Ne-am ca îndepărtat de tema discuției. Dar indivizii sunt incorigibili. Au tendința să prioriteze trecutul. La ei,

pompa amintirilor nu se gripează niciodată. Ajunge un „Ți-aduci aminte?”, ca să se depene tot sculul. Numai că eu sunt sticlete și scos din sărite de afacerea asta deloc comună. Trebuie să avansez în anchetă cu orice preț și să-i fac marț pe colegii mei la linia de finiș.

— *Mandoline*, tu, femeie cu experiență, ce mi-ai putea zice despre acest asasin travestit? Fiindcă admitem că ar fi vorba de un tip. Regândește-l ca atare și încearcă să delirezi nițel pe socoteala lui.

Madam Hulette se preface în medium. Zațul de cafea! Petele de cerneală sau de sloboz! Pythiază de te trec fiorii. Când târtița îi va ajunge prea devastată ca s-o mai pună la bătaie, se va reconverti la tarot puștoaica. Globul de cristal, liniile din palmă! Când ești de natură „marginală”, găsești mereu o mică afacere ca să-ți asiguri minimumul vital.

Plutește în derivă pe valul lent al gândurilor, maiestuoasă precum Amazonul la gurile de vărsare.

— Am să-ți spun, codirișcă mândră (frumos din partea ei că-mi rezervă asemenea metonimii); fiindcă bărbat era, pariez pe blana mea că-i vorba de un profesionist autentic. Dacă l-a lichidat pe bătrânul meu Torcheron, înseamnă că era ucigaș patentat. Calm, rece, precis ca un ceas elvețian. Stăpân pe sine, destins. Un amator care s-ar deghiza în gagică s-ar teme să nu se dea de gol. Ar fi nervos că se duce să prelucreze un bătrân în hogeacul lui. Ăsta, dimpotrivă, se purta cât cuprinde de firesc. Totuși, m-ar mira nițel - o stewardesă la Beauvais! Fetele astea dau zor să-și recupereze, trențele civile îndată ce-au coborât din tăblăria lor. Ai văzut tu vreuna care să se fâțâie prin provincie în uniforma aia de mahăriță? Pe când travestitul nici nu-și punea problema. Un amănunt: purta mănuși de piele. Așa că în materie de amprente te-ai lins pe bot! Stai să mi-l aduc aminte ca lumea. Să-l plasez în *gros-plan.* Să mi-l închipui sub înfățișare de bărbătuș. Un metru șapte’ș’cinci, Tonio. Foarte subțiatic. Cu maxilarul puțin

ieșit în față. De ce îmi închipui că avea ochi albaștri, de vreme ce purta ochelari foarte închiși la culoare? Credeam că le văd paloarea. Altceva: era blond ca spicul de grâu. Fac abstracție de peruca roșcată. Pe mărul lui Adam îi rămăseseră fire de păr scăpate de aparatul de ras. Și asta m-a surprins în mod nelămurit. Trei-patru fire aurii. Și încă ceva, ciomăgelul meu vânjos: urechile. Fuseseră ascunse sub zulufii roșcovani, dar urcând scara pe urmele lui i-am putut zări una. Foarte mare! Îți amintești de clăpăugele lui moș De Gaulle? Antenele monumentale pe care le căra cu el peste tot marele V? Ei, ăsta le avea și mai și. Iar dindărătul... Un nenorocit de pederast, fiule. Trebuie că se atârnă de cocoșel asasinul matale. Felul cum își plimba emisferele e elocvent.

În vreme ce ea o „vizualizează" pe stewardesa de sanchi, eu iau notițe. Portretul i se potrivește. Îl „simt" pe individ, îl „văd". *Mandoline* și-a găsit vocația. Am smuls-o din monotonia prostituției ei provinciale. Se delectează, se ia în serios.

— Cum i-a venit de hac lui Alexis?

— Strangulare, apoi l-a spânzurat fără zăbavă, ca să ascundă rahatul pisicii.

— Într-adevăr, am zărit o funie sub capacul genții lui de voiaj.

— Ei, vezi? Și despre bătrân ai ceva să-mi zici?

Spusele ei se coroborează cu acelea ale doamnei Amélie. Existența liniștită, pofticioasă, bucuroasă a surdului se confirmă. Moșul citea, se ghiftuia, își dădea la morfolit, de către dameze înțelegătoare, alunelele extenuate. Pentru el, viața se scurgea lină și înceată. O lungă și ultimă vacanță. Îți asculți trupul, îți ascuți gândurile. Înțelepciune și resemnare. Câtă vreme ești sănătos, totul merge ca pe roate.

Pauză. Mă eternizez în imobilul ăsta insignifiant.

— Nu ți-a vorbit niciodată de o anume Edmée Lowitz, *Mandoline?*

Se strâmbă.

— Nu, dar...

— Dar ce?

— A, nimic...

— Ai tresărit, minunato, nu nega.

— Adevărat. O reacție necontrolată. O impresie vagă...

Se sforțează, fruntea i se craclează, ochii i se mineralizează. Vrea să găsească motivul propriei sale atitudini. Bunăvoința îi e atât de vie, încât îți vine greu să o privești. Dacă mai insistă mult, văduvioara o să-și paradească o vinișoară de la crăticioară.

— Ești sigură că bătrânul nu ți-a vorbit de această femeie?

— Sigurisimă.

— Nu cumva, când te-ai dus pe la Torcheton, ai auzit ceva despre dânsa?

— Stai, că m-ai orientat bine. Ai dreptate, trandafir de aur, am văzut ceva scris.

Exultă.

— Scufundat! strigă precum la jocul de vapoare.

Presupun că se referă la lipsa de memorie asupra căreia tocmai a triumfat. Mâncărimi agreabile mă furnică pe sub cuibar. Aștept fără nerăbdare, dar cu febrilitate, cum s-ar zice.

— A fost acum vreo cincisprezece zile, explică Hulette. Torcheton avea gripă și eu îi făceam comisioanele. Mi-a dat o scrisoare recomandată, s-o duc la poștă. Iar pe plic fusese scris numele de care spui - ia repetă-l.

— Edmée Lowitz.

— Bingo! Revăd scrisul frumos, înclinat spre dreapta, al lui Alexis, un scris de notar din secolul trecut, cu litere îngroșate într-o parte și subțiri în cealaltă; superb.

— Îți aduci aminte de adresă?

— Asta nu. Mergi prea departe, Antoine. Cu tine ar trebui să spun tonajul vaporului și vârsta căpitanului. Eu îmi amintesc numele, și tu ai vrea să știi pe deasupra cât

am primit ciubuc.

Dar protestele ei (totuși justificate) nu mă fac să las mâinile în jos.

— Ascultă, campioană a compostatului, chiar tu mi-ai zis că scrisoarea era trimisă recomandat de către bătrân. Dacă așa stau lucrurile, ai completat, la poștă, formularul de expediție, un formular unde sunt menționate numele și adresa destinatarului; de altfel, din cauza asta îți amintești numele și prenumele acelei femei. Nu numai fiindcă le-ai citit, ci mai ales fiindcă le-ai scris. Atunci, dacă tot o facem, încearcă să-ți aduci aminte și de adresă. Nu cumva era în Italia?

— Nu, Tonio, nu „în" Italia, ci „*avenue d'Italie*".

— Te iubesc! exclam, cu o sinceritate totală. Și numele Cléopâtre îți spune ceva?

— Bineînțeles: blocul-turn „Antoniu și Cleopatra", *avenue d'Italie,* Paris. Dar în ceea ce privește numărul, poți să-ți iei adio.

— Îl am, și chiar dacă nu l-aș avea aș putea să trec peste asta. Dumnezeu te-a scos în calea mea sinuoasă!

— Sunt cu adevărat fericită să-ți fiu de folos, paraipan de vis! Sper că-i vei face felul ucigașului ăsta de bătrâni și că-i vei trage un pumn de bomboane în plină muie în loc să-l dai pe mâna justiției.

— Sunt polițist, nu lucrez la ecarisaj, fetițo.

Domnul Blanc își arată prin deschizătura ușii vârful întunecat al barosanei cartoafe.

— Deranjez? se informează el în mod civilizat.

— Deloc, tocmai am terminat, îl liniștesc.

Atunci pășește înăuntru și i se adresează Mandolinei, cu oarecare stânjeneală:

— Doamnă Hulette, am stat îndelung de vorbă despre dumneavoastră cu vânzătorul de grăunțe, care m-a făcut să-mi lase gura apă. În prezent, traversez o perioadă de mare tristețe pe plan sentimental, tristețe împotriva căreia aș vrea să lupt. Cât îmi cereți pentru ciocuiala stil lăptișor

de matcă, pe care domnul Edmond o ridică în slăvi cu atâta ardoare?

— Tu poți crede că e mai ușor să mori decât să trăiești? mă întreabă Jérémie, în momentul când intrăm în turn.

Continuă să fie preocupat de filosofie Negusul.

— Firește, îi răspund, fiindcă de murit mori pentru tine, dar trăiești pentru ceilalți.

El murmură:

— Adineauri, la prietena ta Mandoline, am crezut că o să mor. Ciocuiala ei stil lăptișor de matcă e divină. Ce tehnică!

— Deci iată-te vindecat de Martine?

Instantaneu, fața i se luminează (la albi ea s-ar întuneca) sub efectul unei contrarieri.

— Ar fi prea simplu. Rețeta ta era înșelătoare, tipule. Mâțigușul și inima stau în camere separate. Să pui un număr sublim nu are nimic de-a face cu iubirea adevărată - dar acestea fiind zise, da, mă simt mai bine.

Căutăm pe lista interminabilă de locatari ai blocului-turn „Antoniu și Cloepatra” și descoperim acolo, fără prea multă zăbavă, numele lui Edmée Lowitz; etajul al optsprezecelea.

În hol e o puzderie de ascensoare puse în linie, dintre care unele care merg direct la cincisprezece. Ne-am urcat într-unul, în tovărășia unei enorme cantități de indivizi în spatele cărora se pitulase o pitică cocoșată - și vlan! Ai văzut trecând o rachetă? Iată-ne ajunși la destinație. Eu unul, personal, în ce mă privește - cum ar spune Bérurier - decât să locuiesc într-o chestie ca asta, aș prefera mai bine să stau într-o rulotă, ba chiar într-o cabină telefonică (pe care peste noapte aș culca-o la orizontală), să mă las sodomizat de Canuet, să utilizez la ciorbă sticlă pisată în loc de sare grunjoasă, să umblu cu amândouă papainoagele în același crac al pantalonilor, să fac dragoste cu Regina Fabiola, să vizionez, unul după altul,

toate filmele lui Robe-Grillet, să mă naturalizez în Albania, să vidanjez vespasienele publice din Guineea-Bissau, să mănânc cu bețișoarele păsărica unei chinezoaice, să șed în aceeași casă cu un pianist, să-mi fac ablațiunea splinei, să reglez, înțolit în smoking alb, carburatorul de la Maserati sau să mă las ciocuit de un aligator (mascul). Viața în coteț n-aș îndura-o niciodată. Mie îmi trebuie un copac, fie chiar sfrijit de tot. Să vin să mă incastrez într-una dintre aceste alveole, la căderea serii, ca să-mi dezleg șireturile la pantofi și să deschid televizorul, s-ar dovedi o performanță imposibilă; în clipa următoare, m-aș azvârli pe fereastră.

Trecem pe coridoare dispuse în stea. Hoinărim, cu nasul în vânt. Și iată, în fine, o ușă întru totul asemeni celorlalte, dar pe care figurează două nume, „Edmée Lowitz”, decupate dintr-o carte de vizită.

Domnul Blanc oftează de să-ți fâlfâie toate firele de păr, din stricta intimitate până-n creștet.

— Și, de bună seamă, o luăm de la început cu șperaclul tău. Simt că ne pândește o catastrofă de mari proporții. Într-o bună zi, nu prea îndepărtată, locatarul va apărea taman la fix și va asmuți garda. Parcă și citesc comentariile din mass-media asupra metodelor noastre polițienești.

Și o mâlcește în aceeași clipă fiindcă, dejucându-i pronosticurile, ușa despre care bombănea se deschide ca să lase să iasă o stewardesă.

Asta miroase a închidere de capitol, nu? Cinstit vorbind, mai bine de atâta nu se poate.

Capitolul IX
VALSUL TÂRFULIȚELOR

Fata în chestie e înaltă, subțire, tânără, cu un gabarit impresionant. Aproape un metru optzeci, ceea ce, convertit în unități de măsură helvetice, reprezintă cu zece centime mai puțin de un metru nouăzeci; ascultă ce-ți spun! Uniformă de Air France, pantofi fără toc, ochelari cu lentile întunecate. Jérémie și mândelovici o contemplăm cu patru ochi neîncrezători. Dovlecelul ne roiește de gânduri spontane. Căutăm să pricepem. Înțelegem. Ne spunem (eu cel puțin, dar și cu Blanc lucrurile se petrec, probabil, la fel), că nenicul care s-a dus la Beauvais să-l înțepenească pe Torcheton s-a travestit în uniformă de stewardesă ca să arunce bănuielile asupra acestei femei. Am ajuns pe teren solid, amice! Gata cu mlaștina, cu ipoteticul, cu scabrosul, cu tatonarea; acuma suntem pe un bulevard care duce la adevăr la fel de sigur cum Champs-Élysées duce la Piața Étoile.

— Domnișoara Lowitz? mă interesez cu un zâmbet nemăsurat, care trebuie că-i umezește dedesubturile, dacă moravurile sale sunt ortodoxe.

Ea se cabrează.

— De ce?

— Presupun că asta înseamnă „da”, continuu, fiindcă altfel ați fi răspuns printr-un „nu”.

— Ce vreți de la mine?

Contracarez cu mișcarea rutinieră a legitimației de polițist exhibată în viteză și urmată de această frază fatidică:

— Am vrea să vă vorbim, domnișoară Lowitz.

— Regret, dar mă îmbarc peste cincizeci de minute, exact timpul necesar ca să ajung la aeroportul Charles-de-Gaulle.

— Pe ce rută sunteți de serviciu?

— Bangkok.

— Mergeți până la destinația finală?

— Cobor la escala de la Bombay.

— Și vă întoarceți când?

— Peste patruzeci și opt de ore.

Zâmbetul mi se pierde.

— Cu ce mergeți la aeroport?

— Stewardul-șef mă așteaptă jos, cu mașina lui.

Dau din cap că am înțeles.

— Uite cum o să facem, domnișoară Lowitz: îi vom spune colegului dumneavoastră să plece de unul singur și vă vom conduce la Charles-de-Gaulle cu propriul nostru vehicul, ceea ce ne va îngădui ca pe drum să purtăm conversația dorită de noi; în acest fel, toată lumea va fi mulțumită. O.K.?

Nu-i deloc veselă fetița. Roșcovană, uitasem să-ți spun. Și cu adevărat! De altfel, și exhală un foarte ușor iz de roșcățică. Maxilarele i s-au croșetat de contrarietate. Ar da orice, cu încă ceva pe deasupra, să ne trimită la baia turcească, dar nu îndrăznește.

— Cum poftiți! se dă bătută, în sfârșit.

Se apleacă să-și ia valijoara din piele de porc, care aștepta în antreu, iese, încuie ușa și ne urmează.

— În legătură cu ce? ne întreabă după ce am intrat în velocele ascensor (care, de data asta, e în curs de *descendere,* cum ar zice Ovidius).

Îmi scot din nou la vezeală zâmbetul radios, atât de promițător, atât de senzual.

— Să așteptăm cu abordarea subiectului până ajungem în mașină, îi răspund arătându-i cu nasul (rod al unui antrenament ca oricare altul) către *Le Parisien Libéré* în dosul căruia se află domnul Joseph Hermanet, proprietarul

locantei *Caves du Roussillon,* care astăzi are relaș și profită de asta ca să-și extrapoleze beținașul la Ernestine Lartiche, o damă ce lucrează la Secu și care se va întoarce de la slujba ei neîntreruptă ca să-și morfolească mandrina înainte de a copula.

Lungana stewardesă nu insistă. Îi simt angoasa dezvoltându-se. Și îmi prinde tare bine. Genul ăsta de așteptare îl înmoaie pe client. E ca la fructele de avogado, pe care le înfășori în jurnale ca să le grăbești coacerea.

Încerc să-mi imaginez unde au ajuns confrații mei cu ancheta oficială. Cunosc dispozitivul lor obișnuit. Punerea în funcțiune a ceea ce ziariștii numesc „mașinăria polițienească". Vizitele la domiciliul celor patru victime, interogarea persoanelor din anturajul acestora. Un demers lent, care face obiectul rapoartelor redactate în acel stil administrativ inimitabil ce se transmite pe cale orală, bucală și anală. Exsoția, *the sister,* asociatul, secretara. Lichidați laolaltă! Pe urmă Torcheton, a cărui asasinare a fost comandată din Africa de Nord...

Miss stewardesa se parfumează prea mult. Riscă să se aleagă cu plângeri din partea pasagerilor - cei care suferă de alergie la mirosuri...

Pe *avenue d'Italie* se află, într-adevăr, un mic Renault 5, oleacă dejghiocat, la volan cu un bade în ținută de steward, galonat până-n... dinți și care se benoclează la blocul-turn.

— El e? o întreb pe fată.

— Da.

— Intră în mașina mea, alături de inspectorul Blanc, eu mă duc să-l anunț.

Și ciocănesc în geamul tărăboanței. Întrucât suszisul geam e coborât, nu se aude nici un sunet, dar antebrațul îmi penetrează în habitaclu.

— Ce-i asta? întreabă stewardul, aiurit.

— Comisarul San-Antonio! îl anunț și i-o dovedesc. E o cioacă în legătură cu zborul vostru, șefule. Micuța Lowitz nu se mai poate îmbarca. Presupun că aveți soluții de

înlocuire în asemenea cazuri?

— Ce i s-a întâmplat?

— Ei nimic, dar unul dintre apropiații săi și-a găsit moartea în împrejurări dramatice - și cu siguranță că domnișoara nu va mai fi în stare să-și facă slujba după ce-i vom fi dat trista veste.

— Urâtă chestie! face galonatul, benoclându-se la ceasul care, așa cum era de așteptat, se află pe sub fireturi. Ei bine, eu am să plec.

Ambreiază scurt și decolează ca un 747, cu riscul de a lua și brațul meu în călătorie.

Înainte de a ajunge înapoi la Maserati, îmi scot portofelul. În dreptul îndoiturii, e prevăzut cu un minuscul etui pentru a adăposti un ciot de pix. Îl trag afară, îi dau jos capacul și învârt un șurubel secret, care dă la iveală un acușor microscopic, nu mai mare decât o geană de șoricel. Pitesc falsul pix în podul palmei și mă duc la mașină.

— Jérémie, spun, treci la volan, bătrâne; eu urc în spate cu domnișoara, ca să pălăvrăgim mai în tihnă.

Ceea ce și facem.

— Sunteți pricopsiți voi ăștia din poliție, observă stewardesa. Un Maserati!

— Eu posed o țâră de avere personală, o liniștesc. Colegii mei se mulțumesc cu mărcile franceze obișnuite.

Ține o mână pe genunchi, iar cu cealaltă se cramponează de mânerul valizei. Cu o mișcare lentă, imprevizibilă, îi înfig în această a doua carabă bănuiala de acușor.

— Au! face ea, retrăgându-și dextra. Ce naiba...

După care devine cu totul altceva, molatică, dacă pricepi ce vreau să spun; bălăngănoasă, plutitoare. Se înghesuie în ea însăși, iar capul îi lunecă până pe umărul meu.

Jérémie, care o vede prin *retro Satanas,* își întrerupe începutul de pornire din loc.

— A luat-o cu leșin? întreabă.

— Unul provocat de elixirul bunului doctor Mathias, îi

răspund. Două ore de somn garantat.

Bietul de el freamătă până în fundație.

— Tu nu ești în toate mințile.

— Știu.

— Ce te-a apucat că practici acte de violență împotriva martorilor? Află că metodele tale degenerează, tipule! Dacă tipesa asta face tărăboi, ne pomenim la mititica.

— Rămâi unde ești și așteaptă-mă, urc să arunc o privire prin sălașul ei molcuț; dar fii liniștit, n-o să folosesc sesamul, fiindcă duduia ține cheia în geantă.

Un gorobete care se și bucura de locul rămas liber în urma proiectului nostru de plecare se apucă să-l invectiveze pe Jérémie că s-a răzgândit. Îi explică precum că e un poponar cu târtița plină de puțe și craniul găunos. Și că să mai aștepte puțin maimuțoiul de el, până pune Le Pen laba pe putere, că atunci poate fi sigur că o să-și revază Normandia lui tropicală.

Ies din nobilul meu *car* și mă apropii de Volkswagenul lui, imprudent decapotat. Îi lipesc sub nas legitimația.

— Mucles, că de nu, te fac să-ți halești fasolele înainte să te buclarisesc pentru provocare rasistă, spălătură de vase ce ești.

Potolit, băiatul o șterge să-și cazeze fierotenia mai încolo. Iar eu urc din nou la al optsprezecelea cat al turnului, în timp ce fecioara Lowitz continuă să facă nani pe rupte, în gălăgia de pe *Avenue d'Italie.*

În curtea uriașă se află un camion de aprovizionare. Aparținând marelui magazin Lisieux. Doi babuini în salopete albastre descarcă somiere și saltele pe care, după aceea, le înghesuie într-un grajd, ajutați de Alexandre-Benoît. Din pricina pasagerei noastre adormite, ascundem mașina sub o vetustă remiză mâncată de carii, unde fâlfâie cele mai mari pânze de păianjen omologate vreodată - apoi ne apropiem de grup.

— Ia te uită! Comicii trupeți ai Republicii! strigă plin de

voioșie Matahală, când ne zărește. Nu vă puteți lipsi de mandea, hotărât lucru. Saint-Locdu devine subcursala lui Quai d'Orfèv'.

E încântat.

— Înființezi o pensiune? îl întreb arătând spre elementele de dormitor, ciudat de suprarealiste pe această esplanadă rurală.

— Ai înnemerit-o, băiete! Veniți să vedeți în ce fel se organizează institutu' meu.

Intrăm într-un grajd imens - și ce ni se înfățișează ochilor merita să călătorim până aici. Chestia aduce nițel a spital de front și a vis de-al lui Salvador Dali. Louisiana, concubina grasului, termină de împodobit localul pe care, de voie de nevoie, trebuie să ți-l descriu, altfel aș abdica de la nobila mea profesie, ceea ce este de neconceput din partea unui literator strâns cu ușa din toate părțile să se prezanteze la Cademia Franțuză.

Pe la mijlocul grosolanului spațiu a fost întinsă orizontal o pânză de cort, cu scopul de a se face uitate acoperișul dărăpănat, scândurile dezghiocate, relicvele de fân și de paie arhiuscate, ciorchinii de lilieci, păianjenii supraactivați și miile de alte insecte ciudate, târâtoare și zburătoare, pe cale de a constitui specia domnitoare a zilei de mâine.

Sub acest acoperământ, două duzine de somiere prevăzute cu saltelele lor sunt dispuse în arc de cerc. În centrul acestui amfiteatru a fost așezată o estradă de circa douăzeci de metri pătrați, înaltă cât distanța a trei trepte. Un pat fără tăblii tronează pe practicabil. Trei proiectoare cu picior dau întregului ansamblu o conotație cinematografică și te trimit cu gândul la un studio de film, ba chiar de TV.

În clipa sosirii noastre, Louisiana cea frumoasă și fierbinte este ocupată să scotcheze pe pereții de pânză niște postere gigantice. Toate consacrate aceluiași subiect, adică sexul lui Alexandre-Benoît Bérurier. Mașinăria e

fotografiată în plină glorie, mai exact în timpul celei mai reușite turgescențe ale sale. Fiind enorm și cilindric, nu prezintă nici un profil. Totuși multiplele unghiuri ale prizei de imagini au reușit să-i delimiteze unul, grație reperului constituit de gogoloaie. Astfel încât această operă a naturii ți se prezintă cu toate contururile și culorile ei firești, cu toate cutele, vinele, tivurile, îngroșările netede, smocurile de păr stufos ori vâlvoi, după cum le e punctul de ancorare, comedoanele aspre, ciclopii cu ochi singulari (evident), craterul oblic, ascuns dar redutabil; și, când e fotografiată de jos în sus, armătura inelară care, în caz de nevoie, l-ar putea preface în retevei.

De toată frumusețea! Chestia care te dă peste cap! Te simți infim în comparație cu această somptuoasă extravaganță a speciei!

Până și bărbatul care se socotește copleșit de daruri (cum e cazul meu, mulțumescu-ți ție, Doamne al infinitei milostenii!) descoperă deodată că aparține legiunii puțișoarelor firave și debile, a moluștelor în declin, a basoreliefurilor sortite pubelei.

E ceva su-perb! O demență de frumusețe brutală. Și totodată implacabilă. Ceva peremptoriu. Care se impune. Un text a fost imprimat în josul imaginii, fără a o contrazice din fericire. Poți citi: „Profesorul Bérurier. Viața și opera lui.” Grandioase cuvinte, care îi acordă organului dimensiunea reală. Nu mai vorbea de o poză de toroipan, ci de un portret august. Asemeni celui al Maiestății Sale Elizabeth II de pe o cutie de biscuiți sau celui al domnului Le Pen de pe un afiș electoral. Impune tăcere, inculcă respect. Nici măcar nu stârnește invidie, fiindcă nu râvnești la ceva apropiat ție. Inaccesibilul se venerează și nimic altceva.

— Ne-a livrat tot echipamentul de l-am cerut, comentează Béru. Acuma putem să ne punem serios pe treabă. Știi că înscrierile la cursul meu nu se mai termină? Numai astăzi a venitără încă opt. Plutim în zbor spre

succes, Sana. Prevăd că vom angaja și lucrători. I-am telefonat deja lui Grande Louisette, dacă nu vrea să lucreze la mine, împreună cu P'tit Saint-Jean, partenerul ei; am auzit că le-a dat la amândoi papucii din stabilimentul maicii Leone. I-aș vedea făcând demonstrații despre figurile bizare. Adevărați acrobați ăștia doi. El e un tip atât de suplu, că s-ar putea ciocui de unul singur. Reușește s-o limbuiască pe Louisette stând dos în dos cu ea, îți închipui una ca asta? Ar trebui să-ți fac un desemn ca să pricepi. Nu-ți vine a crede că chestii de soiu' ăsta e posibile. Doi-trei colaboratori de calibrul lor - și ajung vestit în tot ținutu'. O să vie lume din Evreux, din Rouen, din Alençon. O să închiriem autobuze ca să cărăm atâta populație. Louisette a zis că-mi dă mai încolo răspunsul, fin'că suferă de o boală de-aia, luată de la un chinez, care i-ar fi infestat trompetele lu' Calup[30], după câte mi-a esplicat. Mai e și-o altă persoană la care mă gândesc, da' acuma e prea devreme să vorbim de asta. Mi-am băgat toate economiile în transprefacerile astea, băiete. Știu că trebe să semeni ca să culegi, numa' că n-aș vrea să fac datorii prea mari. Am încercat să vorbesc cu ăia de la bancă, azi-dimineață, dar nu vrea să scoată nimic, vitele-ncălțate; cică, după ei, institutu' meu frezează prostituția. Nu-i de mirare că în zilele noastre afacerile bate pasu'. Financiarii nu mai scoate nici un franc.

— Și Pinuche? îi sugerez. El nu te poate ajuta?

Mamutul rămâne fără glas.

— Știi că nu m-am gândit? Nu izbutesc să-mi bag în tărtăcuță că César e bogat ca Matusalem. Mie-mi spui că o să intre imediat în combinație? Îl numesc administrator și-o să arate ca un barosan. Bine, stai să le dau un bacșiș la băieții de aduseră marfa. N-ai cumvașilea doi franci asupra ta? Că eu rămăsei în pană de mărunțiș.

---

[30] 1. În original, *les trompes de Sallope* - *salope*, „târâtură". (n. tr.). 2. Probabil că profesorul Bérurier vrea să vorbească aici de trompele lui Fallope. *Direcția literară* (n. a.).

Îi înmânez cinci. El se strâmbă.

— Dacă o să încep să le dau obiceiuri proaste, n-o s-o mai scot la capăt în satu' ăsta unde toate alea se află. Louisiana, fata mea, lasă potretele mele de artă și fugi să ne pregătești ceva clămpău; de data asta, o las mai moale cu regimu'. Aș vrea la început o omletă ca lumea, cu slănină și cu ouă, pe urmă pulpa aia de berbec de-am adus-o de pe unde-am fost, cu niscai cutii de iahnie de fasole din rezervă, ca să punem de-un așternut nupțial, draga mea ticăloasă. De brânzeturi am eu grijă; cât despre desert, ne-a rămasără două tarte și niște lapte de pasăre de la amiazi.

După ce și-a concediat cărăușii, îmi pun cazmaua pe umerii lui de atlet bulgar, categorie grea.

— Am să-ți cer un serviciu, Alexandre-Benoît.

— Spune și ți l-am făcut! replică el cu sobrietate.

— Sunt pe cale să joc pe toată miza în afacerea de care ți-am vorbit. Cursa contracronometru a început - ca să încerc să le-o trag micuților mei prieteni și abominabilului Achille. Pentru asta, toate mijloacele sunt bune. Așa încât am neutralizat o fată care e vârâtă până la pleoape în sirop de rahat. Trebuie să o strâng cu ușa tare de tot, Grasule, ca să o fac să creadă că nu sunt polițist, ci un flintaș mare și rău. Numai că, pentru asta, îmi trebuie un loc potrivit.

— Ei bine, ai dat peste el! rânjește profesorul de educație sexuală, punctând totul cu hohote de râs care încântă ecourile campestre dimprejur.

Unul care se împotrivește, protestează și invocă toți sfinții din Paradis, care, prin fundul buzunarului, își freacă podoabele și blesteamă în șoaptă e Jérémie. Noul meu demers îl terorizează.

— E nebun de legat tipul ăsta! bombăne tuciuriul. Se crede mare inchizitor, funcție introdusă de Inocențiu al III-lea în 1199 pe lângă tribunalele ecleziastice[31]! Ce scandal în perspectivă! Sticleți arestați. Proces. Dezonoare.

[31] Unul dintre motivele pentru care îl apreciez pe Jérémie e această cultură care-i țâșnește prin toți porii. San-A. (n. a.).

Oprobiu la adresa bietului negru, redevenit cioroi împuțit. Dizgrație. Să vii în Franța ca să fii azvârlit într-o pușcărie rău famată! O, mamă venerată, de ce n-am rămas în satul nostru, să smulg maniocul care le furnizează prostănacilor ăștia de albi nenorociți tapioca cu care își hrănesc copilașii lor de rahat? De ce nu escaladez cocotierii superbi, în loc să mă cațăr pe niște scări amărâte și mâncate de cari dintr-un cartier administrativ amărât și nesigur? Voiam să-l slujesc pe Dumnezeu și am ajuns valetul Satanei.

Astfel vorbea Blanc Jérémie în acel sfârșit de zi agonizant, care așternea tente violine pe cerul normand.

— O să fie pusă la păstrare ca o mică regină, afirmă Béru. În fosta noastră pimniță. Acolo, cidrul rămânea tot mereu rece. Nu e ferestre, doar o gură de aerisire care dă spre grădina de legume. Poa' să zbiere orișicât, n-o s-o auză niminea. Am să-i dau o pătură, să nu răcească. Ne-a rămas cuvertura lu' Gamin, gloaba noastră de alt'dat', care trăgea cele mai grozave vântoase de mi-a fost sortit să le ascult vreodată. Ca să-și facă nevoile, o să-i duc oala smălțuită a lu' mama mare. Camera bătrânei era lângă a mea, și noaptea o auzeam dându-și drumul în oală. Se slobozea cu viteză baba. Cam ca atunci când îți speli mașina cu jet de apă. Dimineața, arunca conținutul oalei pe geam, peste nește floarea-soarelui de creștea la picioarele zidului. Le făcea atât de sănătoase!

O contemplu pe *Miss* Lowitz, mereu neînsuflețită, pe sacii de cartofi care o izolează de pardoseala de pământ bătut. Soporificul meu e de lungă durată. Nătărăul de Mathias mă asigurase că le livrează pacienților două ore de soamne, dar trebuie să-l fi experimentat pe tigri de Bengal, fiindcă persoana de aici le horăie de peste trei ceasuri.

Clămpănim. Întrucât Jérémie e mereu deprimat, îl reconfortez.

— Damicela asta, Negroteiule, e vârâtă până-n gât în

afacerea noastră. Scotocind pe la ea pe acasă, am găsit numărul de telefon al robotului instalat la defunctul cantonier. Chiar ea e acea Edmée care anunța că „omul din Bruxelles” nu va veni. Și de ce crezi tu că D.C.D. sau executorul lui și-au compus silueta acestei dom’șoare ca să meargă să-l înțepenească pe moș Torcheton, hm? Adevărată adunătură de pungași toată lumea asta.

Fericit să participe la afacere, chiar în calitate de paznic de asasini, Bérurier pune o mie și una de întrebări. Îi relatez convorbirea telefonică de la Glanrose, escapada noastră la Beauvais, răpirea stewardesei.

— Vrei să-ți spun ceva, Antoine? Tot chilomanul ăsta încape într-o cutie de pantofi.

— Dezvoltă-ți teoria!

— E ceva amestecat, pus grămadă, livrat în vrac. Da’ nu trebuie decât să faci curățenie. După ce ai triat totul, o să vezi lucrurile limpede, băiete.

— Un nene a răcit patru persoane la Paris, un altul a lichidat una la Beauvais. O a treia telefonează din Africa de Nord ca să stea de vorbă cu un mort pe care îl crede viu - și tu pretinzi că toate astea se află în aceeași cutie?

— Premoniției, tipule! Tu ai simțit în hogeacul lui Bonblanc că telezbanțul avea să sune; eu simt că tot circul ăsta e de chichi. Ai făcut nespus de bine că mi-ai adus-o pe lungana de stewardesă, pe care ți-o fac eu mintenaș să spună cu ce fel de Yotis a înțărcat-o mâne-sa, stai să vezi!

— Fără violență! hârâie domnul Blanc.

— Violența e inclusă în prețu’ pensiunii, se râde Enormul. Picarăți bine, fin’că în seara asta nu ținem lecții, din cauză de instalare; așa că am toată vremea pentru ca s-o lucrez pe dom’șoara.

Face cu ochiul, ca un elefant din campaniile publicitare pentru ceaiuri sau laxative.

— Am eu tehnica mea! ne anunță.

— Putem ști care e, Grasule?

— Supriză! Savurează-ți omleta, Sana, e taman cum

trebe de băloasă și, în chestie de prăjit slănina, Louisiana e maistră, ca toți canadienii. O să ne punem măști, declară apoi, cu privire la întrebarea mea. Cioaca asta face mereu impresie. Ăla de-l iei în șuturi, dacă nu-ți vede fixonomia, nu poa' să-și facă idee de santimentele tale adevărate - și atuncea scuipă tot din gușă.

— Ai tu așa ceva?

— Am comandat o ladă întreagă. Pentru cursuri, când o să ajungem la capitolu' partuză. Vreau să le esplic elevilor că la început egzistă una lume care se jenează. Poa' să-și arate păsărica, da nu și muia în același timp. Și pe d'asupra o să ne punem acușica nește cămăși vechi de-a lu' tata mare, de se-nțolea el cu ele în zilele de târg. Și dopuri negre. Trebe să avem nește aspecte care s-o facă pe pițipoanca matale să o ia cu frig.

Urmez, docil, directivele marelui maestru. Și recunosc că, o dată măscăriți, căpătăm o înfățișare incredibilă. À la Cadoudal. Soțietatea sicretă peizană. Șuani în toată fărădelegea.

După ce am terminat să ne împodobim, Alexandre-Benoît explorează un sertar de unde scoate un obiect atât de mic, încât nu-l pot identifica. Pe urmă ne ducem în pivnița unde Edmée Lowitz și-a recăpătat, în sfârșit, luciditatea.

Văzând cum dau năvală cei doi geambași mascați, dameza tresare și se ridică în genunchi pe mormanul de saci goi.

— Unde sunt și ce vreți de la mine? întreabă.

— Nu, nu, puicuțo, ai greșit adresa, o corectează Grasul. Aici noi punem întrebări.

Se întoarce să ia o ladă goală pe care o pune, cu fundul în sus, lângă prizonieră, în chip de scaun.

— Dă-mi mâna, fato!

Fiindcă ea nu se supune, îi înșfacă încheietura mâinii stângi, pe care o blochează între genunchii strânși ca o menghină. Apoi scoate din buzunar obiectul anume adus și care se dovedește un tub gros cât degetul mic (al meu, nu

al lui). Îi deșurubează capacul, apoi selecționează degetele mijlociu și inelar ale fetei. Apropie de cele două degete orificiul tubului, apasă ușor - și un minuscul găinaț cristalin se depune pe partea laterală a inelarului. Matahala acționează foarte încet, cu precizia suverană a unui chirurg procedând la o grefă de organ. Așază tubul pe sol, după ce l-a închis la loc, prinde în palmă degetele gagicii Edmée, ținându-le strânse unul de altul, și începe să numere fără grabă:

— Unu... doi... trei... patru...

Și tot așa, până la șaizeci.

— Uite că a trecut un minut, anunță la sfârșitul numărătorii.

Își deschide puternica dextră și abandonează micuța sinistră a micuței Edmée, cum dai drumul unei păsăruici capturate timp de o clipită. Pe urmă izbucnește într-un râs sănătos, de cultivator de glume.

— O să te minunezi, puico! Încearcă acuma să-ți depărtezi ălea două degete.

Ceea ce ea se și grăbește, dar nu izbutește, în ciuda unor eforturi susținute.

— N-am văzut clei mai grozav ca ăsta, îmi zice profu Bérurier. E mai rău ca sudura. Dacă maimuța asta s-ar fi născut cu degetele reunite din naștere, ar fi fost același lucru. Ca să le despartă, nu văz decât o lamă de ras, da' și atunci ar pierde ceva cărniță p-ici pe colo.

— Mizerabile! strigă Edmée. De ce-mi faceți asta?

Putem considera că „mizerabile" e un cuvânt ieșit din uz - ca să folosim jargonul denunțat de scumpul Jean Dutourd. Nu-l mai găsești neam în textele din zilele noastre, și încă și mai puțin în vorbirea curentă.

— E vorba numa' de-o demonstrație, frumoaso, explică torționarul. Vream să-ți dai seama de eficacitatea produsului. Acuma, că te-am convins, totu' o să meargă ca-n brânză. Domnu' aici de față o să-ți puie nește întrebări. Dacă răspunzi just, ne facem cu toții pretini din copilărie.

Dacă te ții băț ori ne vinzi gogoși, îți pun clei d-ăsta pe post de ruj - și numai cu lampa de benzină o să-ți mai deschiză careva ciocu'. M-am făcut înțeles bine?

Urmează o tăcere deasă și grea. Dameza continuă strădaniile de a-și despărți nefericitele degete, însă zadarnic! Béru ia din nou tubul.

— Ce hotărăști, fata tatii? Îți dai drumul la gură ori dau eu drumul la clei?

Lacrimi pe care nu și le poate opri i se adună pe genele inferioare.

— Dar nu am ce vă spune, bolborosește.

— Atunci, de vreme ce gura nu-ți slujește la nimic, o să ți-o închidem.

Trece în spatele lui Edmée, îi prinde gâtul sub braț, într-o ușoară strânsoare anesteziantă, și îi sechestrează capul între genunchii lui de colos, la fel cum i-a sechestrat, adineauri, mânușița.

— Uite-așa o să fac, mămicule. Ciupindu-te de dosuleț, ca să te pui să deschizi mestecăul. Îți întind bine zmacul peste tot, pe urmă te salt în sus ținându-te de bărbiță și, după un minut, o să trebuie să te chirurgizezi ca să mai poți căsca de somn.

O nouă tăcere de calitate rară.

Béru șușotește la urechea prizonierei:

— Și notează bine, puștoaico, că gura sudată nu te împiedică să scrii. N-o să scapi cu atâta lucru. Am și alte proiecte pentru tine, da' dacă pornim pe panta asta nu știu, zău, unde ne-am mai opri. Alunecăm în chinezării, în gestapopării, pricepi? După aia, eu o să fiu indispus și tu o să porți proteze cam peste tot. Și mai bine e să umbli cu remușcări decât cu cârje.

Ezită oleacă, apoi, teatral, își saltă cămeșa albastră, își descheie nădragii și-și scoate la iveală unealta de destupat fofoloace.

— Întrucât nu ești rău croită, dacă o să fii cooperantă, o să ai dreptul la o supercoțăială din partea domnului de

mine, micuțo. Chestia de-o vezi acilea nu e sceptru de arhiduce, nu? Și încă o contemplezi când e, cum s-ar zice, în halat și în papuci. Da' când o s-o vezi cum saltă capu', o să cânți marea arie din Acnée. A, bag de seamă, din privirea mata, că bunul meu Pollux te interesează, așa-i? Îți lasă pitulicea apă? Să controlăm, îmi dai voie?

Și își strecoară caraba sub fustele lui *miss* Lowitz.

— Pe mine unu' uniforma lu' Air France m-a escitat mereu. Ia să vedem! Păi ce spunea mandea? Mămica asta are un patinoar în loc de bipoașcă. Și încă unul lunecos rău. Auzi, îți umblă glandele ca toți dracii fetițo. Inutil să ți se cânte *Dunărea albastră* ca să-ți umezești senzorialul. Saltă-te nițel, mititico. Și acu' așază-te pe marele meu zigomatic vânjos. Vezi sub ce presiune a ajuns, artisto? Operațional până la rădăcină. Stai jos, când îți zic! Ce riști, de vreme ce tu controlezi îmbarcarea? Și mă încalți în cizma ta, dacă pot zice una ca asta. Hai, lunecuș pe tobogan. Ce părere ai? O, nu poți din motive de slip? Îți blochează ieșirea de incendiu? Stai să-mi scot briceagul. Și nu te tot fâțâi, să nu-ți crestez bimbirica. Așa. Cric-crac, mersi Kodak! Acu' ne putem șturlubări după pofta inimațului. E mișto, ai? Merge ca focul. Acuma, dacă i-a trecut tărtăcuța, restul se înțelege de la sine. Lustruiește-mi spada, scumpeteo! Ce mai tragere de inimă! Drace, să înțeleg că-ți place mai abitir trebușoara asta decât croșetam în punct leneș? După cum ai pornit-o, nici vorbă să ne prinză noaptea pe-aici. Sana, poți să-i pui întrebări putorii ăsteia câtă vreme saltă din poponeață. Mi se pare că umblatul prin mațe o condiționează mai bine decât amenințările. Una lume așa e făcută. Un vătrai înroșit și înfipt sub noadă o lasă rece, da' un toroipan ca lumea și efervescent îi disjunctează voința. Ia uite la asta, ce s-a transportat. O s-o ajut și eu, împingând-o de bucălat cu mâinile, ca să nu facă febră musculoasă. E gud for iu, mă, biutifulo?

— Domnișoară Lowitz, risc eu, sunt la curent cu

existența telefonului clandestin din cocioaba cantonierului. Știu multe lucruri despre dumneata (asta o zic de sanchi, dar ce să fac?). Multe dar nu totul - or *trebuie* să cunosc totul. Ești de acord să răspunzi la întrebările mele?

Numai că puștoaica are alte chestii pe cap(ul lui Béru).

— După! Duhuhupăhăă! geme ea, accelerându-și giga.

Niciodată nu vom celebra îndeajuns voința de oțel a lui Matahală. Acesta se despuțează de fată, ridicând-o peremptoriu de pe balansoarul unde se legănase cu atâta sârg.

— Ba nu, gagico, o să răspunzi chiar acu'! Nu mărturisești, nu capeți fichi-fichi. Și pentru că toroipanul meu te tulbură prea de tot, o să te țiu în șah proptindu-l între jamboanele matale, uite-așa, te prinzi? Așa o să te bag în răcori pe la pitulice, fără să-ți răpesc daru' vorbirii; ca și cum ți-aș ține nevăstuica la cald cu infraroșii, dacă poci spune asta. Hai, băiete, dă-i bice cu intergatoriu' la dom'șoara, și dacă o să-ți răspunză pe cinstite, făgăduiesc să-i trag o partidă de-o să nu mai poată umbla cu fuste strâmte cel puțin cinșpe zile.

Situație neobișnuită, desigur. Cine ar zice altfel? Tocmai discutam despre asta cu doamna contesă de Paris, care abunda în sensul meu (similar celui al acelor de ceasornic). Dar eu practic o meserie foarte ciudată, unde toate mijloacele sunt bune atunci când vrei să-ți atingi scopul - nu uita niciodată acest adevăr elementar, băiete! Când te încăpățânezi cu obstinație, vei obține de la viață totul: femei, situație și chiar onoruri - dacă, din nefericire pentru tine, te ispitește așa ceva. Astfel încât, pe când frumoasa Edmée plutește între două ape ale plăcerii, cum atât de drăguț scrie ducele de Edimbourg în lucrarea lui intitulată „Sexul meu și tot ceea ce decurge din asta", îmi strecor dextra, mereu caldă, în decolteul susnumitei, pentru a-i regla frecvența sânilor la aceea a păsăricii. Și îi șoptesc, ca în penumbra unui confesional:

— Ce relații aveai cu Jean Bonblanc, scumpă copilă?

— Uahaha! Uahahu! răspunde ea cu glas gâtuit.

— Îmi dau seama, îi replic, dar în traducere din orgasmiană, ce înseamnă asta?

Și știi ce? Oh, nu îndrăznesc să-ți spun. Cu prejudecățile tale iudeo-creștine, o să găsești că e o chestie prea de tot. Te-ai scăldat prea mult în convențiile burgheze. Dar ce să-i faci, trebuie să trăiești în mlaștina ta, cum zicea un pește mai puțin mut decât alții. Prin pantalonii de in, marca Cerutti, gagicuța îmi înșfacă membrana flexibilă.

Niciodată nu am condus un interogatoriu la acest nivel. Să începem cu acte de violență și să terminăm cu o partuză. Unde o să ne ducă toate astea? cum repeta bătrânul meu Francisque. Care găsea că lucrurile merg „prea repede, prea de tot, prea departe”. I-ar fi plăcut din cale afară să calmeze nițel jocul, așa cum încetinești mersul unei biciclete fără frâne, apăsându-ți talpa pe roata din față. Dar cucu! După felul cum ne-am luat vânt, nu ne mai oprim până în fundul prăpastiei. O să ne trezim cu toții acolo, claie peste grămadă, în dureri, confesiuni, contuziuni. Stratul de ozon, Sida - totul e jucat, e uzat. Primăvara nu se va mai întoarce. Agonizăm la preț unic: cardul minunat. American Express (U-uuu!).

— Am întrebat ce relații aveai cu Jean Bonblanc. Faceți afaceri amândoi?

— Da-daaa!

— Ce fel de afaceri?

— Lasă-mă să-ți scot măciulia asta barosană, porcule!

O dezaxată sexual. Am impresia că echipajele de pe avioane nu se plictisesc niciodată. Miros niscai ciocuieli la mare altitudine. Țepuieli în șir indian, lângă pilotul automat.

Îmi spun că, dându-i satisfacție, îmi va da și ea mie. Într-adevăr, după ce ține obiectul în mână, după ce îl aduce la maturitate, îl lipește de obraz și îl sărută, s-a înmuiat de tot ticăloasa!

— Ați pus la cale un trafic, nu?

— Îhâmmm!

— Droguri?

— Nu! Ah! Oh! Nu mai rezist! scâncește Edmée.

— O clipă, fetițo! Ce-am promis rămâne promis! se supără Béru. O să ai parte de coțăiala aia pe cinste, dar după conversațiune. Ba chiar, fiindcă văz că ești apucată rău, riști să beneficiezi de două mățiguțe la prețul unuia singur. Vorbește, și fără baliverne, că altfel nu gura ți-o lipesc, ci ce-ai mai din jos!

Apoi, sever, încetează s-o mai frichinească pe dameză.

Înțelegând că se îndreaptă spre o criză de isterie dacă o lăsăm baltă în acest punct al supraîncălzirii, Edmée Lowitz turuie, sporovăie, se confesează, scuipă tot. Cel puțin așa sper.

— Intri să bem un pahar? îi propun lui Jérémie când ajungem în fața casei mele din Saint-Cloud.

În loc să-mi răspundă, el murmură:

— Ce se întâmplă la tine, Antoine?

Și-mi arată două mașini negre staționate de-a lungul gardului. Niște domni tineri și bine făcuți se uită într-acolo fumând, rezemați de vehicule.

— N-ai zice că sunt confrați de-ai noștri? șoptește domnul Blanc.

— Așa mi se pare.

Ies din Maserati și mă reped la poartă. Doi gorobeți se interpun.

— Hei! Încotro te duci?

— Nu mai am dreptul să mă întorc la mine acasă, băieți?

— A, comisare, scuză-ne, strada e prost luminată.

— Îmi supravegheați cotețul? mă mir.

— Foarte provizoriu, comisare.

— Pot ști de ce?

— O să vedeți după ce intrați, îmi răspunde unul, cu un mic zâmbet abia schițat.

Fără să insist, mă năpustesc pe alee, către peron. Ia te

uită, o păpădie temerară crește între două trepte. Natura, unde a ajuns să sălășluiască, pe cuvânt! Orice este bun pentru ea. După asemenea amănunte îți dai seama că nu are nici o treabă cu oamenii și că, după ce aceștia își vor fi terminat turul de pistă, va relua în posesie planeta și va aplatiza totul: New York, centralele nucleare, stadioanele olimpice, templele și bistrourile.

Escaladez. Răsună muzică *at home.* Deschid ușa. E Tino Rossi. *Cel mai frumos tango din lume.* Vocea scumpului corsican îmi catifelează auzul. *Près de la grève, souvenez-vous, des voix de rêve chantaient pou nous*[32].

E patefonul cu manivelă al Feliciei. Patefonul de când era fată și pe care-l scoate numai la *big* ocazii. Miroase un pic a grăsime încinsă atunci când râșnește. Platanul fiind strâmbat, discul șchioapătă în jos.

Melodia vine de la bucătărie. Dacă mama își utilizează morișca de muzică, înseamnă că totul e absolut în regulă. Nici un motiv de panică.

Intru - și pe cine văd? De ani de zile nu s-a mai întâmplat asta. Începeam să mă întreb dacă nu cumva noi doi, eu și el, fusesem un vis, o iluzie de o zi... Ne îndoim de realitatea marilor momente, pe măsură ce ele se îndepărtează în timp...

Este aici, scumpul bărbat celebru, într-un costum de culoare deschisă, după care se dă în vânt. Zâmbind din vârful dinților, nițel gânditor, ca totdeauna: cu un picior în realitate și cu altul în meditațiile lui. Cu privirea marcată, ce mai. Cu profilul acela pe care îl și văd pe viitoarele monede. Președintele. Da, ai citit bine: Președintele. Bineînțeles că al Republicii, ce credeai?

Șade la masa noastră. Mănâncă dintr-o felie mare de tartă cu mere (foaie extrasubțire), confecționată de mama. Bând o grenadinată, fiindcă la el alcoolul nu există. Destul că trebuie să se prefacă la toate mesele alea oficiale,

---

[32] „Aproape de plajă, îți amintești, glasuri de vis cântau pentru noi” (n. tr.).

sărmanul, înmuindu-și buzele subțiri în *pauillac,* apoi în *sauternes.* Mama i-a pus discul de zile mari. Trecutul care cântă. Tino! „Cel mai frumos tango din lume... e cel pe care l-am dansat în brațele tale."

Rămân interzis. Bolboașele lui Jérémie îi pleacă din tărtăcuță și încep să-i spânzure pe piepți, ca niște mosorele de *yo-yo* pe care încetezi să le mai activezi.

— Ai văzut pe cine avem oaspete? mă întreabă Féloche, radioasă.

Intru cu bustul drept ca o scândură.

— Respectele mele, domnule Președinte... Sper că nu e vorba de nimic supărător?

El își șterge buzele, apăsându-le cu un șervețel de desert - împăturit, bordat cu dantelă.

— Nu, nu, dragul meu comisar. Se întâmplă să fi avut o serată la Versailles cu mai mulți șefi de stat străini, care m-au obosit din cale afară. La întoarcerea acasă, m-am gândit că, practic, dumneavoastră locuiți în drumul meu. Și am simțit nevoia să poposesc câteva minute într-un liman de liniște. Am păstrat o excelentă amintire despre mama dumitale și despre această bucătărie... Locurile de destindere sunt rare pentru un om care și-a asumat îndatoriri ca ale mele, iar clipele de tihnă foarte greu de găsit. Trebuie să le ciupești, să le furi printre orare implacabile. Fiindcă am văzut lumină la ferestrele de la parter, mi-am permis să sun. Tarta asta e divină. Și patefonul! Întreaga mea tinerețe. Dragul de Tino! Când am ajuns la Elysée, unii pretindeau că îi semăn; după aceea eu am slăbit iar el a murit, două motive ce ne depărtează unul de altul.

Ia o înghițitură de sirop, și eu i-l prezint pe Jérémie Blanc căruia el îi strânge mâna călduros.

— Efectuezi vreo anchetă, San-Antonio?

Mă cunoști. Elanul inimii, nevoia de a-i face un dar. Așa încât - ce e mai bun decât franchețea?

Poate un bărbat propune altui bărbat ceva mai prețios

decât împărtășirea unui secret?

— O afacere ciudată, domnule Președinte, asupra căreia anchetez aproape în mod clandestin.

— Din ce motiv?

— Dacă dispuneți de un sfert de oră, vă spun povestea.

— Am la dispoziție toată noaptea, prietene.

Ne așezăm în jurul mesei, în fața Augustului nostru. El schițează zâmbetul ușor cu care își farmecă interlocutorii.

— Te ascult.

Ei bine, îi dau drumul. De la începutul începutului. Să nu omiți nimic este ceva primordial în cazuri de un asemenea calibru. Atac cu scrisoarea din caseta blindată. Vine apoi criza cardiacă a lui Bonblanc la „acele femei drăgălașe". Care îmi cer să le scap de o enormă tracasare. Aici Președintele plasează o poantă inocentă:

— Asta înseamnă că le frecventezi?

Mama socotește de cuviință să iasă, ca să nu-mi sporească stinghereala.

— Una dintre ele a avut o slăbiciune pentru mine, înainte de a se fi gândit să facă asemenea lucruri contracost, domnule Președinte.

Continuu cu vizita la Bonblanc, cu întâlnirea cu sora acestuia, femeie irascibilă care mă lasă să ghicesc existența unei uri fervente între ea și fratele ei. Și care îmi enumera persoanele ce au, poate, motive să „perturbe" viața lui Jean Bonblanc. Le citez. Ajung la acel interogatoriu de la distanță. Pe urmă la telefonul din cocioabă și la mesajele înregistrate de el.

Discul tocmai s-a oprit. Acul de oțel a trecut la poziția de așteptare, scoțând pârâituri mecanice. Președintele mă ascultă cu mai mult interes decât îi acorda marelui Chirac în timpul Consiliilor de Miniștri din perioada roaderii zăbalei. Revenirea noastră acasă la Bonblanc. Și aici - lovitura de teatru: în salon, patru persoane asasinate.

— Da, am citit despre asta în gazete, mă încredințează Președintele; mediile de informare s-au înfruptat copios

din toată întâmplarea. Așa-zisa „Revoluție chineză” a capotat în chip jalnic, așa că un asemenea fapt divers a picat tocmai bine. Continuă!

Ceea ce și fac, cu un strop de ticăloșie revanșardă. Menționez vizita noastră nocturnă la bătrânul. Trădarea din partea lui, care mă obligă să lucrez pe blat, pe sub tejghea. Urmez cu vizita noastră, a lui Jérémie și a mea, în vila din Glanrose, în așteptarea telefonului improbabil, care totuși se produce, anunțându-mi moartea unui bătrân stingheritor. Altercația cu confratele meu, comisarul Plâtroche, pe care îl urăsc din toată inima. Se punea problema descoperirii morții anunțate. Vizita la mica uzină aproape artizanală unde moș Aubier îmi face cunoscută existența lui Alexis Torcheton. Plecăm la Beauvais. Unde exsocrul lui Bonblanc atârnă fără viață; a fost strangulat și pe urmă spânzurat, pentru a i se deghiza asasinarea în sinucidere. Doamnele din anturajul lui mă lămuresc: a fost la mijloc o stewardesă! Mă prind că era contrafăcută. Și totuși, grație documentelor scoase la iveală în sălașul mortului, ajung la domnișoara Edmée Lowitz, stewardesă, mersi bine, a companiei Air France, în hogeacul căreia am găsit un mesaj. Pe deasupra, percheziția beauvaisiană mi-a dezvăluit faptul că Torcheton îl șantaja de ani de zile pe fostul lui ginere, dându-i de înțeles că ar fi provocat incendiul în care i-a pierit soția. Închei planturoasa relatare cu „răpirea” de către noi a tinerei Lowitz.

Președintele încetează să mai zâmbească.

— Procedeele dumitale mi se par prea puțin conforme Drepturilor Omului, cetățene comisar! obiectează monarhul nostru republican. Faptul de a auzi un asemenea raport tocmai când sărbătorim bicentenarul lui 1789 mă pune într-o mare încurcătură.

— Nu este cazul, domnule Președinte, fiindcă dumneavoastră nu m-ați văzut și deci eu nu v-am spus nimic.

La care el se mai dezmohorâște un pic.

— Unde se află în prezent persoana cu pricina?

— La un amic de-al meu care locuiește în Normandia.

— O rețineți acolo împotriva voinței sale?

— Absolut deloc; este o femeie cu senzualitate exacerbată, care în sfârșit și-a regăsit echilibrul. Va demisiona de la Air France, pentru a preda cursuri de educație sexuală într-un nou institut, menit unui mare viitor.

— Deci este nevinovată?

— Nu. Dar întrucât ancheta mea e, ca să zic, așa, ocultă, nu am calitatea să cer mandat de arestare a ei.

— A făcut dezvăluiri?

— Într-adevăr, domnule Președinte.

— În mod deliberat? se îndoiește cel dintâi dintre francezi, care începe să înțeleagă că, în ceea ce mă privește, se poate teme de orice.

— La începutul interogatoriului, am uzitat de argumente de intimidare, mărturisesc eu, dar o inițiativă revoluționară a gazdei noastre a schimbat cursul discuției; după aceea, s-a instaurat o atmosferă de încredere, și domnișoara ne-a mărturisit în mod spontan tot ceea ce doream să aflăm. Nu vă fie teamă, domnule Președinte, nu mi-aș îngădui să vă mint - de altfel aveți dovada francheței mele.

Și-a regăsit zâmbetul misterios, de mască egipteană. Îl simt cum se relaxează. Recuperează la noi oboselile puterii, ale contingențelor, ale discursurilor, conversațiilor, pălăvrăgelilor, prezentărilor de arme pentru onor, strângerilor de mână, cererilor, inaugurărilor, discursurilor, toasturilor, primirilor la peron, conducerilor la peron, discursurilor, audiențelor, sfaturilor, interviurilor, conferințelor, banchetelor, declarațiilor, chiracheriilor, rocarderiilor, cocarderiilor, discursurilor, călătoriilor, recepțiilor, ctitoririlor, vizitelor, vizitelor, vizitelor, călătoriilor, călătoriilor, călătoriilor, discursurilor, discursurilor, discursurilor, Franței, Franței, Franței, Europei, Europei, Europei și cortegiilor interminabile,

cohortei mereu înnoite de proști, de proști, de proști plastronați, strălucitori, tăntăloși, uluitori, lipitoricești. Iar el, în costumul lui bej, străbate toate astea cu bărbia ridicată, cu privirea arzător-resemnată, cu buza de jos răsfrântă. Sigur de sine (sau prefăcându-se în chip admirabil că ar fi așa), blazat dar uman. Dezamăgit dar curajos. Îmblânzind cel mai mare dușman al nostru - timpul; făcând din el cel mai sigur dintre aliați și mergând înainte cu pasul său mărunt și liniștit, purtat de încrederea în oameni, susținut de Attali a lui, cea cu inteligența febrilă. Ieșind în întâmpinarea destinului său, depășindu-l fără a-i arunca nici o privire, ca să ajungă la acea nemurire vaporoasă în care sunt absorbiți giganții.

— Așadar, comisare, ce ai aflat de la ciudata persoană?

— Ei bine, domnule Președinte, faptul că Jean Bonblanc, acest moșneag liniștit, cu mica lui uzină de ambutisaj și participant la o modestă multifiduciară, Jean Bonblanc, primar respectat al unei comune din Yvelines, se afla în fruntea unui trafic surprinzător.

— De ce anume? lasă să cadă, cu regret parcă, formidabilul nostru oaspete.

— Procura microprocesoare încă nestandardizate, inventate de doi savanți suedezi, profesorii Kalbär și Kalbüt[33], dispăruți în urmă cu șase ani de la Universitatea din Stockholm și despre care se credea că au fugit în Est. De fapt, cei doi cercetători au fost răpiți și sunt prizonieri în Belgia, la o proprietate din periferia Bruxellesului. Aici își continuă importantele lucrări, sub constrângere, firește. Domnișoara Lowitz nu cunoaște mijloacele de presiune utilizate de către răpitori; fapt este că cei doi suedezi eminenți asigură producerea acestor microprocesoare absolut revoluționare.

— Ce le face revoluționare? se informează Președintele, al cărui spirit universal se pasionează în egală măsură de arte ca și de științe.

---

[33] *Calbar, calbute, „*chiloți” (n. tr.).

— Dimensiunile lor, îi răspund.

— Miniaturizare?

— Mai mult decât atât, dacă îmi pot permite să spun așa, domnule Președinte. Kalbär și Kalbüt au ajuns să le confere acestor organe de tratament dimensiunile unei gămălii de ac.

Masca șefului nostru suprem devine gravă. Trăsăturile i se crispează, fața i se lungește și devine ascuțită ca un coupe-papier.

— Și mârșavul dumitale Bonblanc vindea această stupefiantă descoperire, San-Antonio?

— La un preț exorbitant.

— Cui îi vindea microprocesoarele?

— Japoniei!

— Bineînțeles! Acești oameni, capitaliști înnăscuți, fură ceea ce mai apoi ne vând nouă, după ce l-au uzinat. Bonblanc ăsta ar fi putut negocia cu țara lui. Dar nu, setea de bani l-a împins imediat să trateze cu Tokyo. Altădată, jefuitorii de secrete industriale negociau cu SUA. Dar de când America devine încetul cu încetul o subprefectură, se întorc și ei spre noii stăpâni. Iartă-mă că te-am întrerupt, indignarea, comisare! Ce-or avea asemenea oameni de se leagă atât de strâns de bani? Și ce s-a mai întâmplat?

— Conform dezvăluirilor lui Edmée Lowitz, Bonblanc „lucra” (îmi veți trece cu vederea acest cuvânt inoportun) cu asociatul și secretara lui. Cei din urmă se ocupau, prin intermediul multifiduciarei, de aducerea în țară a unor sume enorme, vărsate de către cumpărători. Edmée, în calitatea de stewardesă, livra marfa, grație unui sistem de relații organizat pe linia Paris-Extremul Orient. Tot ea o aducea de la Bruxelles. În ultimul timp, răpitorii belgieni au pretins că savanții refuză să mai lucreze, de unde și apelul ei, înregistrat de robotul telefonic, prin care anunța că „tipul din Bruxelles” își anulase călătoria.

— Se știe ce fac japonezii cu aceste microprocesoare?

— Niște experiențe, crede domnișoara. Se pare că le

implantează în creierul omenesc, pentru a prelungi, după moarte, viața sub o anumită formă. Grație lor, creierul unui cadavru ar continua să emită ordine înregistrate mai dinainte în memorie. Așadar savanții niponi se apleacă asupra problemelor nemuririi.

— Himeră!

— Ah, domnule Președinte, câte dintre realizările noastre actuale li s-ar fi părut încă și mai himerice fraților noștri din secolul al nouăsprezecelea, dacă le-ar fi fost anunțate! Jules Verne era un himeric - și vedeți în ce măsură e depășit astăzi!

— Domnișoara Lowitz are vreo explicație în privința cvadruplului asasinat?

— Nici una.

— Ești sigur că nu te minte?

— Cine poate fi sigur dacă o femeie minte ori spune adevărul, domnule Președinte?

Izbucnește în râs, apoi golește paharul de grenadinată.

— Vino cu mine, comisare! Și dumneata, inspectore Blanc.

Mutra speriată a lui James, bătrânul servitor englez al lui Achille. Pijama de mătase albă, halat de catifea albastră. Când spun că e speriat, înseamnă că se încruntă; în asta constă sperietura unui camerist britiș.

Recunoscându-mă, își reia fața plastifiată.

— Aoh! Commissarre.

— Salut, James! familierez eu. Bătrânul e acasă, nu-i așa, fiindcă îi zăresc Rollsul în hangar.

Tresărire a valețoiului.

— Dommnnul doarme, se împotrivește el categoric.

— Ceea ce îți va îngădui să-l trezești, declar eu.

— Ar fi nevoie de un eveniment capital ca să risc să o fac! afirmă James fioros.

— Eu sunt evenimentul acela, bătrâne. La ora asta, maimuțoiul dumitale a isprăvit să se lase mestecat de către

frumoasa blondă pe care, în lipsa soției lui, are nerușinarea să o aducă sub acoperișul conjugal, așa că dă fuga și bate-i la ușă ca să-mi anunți vizita. E urgent!

Impresionat de siguranța mea, încuviințează, apoi îmi trântește ușa în nasometru, abandonându-mă pe peron, fără multă vorbă. Mi se pare că acțiunile mele nu sunt deloc în creștere la Bursa lui Tăgârță. Aștept, rumegându-mi ranchiuna. Se aprind lumini la primul etaj. Trece un timp ce mi se pare interminabil, apoi ușa se cască în forță și Chilug dă buzna afară, gol pe sub un pardesiu și încălțat cu mocasinii lui negri. În furia care l-a cuprins, n-a mai stat să-și pună harnașamentul nocturn, ci a sărit în ceea ce i-a căzut din șifonier.

— A, nu! urlă. A, nu! Nu dumneata! Nu la ora unu din noapte! Ești de o neobrăzare formidabilă, San-Antonio! Impertinența dumitale nu-și are egal decât în...

Îmi așez în poziție perpendiculară, pe buze, indexul favorit.

— Șșșșșșt! poruncesc.

— CUM?? zbiară el cu majuscule - și ar spune-o și cu cifre romane, dacă așa ceva ar fi realizabil.

În loc de răspuns, îi fac semn să mă urmeze până la marea limuzină neagră staționată, în dublu fir, pe strada lui. Dominat de peremptorietatea mea, mă urmează. Când se apropie, portiera din spate a mașinii se întredeschide, dar nimeni nu coboară din vehicul. Achille se oprește nehotărât, mă privește.

— Apropiați-vă, îl sfătuiesc, nu veți regreta călătoria.

Așa e treaba? Foarte bine, asta și face: săvârșește cei doi pași și se apleacă. Dacă i-ai vedea tresărirea! Ca și cum, mergând să-și facă treaba mică, ar scoate din nădragi un șarpe cu clopoței în locul bietului său țuțuroi ultrauzat.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă. Doamne, Dumnezeule! Nu e cu putință! Visez!

Și, întorcându-se către mine:

— Nu e... nu e EL, nu-i așa? E altcineva, care poartă o

mască. Mi se face o farsă? Se abuzează de mine? Se bate joc?

— Apropie-te, domnule director, face vocea prezidențială, din interiorul tărăboanței. Seara se prelungește peste măsură și sunt obosit.

Dacă l-ai vedea pe Chilug! Știi cum cade? În genunchi! Ca la confesiune. În genunchi pe pavaj, cu mâinile împreunate, cu ochii pierduți într-un „Tatăl nostru” recitat *in petto* dar din adâncul cuștii toracice. Imagine superbă, lipsită, desigur, pe ici pe colo, de republicanism, dar care exprimă cu vigoare ceea ce este o ierarhie, una adevărată, totală.

— Oh! geme directorul. Monsenire! Monseniore Președinte! Domnia-Voastră aici! În fața casei mele, la ora asta! Sire, ce trebuie să cred despre așa ceva? Prea mare cinstea, Excelența Voastră. Sunt pătruns de o confuzie extremă, Alteță! Să Vă deranjați pentru a veni până aici! În al șaisprezecelea arondisment! Tocmai de la Élysée, vă dați seama, Senioria Voastră? O asemenea deplasare pe timp de noapte! Pentru mine! Iertați-mi ținuta! face Chilou, trăgându-și poalele pardișboculuipeste bătătura atârnândă - cu toate că-și vopsește părul pubian, ca să ofere o coamă mai acătării tristei lui bijuterii de familie. Tot acest drum, Maiestate, și încă noaptea! Binevoiți a-mi face onoarea să intrați în modestul meu palat, Milostenia Voastră? Mi se pare că nu vă place deosebit de mult stilul Ludovic XV, dar veți închide ochii! Fiindcă sunteți un Președinte temerar, care își precede epoca, o pregătește pe următoarea, devansează evenimentul. Iertați-mi elocința un pic șuierătoare, care poate vă trimite cu gândul la abominabilul Giscard, dar în graba de a mă arunca la picioarele dumneavoastră am omis să-mi pun aparatul dentar. Care, dacă tot veni vorba, nu comportă decât doi incisivi și patru canini; molarul se ține bine. E inexpugnabil. Degeaba vreau să-l clatin cu degetul, vedeți, nu se clintește deloc. *Blockhaus!*

Glasul catifelat al Președintelui iese din mașină:

— Liniștește-te, domnule director, și iartă-mă că nu intru la dumneata - dar, așa cum ți-am spus, încep să mă simt obosit. Țineam doar să cunosc situația în legătură cu acea anchetă asupra cvadruplului asasinat din Neuilly.

— Cva... Da! Da! Ei bine, ăă... cum să vă spun? Lucrurile își urmează cursul, domnule Președinte general. Efective importante se ocupă de asta.

— Și rezultatele?

— Este vorba de o afacere complexă, cu ramificații neprevăzute și...

— Pe scurt, nu ai nimic pozitiv?

— E... e ceva absolut iminent, Prea-Sfinte Părinte. De la o zi la alta. Poate chiar mai devreme! Se mișcă! E fierbinte! Am ajuns la obuz!

— Îmi este îngăduit să-ți fac o sugestie, domnule director?

— O sugestie? Zece, douăzeci, o mie - și chiar mai multe, monseniore Președinte!

— Mi se pare că ar trebui să încredințezi conducerea acestei anchete comisarului San-Antonio, care am impresia că a pornit destul de bine încât să ajungă la deznodământ.

— Chiar asta îmi propuneam și eu să fac, Eminența Voastră! Vă pot arăta agenda mea la data de mâine! Am scris: „A se încredința ancheta lui San-Antonio!” Vreți să mă duc să o caut ca să v-o arăt, Măreția Voastră? Îmi amintesc chiar că am comis o greșeală, din neatenție: am scris „âncredința” cu „â” din „a”.

— Te cred pe cuvânt, dragul meu, spune Președintele.

Și mâna palidă îi iese din umbră.

— Iertare că te-am scos din pat. Noapte bună!

Achille se aruncă asupra mâinii destinate unor viitoare mulage. O frământă, o sărută, o șterge.

— Noape bună și fericită, domnule Președinte. Îmi exprim urarea ca somnul să vă fie senin, adânc, de nezdruncinat. Mă rog pentru ca acest repaos atâta și atâta

de binemeritat...

— Mulțumesc, mulțumesc! i-o taie Președintele. Bună seara, San-Antonio. Spune-i doamnei, mama dumitale, că tarta ei a fost suculentă; ar trebui să-i dea rețeta șefului de la Élysée. La revedere, inspectore Blanc. Noroc la vânătoare!

Otomobilul o ia din loc; o pulpană a pardesiului lui Achille s-a prins în portieră. Brutal dezbrăcat, directorul se pomenește gol-pușcă, doar cu mocasinii în picioare. Rămânem singuri. Jérémie și mandea pe trotuar; James în picioare pe peron; bătrânul golaș și îngenuncheat pe șușea, bizar și indicibil.

Se repede în direcția mea și, pe un ton hipnotizat, zice:

— Tarta cu mere a mamei dumitale! Trebuie să înțeleg că domnul Suveran Pontif a mâncat la dumneata, San-Antonio?

— Ne-a făcut, într-adevăr, această cinste, domnule director.

— Dumnezeule mare! Cât ești de norocos și ce mândru sunt că am avut ideea să-ți dau depline puteri în această anchetă! Îmi făcea mâncărimi! O, ce mai mâncărimi îmi făcea! Dacă la început am încredințat-o confraților dumitale Plâtroche și Delachiace, a fost fiindcă se aud murmure la adresa dumitale. Se știe că ești copilul meu alintat, micuțul meu, dulceața mea. Așa că, pentru a potoli spiritele... Dar toți sunt niște proști! Ajută-mă să mă ridic, Antoine! Mulțumesc. Un pic de artrită, nimic supărător, sunt mereu june și vioi. De ce-mi aduci halatul ăla de baie, James? Nu ești în toate mințile? Eu, în halat de baie, pe stradă?! Ce spui? Președintele mi-a luat pardesiul? N-are decât să și-l păstreze. Doar de i-ar veni bine. Dar e din vigonie, m-ar mira să-l poarte. Are gusturi atât de simple! Ce voiam să-ți mai spun, Toinou, iepurașule? Hai înăuntru, o să discutăm despre toate astea la o cupă de șampanie. Și dumneata, dragă inspectore Blanc! Dacă ați ști cum vă iubesc pe amândoi!

Și ne sare de gât.

Exact în această clipă, cum se spune în povestirile supte din deget, își face apariția o dubă plină de curcani. Zărind un moșneag despuiat care se pupă cu doi tipi magnifici, sticleții frânează ca niște dementi și se năpustesc la Chilou. Îi lăsăm să-l salte, fiindcă va fi un mare moment din istoria umanității (și chiar a lui *Humanité-Dimanche)* acest director al copoimii, gol ca un ou, la o secție de poliție!

Capitolul X
PĂR ÎN NAS! PRAF ÎN OCHI!

Pavarotti cântă *O sole mio* cât îl țin bojogii. Vocea lui de „centaur” (Béru dixit) transmite geamurilor din jur o vibrație monstră. În mijlocul acestui vacarm melodios, domnul Van Lamesche[34], procurist al Băncii Industriale pentru Dezvoltarea Economiei Italo-Malteze semnează corespondența pe care i-o prezintă îndatoritoarea lui secretară. Probabil că în acest timp el îi cotroboie prin slip cu mâna stângă, deoarece, când intrăm, domnișoara are fusta strâmtă săltată într-un fel semnificativ.

Agénor Van Lamesche (pe semne de origine flamandă), este un cvincvagenar blonziu, cu privire strabismatică. Calviții os în moalele tărtăcuței, alcătuiește o compoziție cu cele douăzeci de fire de păr care îi vegetează deasupra cupolei, aliniindu-le și lipindu-le plin de aplicație.

Se benoclează la noi, cu ochi scăpați de sub control, pe deasupra *book*-ului cu paginile sugătoare străpunse de o gaură centrală. Secretara, deloc *joyce* că șeful i-a abandonat carameaua ca să primească niște sticleți, ne vizionează fără bucurie, iar zâmbetul meu vrăjitoresc nu are asupra ei mai mult efect decât *L'Evenement du Jeudi* asupra unui păzitor de lame din cordiliera Anzilor.

Van Lamesche închide radioul, termină să-și distribuie parafele, închide registrul și i-l întinde patachinei.

— Mersi, Nicole.

Fata se cărăbănește, cu fusta tot săltată, dar n-a băgat de seamă chestia asta, și boss-ul ei nu îndrăznește să o avertizeze de față cu noi, știind bine că ne-am prins la

---

[34] *Être de meche,* „a fi complice” (n. tr.).

figură. Stânjenit, ne desemnează cele două fotolii pivotante, de piele, în formă de tulipe.

— Luați loc, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos?

Îi fac semn lui Plâtroche, iar colegul meu prezintă hârtiile care ne constituie în comisie rogatorie.

Van Lamesche le consultă și aprobă.

— La dispoziția dumneavoastră, domnilor.

Îți semnalez în treacăt că nea Plâtroche și-a pierdut superbia și triumfalismul. Trebuite să știi că la curcănărie a avut loc o mare reuniune azi-dimineață și că *mister* Achille a organizat cu această ocazie criza cea mai spectaculoasă care s-a văzut în ultimul deceniu. Preumblarea nocturnă la mititica nu l-a făcut voios pe *big boss.* Ca umilire, a rămas de pomină. Cu atât mai mult cu cât arcașii l-au luat drept un smintit vicios când le-a explicat goliciunea sa prin faptul că Președintele Republicii l-a lăsat fără pardesiu, din nebăgare de seamă!

Îți închipui moacele stigleților când moșul le-a istorisit povestioara în cauză?

După ce s-a întors la Marea Baracă, a avut loc în sala de conferințe o adunare monstră. Directorul și-a ieșit rău din țâțâni. I-a făcut poponauți pe cei doi confrați ai mei. Debili mintal. Ar fi vrut să-i expedieze în Franța profundă, dar nu exista nici un loc destul de îndepărtat ca să-i ușureze ranchiuna. De Numeea, Guadelupa, Tahiti nici nu voia să amintească, deoarece soarele transformă asemenea posturi în tot atâtea concedii plătite. Perigord? Prea pitoresc. Prea mult pate de ficat. Drace! Avea să procedeze la căutarea unor cătune imposibil de descris, mahalale de mahalale pline de sudoare și de rahați, unde plouă necontenit și unde fiecare locuitor e până într-atâta de alcoolic, încât urinează numai poșircă ori samagon. Avea să procedeze la căutarea posturilor cele mai blestemate, să despoaie lista neagră, pentru ca vreme de ani în șir cei doi mangosiți să fugă de dracu’ și să dea peste tac-so. Pe Plâtroche și pe comisarul principal Delachiace îi lua cu

greţuri când îl auzeau. Erau atât de palizi, încât ai fi jurat că moacele le sunt făcute din hârtie igienică pentru bebeluşi.

În cele din urmă Venerabilul m-a desemnat, în toată gloria mea de chivot sclipărind în soare.

— Iată-l pe acela care va lua în mâini conducerea operaţiunilor, bandă de idioţi: San-Antonio! Singurul copoi veritabil din casa asta unde s-au ilustrat odinioară atâtea glorii poliţieneşti. Are din partea mea depline puteri. M-am făcut înţeles cum trebuie? Mă recepţionaţi cinci din cinci? Depline puteri. Începând din clipa asta, vă aflaţi sub ordinele lui. Faceţi-i un raport asupra amărâtelor de mărunţişuri pe care aţi reuşit să le puneţi cap la cap şi aşteptaţi directivele lui. Am spus!

Aşa le-a vorbit omul vulnerabil la călcâi. Şi nu-ţi reproduc intonaţia! Trec cu buretele peste necuviinţe şi peste cuvintele veştejitoare. Când a tăcut, *boss*-ul îmbătrânise cu zece revoluţii pământeşti. Şi-a dus mâna la inimă, ca în cazurile de infarct cinegenic; toată lumea a tras nădejde, mai mult sau mai puţin, că va defuncta în faţa noastră, mintenaş. Dar şi-a revenit. Mai mult sau mai puţin. Avea o muie de oricterop. Îţi dădea sentimentul că avea să se hrănească exclusiv cu insecte d-aci ’nainte (cum spune Béru).

A şoptit:

— Cumplit lucru să fii şef! În comparaţie cu mine, Foch nu era decât un vântură-rahat.

Rapoartele lui Delachiace şi Plâtroche conţineau numai pârţuri de iepure. Găseai acolo informaţii despre identitatea celor patru morţi, locul unde trăiseră, ocupaţiile lor, chestii de astea, dar nimic foarte crocant. Asociatul la multifiduciară fusese căsătorit, tată al unei fete care lucra în domeniul farmaceutic, şi colecţionase M.G. vechi; doamna Crépelut Mathilde, secretara, fusese

divorțată, fără copii, locuise la Fontenay-aux-Roses, într-o clădire din piatră de moară, în compania unei bătrâne mătuși paradite; cât despre Maryse Brissardon-Bonblanc, cea de-a doua soție a lui Jean Bonblanc, ea trăise într-o reședință din Cannes, dar când a fost asasinată venise la Paris de două zile. Era „pornită” să consulte un avocat, cu privire la creșterea pensiei. Aparținea unui cerc de bridge de la Cannes, căruia îi consacra cea mai mare parte din timp. Fusese o femeie acră, care nu părea să fi avut vreo legătură amoroasă.

Singura parte interesantă a raportului se referea la maniera în care muriseră cele patru persoane. Conform expertizelor medicale, un bărbat (probabil mascat) se introdusese în salon în timpul reuniunii celor patru, înarmat cu un pulverizator de acid cianhidric, și îi surprimase vaporizându-le gura. Trebuia să fi acționat cu promptitudine, fiindcă nu apărea nici o urmă de luptă. Faptul că era mascat probabil că paralizase de spaimă asistența; poate, chiar, se slujise de un pistol îndreptat asupra victimelor?

Nu se găsise nici o urmă a asasinului. Părea că acesta a ieșit din neant și tot acolo s-a întors după comiterea nelegiuirii. Trebuie să mai spun că imobilul bibilit unde locuiau alde Bonblanc, cu câte un locatar pe etaj, era pustiu, mai cu seamă seara. Portăreasa își avea loja într-o fortăreață de la parter și, practic, trebuia să o cauți când aveai nevoie de vreo informație.

Ei bine, eu stau de povești și l-am lăsat baltă pe *sieur* Van Lamesche, taman când eram acolo, așezați în fața lui, excitându-i curiozitatea.

Atac:

— Domnule director, aveți printre clienții dumneavoastră pe numitul Jean Bonblanc, recent decedat.

— Nu-mi mai vorbiți de asta! Ați văzut asasinatele acelea de la domiciliul lui, în seara când a murit?

— Le-am văzut cu ochii mei.

— Se număra printre clienții noștri, dacă vreți. Deși nu avea un cont bancar deschis aici, ci doar se mulțumea să închirieze de la noi o casetă blindată.

— Client totuși, fie și cu acest titlu! pun eu punctul pe i.

— De fapt, da, cedează Van Lamesche.

— Dăduse cuiva vreo procură pentru a accede la acea C.B.?

— Mă voi interesa.

Telefonează lui Georges Lacosse[35], șeful secției casete blindate, îl roagă să se înarmeze cu tot ceea ce posedă referitor la Jean Bonblanc și să-și aducă aici șoriciul în cel mai scurt timp. Foarte curând după acest ordin, un chelbos slăbănog și mărunțel, cu o mustață zbârlită (pe care, totuși, ține să o lase să crească, în scopul de a-și corija faciesul de tembel), intră tiptil, ca un șobolan într-o biserică la momentul culminant al slujbei. Salută de jur împrejur cu dovlecelul și cu bustul, apoi ocolește biroul directorial pentru a-i remite procuristului un fișier de lemn și un dosar.

— Mulțumesc, Lacosse.

— Pentru nimic, domnule director.

Van Lamesche studiază dosarul, care e un repertoriu alfabetic. Fornăie pe cartoafă. Își umezește indexul. Întoarce paginile. Unghia îi coboară pe o coloană.

— Nici o procură, domnilor, declară în cele din urmă.

Și ne propune:

— V-ar interesa să aflați datele la care domnul Bonblanc Jean și-a vizitat seiful? Să știți că, ori de câte ori coboară în subsol, toți clienții completează și semnează o fișă unde sunt menționate data, ora sosirii și cea a plecării.

— Tocmai aveam de gând să discut cu dumneavoastră despre asta, mă grăbesc să confirm. Aș dori tare mult să ne încredințați fișele referitoare la acest om cumsecade; bineînțeles, comisarul Plâtroche, aici absent, vă va semna o descărcare.

---

[35] „Păstaie” (n. tr.).

Zis și făcut.

Joc rolul principal din „Șterpelitorii”, vârând în pozânar o jumătate de duzină de fișe din carton lucios. Mă încearcă o veselie mohorâtă. Noi toți suntem copiii prăzii, iar a mea mă copleșește de satisfacție.

Îți amintești că o bună bucată de vreme am răcit relațiile cu Mathias, roșcovanul? El s-a dat rotund după ce, la insistențele mele, a fost numit director al laboratorului, iar eu l-am trimis la plimbare. Colac peste pupăză, scorpia de nevastă-sa, dornică să-l facă gelos, presupun, i-a dat de înțeles că aș fi amantul ei, mergând până acolo încât și-a scris singură bilețele de amor semnate cu numele meu. Toate astea, precum variola de la începutul secolului, au lăsat urme de neșters. Așa că, de atunci, prietenia noastră arată ca un șvaițer, dacă înțelegi ce spun. Ne vorbim doar în interesul serviciului, dar cu glas mort și fără a ne privi. Totuși, odinioară, am trăit momente de preț amândoi. Expediții ieșite din comun. Peripeții alături de care foiletoanele americane sunt plicticoase ca prospectele farmaceutice.

Bat la ușa biroului-laborator al Roșcățelului.

— Intră!

E înțolit în costum, cu papion, dar și-a pus pe deasupra o bluză albă, scrobită; stil marele patron. Joliot-Curie în exercițiul funcțiunii.

— A, comisare, ce vânt bun vă aduce? îmi aruncă pe tonul cu care îl informezi pe un negustor de vinuri că ai pimnița plină cu asemenea produse.

— Nevoia de luminile dumneavoastră, domnule director al laboratorului Poliției Tehnice.

Se îmbunează.

— Vă sunt acordate, dragul meu.

Aș vrea din toată inima să pot slobozi un pârț barosan, à la Béru, dar sportul acesta periculos nu e la îndemâna oricărui anus.

— O delicată operațiune în trei părți, domnule director al laboratorului Poliției Tehnice. *Primo,* iată câteva fișe bancare. Poartă toate aceeași semnătură, dar oare aceeași mână a așternut cele șapte parafe? *Secundo,* vă remit această agendă, în care știu deja că se află două scrisuri diferite. În ipoteza că semnăturile de pe fișe nu ar fi ale aceleiași persoane, se poate verifica dacă „intrusele" corespund scrisului numărul 2 din agendă? *Tertio,* iată o notă banală, scrisă pentru un comisionar. A fost întocmită de cea de-a doua persoană manifestată în agendă? Vă este limpede tot ce v-am spus, domnule director al laboratorului Poliției Tehnice, sau trebuie să repet?

Mathias e el un dușmănos, dar pricepe la repezeală. Nătărău dar inteligent, dacă înțelegi cum vine asta. Vrednic de milă, dar cu înaltă calificare. Unii oameni nu trăiesc doar *din* meseria lor, ci *prin* ea!

— Presupun că sunteți grăbit, comisare?

— Grozav de grăbit, dar dacă îmi dați răspunsurile la probleme într-o oră, voi putea să aștept atâta, domnule director al laboratorului Poliției Tehnice.

Zâmbește galben. Doamne, cum de poate fi atât de roșcovan?

— Doamna, soția dumneavoastră, face bine, domnule director al laboratorului Poliției Tehnice? mă aventurez.

Am pus degetul pe bubă!

— Am mari probleme cu ea, murmură el. Ne face un delir erotic, închipuiți-vă, și se aruncă de gâtul tuturor bărbaților care-i trec prin preajmă, de la comisionarul măcelăriei până la sindicul imobilului. Un psihiatru pe care l-am consultat crede că a fost perturbată de cele optsprezece nașteri. Exces ovarian! Subconștientul îi cere să compenseze, printr-o frenezie sexuală, cele șaizeci și două de luni cât a fost „purtătoare". Bietul sufletel drag! Cea mai serioasă dintre soții. Creștină convinsă, femeie de abnegație și de curaj...

Două lacrimi fac să-i strălucească pistruii.

— Sunt foarte nefericit, domnule comisar. Aș dori din toată inima să mă iertați pentru purtarea din trecut, urmare a unei amețeli provocate de o promovare accelerată.

— Să nu mai vorbim de asta, domnule...

— O, nu, fără titulatură. Tutuiți-mă ca „înainte”.

— O.K., Roșcățelule!

— Mersi! Știți ceva? Voi ataca îndată aceste documente. Dacă binevoiți a vă instala în acest fotoliu, vă voi da pe loc o preexpertiză.

— Banco!

Se năpustește, lestat de hârtiile mele, la un microscop de dimensiunile unei pompe de incendiu. În vreme ce el uzinează, bârâie telezbanțul.

— Să ridic eu, Ruginitule?

— Ar fi drăguț din partea dumneavoastră, domnule comisar! răspunde pe un ton vaporos, fiindcă s-a îmbarcat în examinări, și la el chestiile astea sunt totdeauna luate foarte în serios.

Așa că înhață mânerul mașinăriei. Glasul centralistei:

— Vă cer iertare, domnule director, mi s-a pus că la dumneavoastră se află comisarul San-Antonio.

— Ca dovadă! răspund cu voce de trâmbiță.

— Nu vă recunoscusem, se scuză centralista.

— Probabil fiindcă nu spusesem încă nimic, îi sugerez.

Și cine vine să se instaleze în cometele mele acustice? Béru! Răgușit de băutură, indice al unei nopți orgiace. Hârâie să-și curețe gâtlejul, scuipă în cabina telefonică a poștei din Saint-Locdu-le-Vieux (ori a celei din Saint-Locdu-le-Petit) și atacă:

— Ești chiar tu în persoană, tipule?

— Încheiat la toți nasturii.

— Trebe să-ți semnalizez un nelement nou de carele, în legătură cu, știu că te-nteresează.

— În legătură cu ce?

— Stevardesista.

— Dă-i bice!

— Ca să-ți spui totu', în ce privește datu-n bărci e apucată rău; bună pe or'ce teren. În dimineața asta, pe când m-am dus pe blat pentru ca să tai o bucată de dindos de la porcu' meu, să am ce îmbuca la dejun, ea s-a cocoțat în crivat peste Louisiana, și amândouă damicelele au pus-o de-o partidă de jamboane mai sustanțială decât ăla al meu, dat fiind că nu poci scoate din purcel, cât timp e în viață, biftece prea consecvente.

— „Biftecurile de porc", rânjesc eu, sunt lucruri rarisime, Grasule.

— O fi ele rarisime, da' e grozave! mă asigură Morman. Pe scurt, îți ziceam că puțoaicele alea și-a oferitără o partidă de tartă-n buci, la dublu. Aia a mea, te rog pentru ca să rețiii, se dă în vânt după cioaca asta, tot atâta ca și pentru berbecu' meu de tracțiune grea. La care eu, ațâțat, vreau și eu să intervin cu ce aveam la îndemână prin partea locului, da' putorile mă zgomește ca două nenorocite. Cu șuturi în babaroase, dacă vrei să știi. Vrea să rămâie ele între ele, pentru degustarea fripturii cu sos. Un capriciu. Cât ai clipi, sabia lu' Béru a ajuns mai puțintică ca o carte d-alea de felicitări gata scrise de tiparniță. Asta m-a scos din pepeni, așa că, să le stric cheful, am dat radio la maxim. Da' ele își halea cu atâta spor bimbiricele, că habar n-a avut de radio. Și, colac peste pupăză, ăia d-acolo mai dădea și buletinu' de știri. Că în China așa și pe dincolo, pe urmă de cvadratura crimă din Neuilly și, în sfârșit, semnalizează crima suspectă de la Beauvais, unde un bătrân pensionar, moș Torcheton, ar fi fost răcit de o stevardistă care i-ar fi făcută o vizită, chestii de-astea. În clipa aia, damicela Edmée se oprește să mai degusteze sala cavalerilor a lu' Louisiana îmi scoate un țipăt d-alea sănătoasele și se pune pe plâns cât o ține bojocii. Așa de abitir, că se sufoca, de-am crezut că a rămas cu vreun păr de păsărică în gâtiță. Sunt așa de îmbârligați perii ăștia, că de înghiți vreunul te-ai dus pe

copcă, laringologu' te paște.

— Anunțarea decesului lui Alexis Torcheton a mâhnit-o atâta?

— Egzact, tipule. Și știi de ce?

— Nu încă, dar e iminent.

— *Era tac-so mare, Tonio!*

Cu asta mă face pulbere mutilatorul de porci. Torcheton, bunicul lui Edmée Lowitz? Dar pretinsese, față de Amélie Lesbain că nu are urmași!

Gândesc cu viteza cu care lași să se rotească o mulinetă atunci când un pește baban a mușcat din momeală. După câte știu, Torcheton nu avea decât o fată. Cea luată de nevastă de Jean Bonblanc și care, odinioară, a murit în incendiul din propria lor casă... Va să zică vor fi avut un copil, moarta și cu el? Una ca asta ar fi trebuit să se afle! Bag de seamă că misterul coagulează din ce în ce. Devine beton pe cale de întărire. Ne înecăm în aluat. Celulele cenușii mi se strivesc precum caviarul presat. În curând ai să mă găsești într-o șaretă miniaturală, ramolit, cu lumânărele la nas, cu bale în colțul buzelor, picurând de peste tot.

— Mai ești acolo, artistule? se neliniștește Coadă de Măgar.

— Da, da... ți-a explicat cum se face că e nepoata spânzuratului din Beauvais?

— Nu. Mi-a spus numa' că Torcheton era tata-mare al ei. Am dat fuga să te previu. Că la institut nu avem încă departe-vorbitor, în ciuda cererii de-am făcut-o la petetere. Sunt la *Café Martinet,* în piață; care acu' se cheamă *Café Longins,* de când fata lu' Martinet, Aglae, s-a măritat cu prostu' de Babylas și părinții Martinet a muritără. Mania lu' Aglae era să i-o pun între sânii de pe piept. Își apăsa pistoalele în juru' marafetului meu, crez că de frică să nu rămâie gravidă. Și mă slobozeam pe plastronul ei, atâta de mult și de tare, că cu timpu' i-a crescutără acolo nește fire de păr, ca la bărbați, din cauză de formoni masculini.

Haios, nu? Se ține bine, Aglae. Tot apetisantă. Ia uite, a ghicit că vorbesc de ea și-mi face cu ochiu', boarfa! Pui pariu că o să i-o trag? De data asta în pițipoancă; nu trebe să ne mai jenăm, din moment ce e măritută.

— Béru! oftez.

— Da, tipule!

— Trebuie să mi-o descoși serios pe stewardesă. Cu puța, cu clei forte, cu serul adevărului, dar trebuie să afli totul despre originea ei și în cel mai scurt timp, ai înțeles?

— Înainte de sfârșitu' zilei, o să te poți cocoța ca un maimuțoi în copacul ei genealogic.

Ne despărțim.

Provizoriu.

— Se decantează lucrurile, domnule comisar, murmură Jerăgai, cu ochii proptiți în microscop.

— Deja? mă bucur, apropiindu-mă (două acțiuni care nu sunt antinomice, contrar a ceea ce pretindea domnul Raymond Barre, în epoca în care făcea politică).

Flamboiantul ia una dintre fișe.

— Dacă le clasăm după dată, putem considera că aceasta e penultima. Semnătura de pe ea nu corespunde cu acelea de pe celelalte. Desigur, e perfect imitată, de către cineva care cunoștea bine originalul și care a exersat mult, fiindcă trăsăturile scrisului sunt sigure - dar e vorba de un fals.

— Asta și speram să aud, Mathias. Bravo! Și în ce privește restul?

— Să luăm agenda. Este absolut vizibil că în ea au scris două persoane, dar aici cel de-al doilea scris nu e deghizat. Să notăm în treacăt, comisare, că acesta din urmă vizează întâlniri de ordin domestic, referitoare în principal la comuna Glanrose. Mi-ați cerut, în sfârșit, să vă confirm dacă e posibil ca autorul falsei parafe din fișă să fie și cel al scrisului numărul 2 din agendă. Voi cerceta lucrurile mai îndeaproape, dar *a priori,* bazându-mă pe testul lui

Bougnazet[36] și pe cel al lui Tulapile[37], înclin să cred că da.

— Mersi, Blondinule. Rămâi ceva unic în meseria ta ciudată.

Îi strâng mâna între amândouă frumoasele mele lopeți. El execută o mulțumire, apoi, pe nepusă masă, zice:

— Comisare, am să vă cer o favoare imensă..

— E acordată! mărinimesc eu.

— E vorba de ceva delicat.

— Atunci acceptarea mea va avea cu atât mai multă valoare pentru tine.

— Se referă la soția mea...

— Ei bine? încep să mă neliniștesc.

— Când stau de vorbă cu ea despre crizele de debordare fizică, îmi răspunde absolut întotdeauna că e îndrăgostită de dumneavoastră și că pe dumneavoastră vă caută în acele îmbrățișări trecătoare.

— Asta-i bună! bâigui ceva la nimereală.

— Sunteți fantasma ei, comisare. Și mi se pare că nu există decât un mijloc de a o vindeca. Să vă culcați cu ea o dată și să o decepționați.

Un frison lent mă cuprinde începând cu degetele de la picioare, îmi urcă de-a lungul tibiei, crispându-mi mușchii gambei, se strecoară între coapse, până la măslinele pe care mi le înconjoară cu o dungă de foc, îmi zăbovește în rect, apoi pornește să-mi asalteze măduva spinării.

O și văd pe scorpia lui Mathias. O mărunțică acrișoară, cu privire deloc cumsecade, cu nas ascuțit și a cărei gură pute ca un anus de scroafă. Mi-o închipui pe dameză făcând trebușoara cu pricina, săltându-și calea regală ca să-i limbășesc vizaveaua. Peticul de negreață - nici nu îndrăznesc să mi-l imaginez. Rar, aspru, de o necioplită culoare veninoasă.

— Ascultă, Roșcățelule, propunerea ta îmi merge drept la inimă, dar....

---

[36] *Bougnat,* „negustor de vinuri sau de cărbuni” (n. tr.).

[37] *Tu la piles; piler,* „a se deda la prostituție” (n. tr.).

El își umflă glasul, îl angajează în patetic:

— Mi-ați făgăduit, comisare.

Ah, bizară cerere. Exact: i-am semnat un cec în alb. Cu atât mai rău pentru mine. Îmi voi onora cuvântul dat.

— De acord, Aruncător de Flăcări, îndată ce voi fi terminat ancheta asta dificilă, îți voi *trata* soția.

Îmi e recunoscător pentru verbul *a trata*, care reduce actul adulterin la o terapie necesară. Îmi ia mâna, o duce la buze, o sărută.

— Mulțumesc! zice. O, mulțumesc, mulțumesc și încă o dată mulțumesc. Comisare, vă voi rămâne dator pentru asta!

Îmi place nespus să-l port după mine pe Plâtroche. Bădăranul-deloc-frumos, devenit supus ca un caniș, merge cu jumătate de pas în urma mea. Abia de nu se oprește să adulmece rahații de câine cu care e tapițat frumosul Paris.

Cotind spre imobilul familiei Bonblanc, îi fac cunoscut felul meu de a gândi:

— Tu și Delachiace sunteți doi fraieri. Spui că e inutil să merg la locul crimelor, fiindcă ați ridicat amprentele și ați trecut totul printr-un pieptene des. Dar eu sunt convins că o să mai descopăr niște chestii.

— Ăsta-i adevărul! insistă Plâtroche. Am făcut treabă acolo, nu glumă! Pe bune! Cei mai buni băieți de la Identificarea Judiciară, plus noi doi...

Își dă seama că nu-l ascult și o mâlcește. Intrăm. Urcăm. Sunt sigilii pe ușă. Le sparg ca pe niște nuci costelive.

— Ai luat cheile?

Le scoate din buznar și deschide.

Penetrăm. El închide la loc. Și iată că încremenim în holul de la intrare. Ai văzut cumva *Taifun la Nagasaki*? Nici eu, dar pe semne că semăna cu ce-i aici. Un al doilea carnagiu, căruia i-au căzut victimă, de data asta, obiectele. Un apartamenticid! Totul e demolat metodic. Mobilele au fost golite apoi sfărâmate, tablourile date jos și sfâșiate,

fotoliile și canapelele sfârtecate, covoarele smulse. Dovadă a unei întreprinderi bine organizate. Imposibil ca un simplu borfaș să-și permită lucrări de o atare anvergură. Și folosesc pe bună dreptate cuvântul *lucrări,* fiindcă o răvășeală atât de nemăsurată reclama o acțiune dinainte pregătită - și îndeplinită la modul științific, de către o întreagă echipă.

Ne holbăm. Ascultăm tăcerea de catastrofă. Există aici unde pompeiene, hiroșimice. Te ia cu amețeli. Saliva ți se preface în sâmbure de piersică.

După ce mi s-a scurs timpul reglementar acordat stuporii, procedez la vizitarea apartamentului. Dărâmături! Deșeuri! Țăndări! Zoburi! Un comando implacabil. Cei veniți aici *știau* că *lucrul* pe care voiau să și-l însușească se afla aici și au întreprins totul pentru a-l descoperi. Asta îmi spune Plâtroche, copoi cu nasul fin, băga-și-l-ar în vin!

— Și nu l-au găsit, conchid.

— De unde știi?

— Ascultă, găgăuță! Dacă l-ar fi dat la iveală, s-ar fi oprit cu demolatul. Or, n-au rămas nici douăzeci de centimetri cubi sau pătrați care să nu fie devastați. Sau ar trebui să presupunem că au pus mâna pe el abia la capătul scotocelii, ceea ce ar fi culmea ridichiei.

— Sigiliile erau intacte, schimbă colegul meu subiectul (sau invers).

— Voi studia îndeaproape ceea ce a rămas din ele, fiindcă le-am rupt fără a le examina. Nu ignori însă faptul că niște sigilii sunt bune în teorie. Nu impresionează decât oamenii cinstiți, altfel până și cel mai neghiob dintre răufăcători știe să treacă de ele. De fapt, când le-ai pus?

— Ieri după-amiază.

— Va să zică devastarea apartamentului a avut loc azi noapte.

— Fără nici o îndoială!

— Cheamă ajutoare de la Curcănărie, o să-i interogăm pe toți locatarii imobilului, pe toți vecinii de pe bulevard -

și pe portăreasă, evident. O echipă ca aceea care a bântuit pe aici nu a trecut „cu totul” neluată în seamă, la naiba!

Se duce la telefonul din salon. În ce mă privește, eu caut prin camera surioarei asasinate. Aici am venit să explorez. Notează că vandalii mi-au ușurat explorarea, fiindcă tot cea ce putea conține odaia zace pe jos, claie peste grămadă. Așa că iată-l pe sublimul tău Sana pe vine, ca și cum ar lăsa să i se practice sărutul dosnic, deplasând obiectele unul câte unul, în căutarea a ceea ce speră - și care nu posedă, în mintea lui, o formă anume. Mă aflu în căutarea unor accesorii, înțelegi? Nu? Nu-ți cade fisa? Cu atât mai rău pentru tine, fiindcă și în crăticioara mea e ceva prea vag ca să-ți pot dezvolta ideea. Cu atât mai mult cu cât aș putea să mă-nșel. Numai că am ajuns cu ancheta la un stadiu când există în același timp o supraîncălzire și niște clarificări în bulbul meu, când presimțirile iau conducerea, mă ghidează. Caut și găsesc. Două elemente care îi sar în ochi drăgălașului tău Sana.

Sprințar precum setterul irlandez care tocmai a descoperit găinușa de munte alicită de stăpânașul lui, mă întorc în salon. Plâtroche a închis telefonul. Cu mâinile la spate, à la ducele de Edimbourg când își fila gagica, examinează tragicul decor. Își mișcă buzele uscate: îi e sete, e în criză de rozeul lui de Anjou. Îmi depun proviziile pe o masă încă prevăzută, printr-o minune, cu cele patru picioare reglementare.

— Ce e cu centironul ăsta lat de cel puțin douăzeci de centimetri? Și cu soiul ăsta de hamuri cu chingi de piele? se neliniștește confratele meu (al cărui feminin e consoră).

— Centironul aplatizează piepții, iar hamurile alcătuiesc o burtă! pythializez eu.

— Nu pricep, mărturisește Plâtroche.

— Fiindcă dacă ai fi și mai prost decât ești, ai da ortul popii.

— Mersi de explicație, se zborșește colegul, vai, meu.

Atunci milostenia, bunătatea creștinească, rămasă în

stare mai mult sau mai puțin endemică în inima mea prea aspră, mă împinge să-l decuriozitez.

— O femeie, soră geamănă cu un tip burtos, vrea să treacă drept acesta din urmă. În materie de moacă, nu are de corijat decât pieptănătura; dar în materie de trunchi, trebuie să treacă cu buretele peste bătrânele ei mamele fleșcăite și să facă rost de un pântece fals, fiindcă al ei e aproape plat. Acuma suntem la unison, gogoașă de tufă?

— Vrei să spui că sora făcea să fie luată drept Jean Bonblanc?

— A făcut-o cel puțin o dată, cu scopul de a avea acces la seiful lui de la bancă. Vocea răgușită i-a fost de ajutor. Și, fără îndoială, a stat cu pălăria pe cap, fiindcă moș Bonblanc aducea nițel a geambaș în haine de duminică, dacă e să dau crezare cadavrului său. Deci, după ce a învățat să-i imite semnătura (și gemenii au harul natural de a-și cultiva mimetismul), nu i-a fost greu să ajungă a deschide caseta blindată. Și s-a mărginit să așeze acolo biletul de care ți-am vorbit.

— Din ce motiv?

— Eu văd în perspectivă. Am niște ipoteze de școală, cum spun toți nătărăii de la noi, de o vreme încoace. Materia mea cenușie se distinge prin calitatea ei superioară, Plâtroche, sunt obligat să spun asta, chiar dacă modestia îmi va avea de suferit.

— Atunci vorbește, geniu al Bastiliei!

— Nu încă, lasă-mă să mai scotocesc prin acest apartament devastat. Am impresia nu că procedez la o percheziție, ci că umblu prin pubele.

— Vrei să te ajut la căutat?

— E prea greu.

— Din ce motiv?

— Fiindcă nu știu ce caut.

Așa că mă apuc să spicuiesc. Când eram puști, băteam lanurile de grâu proaspăt secerat, mama mare a mea și cu mine. Paiele din miriște ne înțepau gleznele. Adunam

spicele scăpate de secerătoare. Era emoționant să-i iei pământului acea spumă de recoltă. La sfârșit, ajungeam să confecționăm o jerbă enormă, pe care mai apoi ne duceam să o scuturăm în curtea de păsări. Găinilor le plesnea pipota de atâta înfulecat acele grăunțe nobile și pure, care le înlocuia amestecul de uruială cumpărat de la domnul Monfagnon, băcanul.

Și acum, în apartamentul familiei Bonblanc, iată-mă redevenit culegător de spice. Aplecat până la podele, ca într-o pânză de Millet, caut ceea ce jefuitorii au binevoit să-mi lase - fie că le-a scăpat, fie că nu i-a interesat pe ei. Și, efectiv, descopăr niște chestii. Lucruri în aparență insignifiante, dar de interes pentru mine, fiindcă îmi întăresc bănuielile, îmi structurează postulatul, cum se spune în presa cu pretenții. E ceva mărunt, imperceptibil, aparent nesemnificativ, ca o piesă de puzzle de o singură culoare și fără nici un desen, care aparține unui fond închipuind marea sau preria, ba chiar cerul. Numai că piesele acestea se îmbucă între ele. Iar comisarul San-A. avansează. Gândirea lui aleargă în buiestru, ridicând simultan ambele labe aflate de aceeași parte. În curând va zburda în galop.

Taciturn, Plâtroche se chiombește la mine, de la distanță, pe jumătate îngrețoșat, pe jumătate sceptic. Și în orice caz însetat din cap până-n picioare. Mă ia drept un țăcănit, dar un țăcănit inspirat. Un sticlete care se întoarce cu dosul la metodele predate la Saint-Cyr-au-Mont-d'Or[38], care trage hăis în loc de cea, care încoțopește al naibii toate damele, dar care ajunge la potou înaintea celorlalți; ceea ce, la urma urmei, este demn de respect.

După șaizeci de minute, adunându-mi „spicele" într-o pungă de plastic descoperită prin dărâmăturile din bucătărie, mă îndrept spre ieșire. L-am uitat pe Plâtroche, care tropăie pe la fundul meu, behăind:

---

[38] Faimoasă școală din regiunea lyoneză, unde sunt formați valoroșii comisari, floarea poliției noastre. S.-A. (n. a.).

— Să pun sigiliile la loc?
Ridic din umeri.
— Oare e nevoie de sigilii la o ladă de gunoi?

Capitolul XI
BĂRBUȚĂ PARTY

Începe să mă scoată din pepeni Plâtroche, cu mutra lui de martor mincinos. Timp de o clipă, era destul de mișto să-l am la picioare, după ce mă umilise la Glanrose; dar de răzbunare te saturi repede. O visezi multă vreme, o râvnești. Pe urmă o obții și te apucă o cenușie senzație de greață. Se mănâncă de la gheață, și de mâncarea rece ți se face iute lehamite. Degeaba îi pui mustar, o împodobești cu maioneză - până la urmă o închizi înapoi în frigiderul memoriei și... uiți de ea.

Ajunși la Marea Curcănărie, îi întind mâna cu bruschețe. Atât de neașteptat, încât îmi privește palma și cele cinci degete ca și cum le-aș scoate la vânzare.

— Pleci? bâiguie la sfârșitul meditației.

— Nu, sosesc.

— Și eu?

— Poți da fuga la cinema, să vezi ultimul Bernard Blier; sau și mai bine, să te lași ciocuit de o persoană căreia nu-i pasă de calitatea mușteriilor. Salut!

Rămâne, pleoștit, în mijlocul culoarului, ca un Copac al Libertății în curtea unei școli. Știu unde o să dea iama: într-un bistro.

Mă simt extenuat ca după un coit cu repetiție sau după un drum lung prin pădure. Și vremea de afară îți înmoaie mușchii. E o căldură precoce și grea. Biroul meu se scaldă într-o penunmbră răcoroasă. Intrând, îl descopăr pe bravul Negrotei la o măsuță plasată cu modestie lângă un dulap-șifonier, departe de biroul meu cu sertare. Telefonează și ia notițe. Mă instalez în fotoliul pivotant, pe care îmi place

să-l fac să scârțâie în timpul interogatoriilor, ca să paradesc nervii vizaviului meu.

Scot marfa din pungă. Prețurile pieței au fost bune. Au crescut la pepeni, dar cartofii noi devin abordabili. Îmi pun în față o foaie de hârtie și scriu. Drace, stiloul mi-a rămas pe uscat. Înhață un nevinovat pix Bic, mereu cutezător! Desenez un cerc. Un cerc în partea din stânga sus a foii și care se numește Jean Bonblanc. Trasez altele patru suprapuse, la dreapta și mai jos. Care îi reprezintă pe soră, pe exsoție, pe asociat și pe secretară. Bine detașat de acestea și cu mult mai jos, un al șaselea cerc, botezat Torcheton. Mai plasez un al șaptelea, dar cu o linie punctată, pentru a-l diferența de semenii lui, și care se cheamă D.C.D.

Această pagină cu cercuri devine un glob de cristal în care mă cufund, în care mă pierd ca într-o ceață nimbată de soarele ce o va risipi. „Văd” niște chestii. Neclar, fantasmagoric..

Jérémie Blanc a închis telefonul. S-a întors spre mine și, de la măsuța lui subalternă, îmi observă „fermecarea”. Are o privire încrezătoare, o privire respectuoasă, deloc ochiul chiorâș și sarcastic al lui Plâtroche. Îi surprind pupilele bulbucate, atente, și îi zâmbesc.

— Unde ai fost în dimineața asta?

— În birourile lui *Parisien libéré.*

— Vrei să mă lași, ca să sugi la țâța gazetăriei? Vrei să ajungi un Albert Londres al Senegalului? Să preiei de la Senghor ștafeta la patru ori două sute de rânduri?

— Am fost doar să cercetez colecția ziarului. E un cotidian axat în mod deosebit pe faptul divers.

— Sperai să găsești ceva inedit despre afacerea din bulevardul Richard-Wallace? Ți-ai spus că un reporter mai șmecher decât polițiștii noștri ar avea niște surse particulare de informații?

— Nu afacerea cvadruplului asasinat mă interesează.

— Atunci ce?

— Incendiul în care a pierit cândva prima doamnă Bonblanc.

Încuviințez, încântat.

— Te informez cu regret, Jérémie, că ești un sticlete adevărat, de rasă pură. Trebuie să ai ceva în tărtăcuță ca să mergi atât de departe în timp.

Laudele mele îl fac să zâmbească de mândrie. Pentru el, cuvintele lui mandea - cu excepția toasturilor - sunt literă de Evanghelie.

— Și în ce condiții a avut loc faimosul incendiu?

Cioroiul contemplă notele din fața lui.

— În 1963, Jean Bonblanc se află deja în fruntea micii sale uzine de ambutisaj. Este căsătorit cu o domnișoară Amélie Torcheton și locuiesc amândoi într-o căsuță din imediata vecinătate a întreprinderii. O casă fără nimic deosebit, cum există încă zeci de mii în regiunea pariziană. În zilele de 17 și 18 iunie, el e plecat în Belgia, în interes de serviciu. În cursul nopții, căsuța ia foc într-un mod inexplicabil; ancheta a reținut ipoteza unei scurgeri de gaz. Tânăra doamnă Bonblanc a pierit în incendiu.

Negroteiul ridică tonul și apasă cuvintele:

— Un detaliu ce sporește oroarea: doamna era însărcinată în trei luni.

— Pasionant! exclam. O, ce mulțumit sunt de tine, negrul meu cu buze burzuluite!

— Cumplita veste îi este dată lui Jean Bonblanc, în cursul dimineții, de către contramaistrul Justin Aubier (pe care l-ai întâlnit). Bonblanc nu a părăsit Bruxellesul. A fost la cină cu un industriaș valon, cină care s-a terminat târziu. Au făcut un tur al berăriilor, și Bonblanc și-a încheiat noaptea în compania unei animatoare culese de la hotel, o anume Marika Baumer. Întrucât Jean și Aimée încheiaseră o asigurare de viață unul în beneficiul altuia, amicul Bonblanc a încasat o groază de bișțari, care l-au ajutat să se consoleze de pe urma văduviei. Casa, la rândul ei, era, cu înțelepciune, acoperită printr-o altă asigurare.

— Va să zică, șoptesc eu, dacă nu a fost făcută vreo șmecherie în cursul anchetei, Bonblanc nu a pus foc cotețului său?

— Materialmente era imposibil, fiindcă îți dai seama că asigurătorii, mai tare motivați decât copoii, au verificat la sânge modul cum și-a petrecut timpul. Caută-l pe cel ce profită de pe urma crimei! Dar, acestea fiind zise, poate că a recurs la mână de lucru calificată? Trebuie să se fi întreprins niște cercetări în sensul ăsta, dar s-au dovedit negative.

— Asta e tot, băiete?

— Găsești că nu e de ajuns?

— Ba cu prisosință!

Nostimă chestie - eu, care nu sunt fumător, aș aprinde cu dragă inimă un Davidoff *number one,* dacă l-aș avea la îndemână. Simt nevoia unui *must* insolit. O veselie îmi impetuozitează simțurile.

— Hotărât lucru, zic, Bonblanc are mereu alibiuri de oțel inoxidabil atunci când niște oameni mor sub acoperișul lui.

— Vorbești de cvadruplul asasinat?

Încuviințez.

Jérémie râde larg ca un ecran panoramic (și pe deasupra alb).

— Evident, în acest din urmă caz, era mort! zice.

— Iar dacă ar fi fost viu, ar fi avut totuși unul.

Arăt spre diversele elemente rezultate din „spicuire” și așezate în evantai pe biroul meu.

— Ești sigur?

— Iată biletul Paris-Geneva la cursa Swissair de la orele 18 din ziua când a murit. Iată rezervarea la *Intercontinentalul* din Geneva. Iată o hârtie scrisă cu propria mână, unde a notat *Restaurant du Vallon,* Strada Florissant 182, Conches. OK pentru ora 21.” Ceea ce arată că reținuse o masă în acest stabiliment vestit. Deci s-ar fi aflat în Elveția în timpul comiterii crimelor, la fel cum s-a aflat la Bruxelles în timpul incendiului.

— Uiți un element esențial: cele patru persoane nu s-ar fi reunit la el acasă dacă omul nu ar fi murit! obiectează întunecatul meu prieten.

Rânjesc tare, precum Satana în spectacolul cu *Faust* pus în scenă la opera din Saint-Locdu-le-Vieux.

— Noi am hotărât că indivizii aceia se întâlniseră din cauza morții lui. De fapt, acel randevu general fusese organizat din timpul vieții sale.

— Povestește-mi.

— Asociatul și secretara se aflau în Belgia încă din ajun și s-au întors cu mașina, în timpul serii. *Nu știau de moartea lui Bonblanc* când au sosit în bulevardul Richard-Wallace.

Îi arăt o hârtie.

— Iată un bilet al secretarei, adresat lui Bonblanc. „De acord, dragă Jeannot (o secretară care își numește patronul Jeannot, ai? ce zici?), aranjăm să plecăm din Bruxelles la ora cinei, astfel încât să ajungem la dumneata la ora pe care ne-ai cerut-o.” Cât despre cea de-a doua soție, ea expediase următoarea misivă: „De acord cu întâlnirea. Voi profita ca să merg mai înainte să-mi consult avocatul.” Nu găsești că e culmea ridichiei ca geambașul ăsta borțos să-i convoace la domiciliul lui pe cei care trebuia să fie asasinați și ca, în paralel, să-și organizeze un voiaj la Geneva?

Domnul Blanc fluieră *I love you, my love,* un cântec franțuzesc al faimosului grup „Prière d’Insèrer”, care (grupul și cântecul) cunosc în după-amiaza asta, până la închiderea birourilor de poștă, un colosal succes.

— Rezultatele astea pică taman la fix! zice apoi. Unde ai descoperit misivele?

Îi fac un rezumat.

— Găsești logic ca Jean Bonblanc să le fi păstrat?

— Nu le-a păstrat, erau în tocătorul de hârtie de pe biroul lui. Și întrucât hazardul și Providența formează o echipă pentru a veni în ajutorul copoilor aflați în campanie,

s-a întâmplat ca șurubul melcat al numitului tocător să se învârtească în gol. Bonblanc nu și-a dat seama de asta, iar documentele pe care socotea să le distrugă au ajuns în sertarul pentru reziduuri, șifonate și, mai mult sau mai puțin, rupte pe la margini.

Mister Negus își abandonează scaunul pentru a veni să-și depună poponeața de atlet pe colțul biroului meu.

— Bun. Acuma dezvăluie-mi dâncurile gândirii tale, mă îndeamnă.

— Să știi că este fără fund, Vulturule Negru.

— Atunci oferă-mi spuma ce stagnează la suprafață.

— La ce bun, de vreme ce ai ghicit totul?

— Bonblanc a programat asasinarea acelor oameni?

— Sunt convins de asta.

— Și eu. *A decedat înainte de închiderea capcanei, dar moartea lui nu le-a fost cunoscută destul de devreme vizitatorilor pentru ca întâlnirea să fie anulată.*

Tăcerea ce urmează e muzicală, deplină, întreagă, superbă. Un Schubert care îți vaselinează sufletul.

— Adevărată curățenie de primăvară, zice Negusul într-un târziu.

— Am impresia că viața de escroc a omului nostru începea să intre tot mai mult la apă. Era amenințat din toate părțile - și din ce în ce mai mulți oameni îl șantajau, așa că a hotărât că era prea bătrân pentru a mai suporta genul ăsta de existență și a vrut să lichideze tot stocul.

— Trebuia să fi găsit un ucigaș de înaltă performanță.

— Mă întreb dacă a avut de a face cu *un* ucigaș.

— Te gândești la o organizație?

— La ceva și mai bun decât atât, Jéjé.

— La un serviciu secret?

— Ai câștigat o citronadă la bistroul din colțul Pieței Dauphiné!

— Japonezii?

— Îi simt. Omul „lucra” pentru ei, îi aproviziona cu microprocesoare secrete.

— Dar sursa s-a epuizat!

— Presupun că el i-a făcut pe parteneri să creadă asta. În realitate, începuse să lucreze pe cont propriu (și de asta a vrut să-i lichideze pe cei care îl șantajau). Mai presupun că, în loc de mălai, a cerut drept plată ecarisarea tuturor celor care-i storceau piaștrii. A făcut un troc. Moartea celor patru persoane, în schimbul rarisimului material sofisticat. Japonezii acceptă târgul. Operațiunea e pusă la punct, apoi executată. Ghinionist, terifiat de scrisoarea găsită în seif, Bonblanc suferă un asemenea traumatism, încât ne face un infarct superb. Japonezii află prea târziu tărășenia; patru persoane au fost deja șterse din carnetul de bal. Rămâne să obțină plata, *prețul sângelui*, cum va spune presa. Mai presupun că, în convențiile stabilite, se stipula că livrarea microprocesoarelor avea să se opereze la domiciliul lui Bonblanc, simultan cu asasinatele sau imediat după. De exemplu, Jeannot avea să telefoneze la o anumită oră, din Elveția, pentru a indica ascunzătoarea. Dar el nu mai telefonează. Ucigașul își ia tălpășița. Sunt descoperite crimele. Urmează ancheta. Sigiliile! Echipa japonezilor trimite peste noapte un comando specializat, având drept misiune descoperirea a ceea ce le este „datorat”.

— Și găsește comandoul tău ce căuta?

— Probabil că nu.

— Bătrânul avea de gând să-i tragă pe sfoară?

— Cu siguranță că nu, dar a pitit marfa altundeva decât în apartament.

— Unde?

— Încă nu știu, dar vom afla.

— Ești încrezător...

— Întotdeauna.

— Bun, iată explicația celor patru crime în privința cărora amicii noștri din Marea Baracă și-au rupt protezele; dar rămâne restul!

— Adică?

— Asasinarea lui Torcheton și intervenția misteriosului D.C.D.

— Sora perversă a scris biletul și l-a pus în seiful fratelui ei - de asta suntem siguri.

— Ea era D.C.D.?

— Asta-i numai o latură a impalpabilului personaj. Cred că mergea mână în mână cu ceilalți. S-a constituit un soi de asociație, care urmărea să-l curețe de bișțari pe bătrânul bandit.

— Încântătoare familie!

— Am rezolvat enigma „cvadruplului asasinat", ca să adoptăm formulele jurnaloase; iar acum, frățioare, le vom elucida pe celelalte.

El își înclină în chip de încuviințare frumosul cap de abanos, cum se spune dintotdeauna când se vorbește drăguț despre un *black man.*

— Ești prea de tot! mă complimentează. Cu adevărat prea de tot!

La urma urmei poate că, într-adevăr, sunt prea de tot!

Am obținut adresa lui moș Auber de la atelierul de ambutisaj; șade în al opstrezecelea arondisment, la mijlocul unei străzi care l-ar fi putut face pe Utrillo să juiseze în nădragi. Imobilul, în plină agonie, a fost proptit cu bârne semănând cu niște 4 de tipar. Două etaje. Însă parterul e putred tot și trebuie să nu te temi de vertigo ca să pornești în sus pe scara fără balustradă.

Din fericire, moșul locuiește la unu, deoarece continuarea treptelor pare din ce în ce mai aleatorie. Emoționat e că pe ușa crăpată și cu vopseaua sărită se lăfăie o somptuoasă placă de aramă, lucrată de către domnul muncitor, pe semne. Numele lui e imprimat cu ciocanul, și literele sunt alcătuite din cerculețe întrepătrunse. Operă de artă, *Achtung!*

O sonerie în formă de șarpe (lanțul e o reptilă de fier) oferindu-se vizitatorilor, o acționez cu hotărâre și calm.

Gestul meu declanșează un *carillon* format din diferiți clopoței, a căror agitație te trimite cu gândul la regretata muzică a tiraliorilor marocani.

Ne deschide o bătrână cifozată cum nu mai e permis de când s-a născocit tirbușonul cu aer comprimat. În lacrimi! Înțolită în negru! Toată viața ei a visat să măsoare un metru cincizeci, dar Domnul, care face și el mutre, i-a refuzat această favoare, așa că biata de ea a trebuit să se mulțumească cu doar cei o sută treizeci și opt de centimetri care i-au fost repartizați.

Fiind un cleric aplicat, îmi dau seama că e pe cale să treacă printr-un mare necaz. Nimic nu e mai derutant decât o bătrână plângând. Îți spui că, dacă a așteptat până la vârsta asta să dea apă la șoareci, cu adevărat nu e de joacă. Așa că rămânem fără grai, și în cele din urmă ea deschide vorba, scurt de tot:

— Da?

Întrebare somptuos de succintă, țin s-o remarci, pentru cazul că ți-a scăpat.

— Iertați-ne, doamnă, suntem de la poliție.

Ea sughiță și strigă:

— L-ați găsit?

— Pe cine, doamnă?

— Pe ticălosul de șofer care l-a lovit pe bietul meu băiat.

Realizez că o am în fața mea nu pe soția bătrânului Aubier, ci pe mama lui. M-ai citit bine? Ma-ma lui. Care bâzâie și mai abitir.

— Să pierzi, la nouăzeci și unu de ani, un copil nu e deloc ușor, știți?

„Să pierzi”? Va să zică Aubier e mort?

— Cum s-a întâmplat? întreb cu maximum de tact.

Ea rămâne cu clămpănitoarea căscată - unde îi supraviețuiește un dinte.

— Sunteți polițiști și mă întrebați cum s-a întâmplat? Dar atunci de ce-ați venit?

— Ca să elucidăm faptele, zic (ceea ce, chiar dacă nu ne

duce departe, nu cere de mâncare și poate aduce câștiguri grase).

— A, așa?

— Unde e domnul Aubier?

— La morgă, unde poliția l-a dus înainte chiar să mă anunțe. Nu e frumos, știți, domnilor? Eu sunt bătrână, nu mai văd bine cu ochii, aproape că nu mai aud cu urechile...

— Și, practic, nici nu mai mâncați cu dintele rămas? completez milostiv, fiindcă totdeauna și cu toate prilejurile trebuie să le vii în ajutor vârstnicilor aflați în nefericire.

— Da! îi rămâne ei doar să confirme.

În cuvinte trecute prin rășniță (atât sunt de trunchiate), ne povestește că „șeful de fabricație" de la uzina de ambutisaj a fost ambutisat, la rândul lui, pe Bulevardul Saint-Ouen, pe când se întorcea acasă la bordul Solexului său decapotabil. Șocul a fost atât de violent, încât nefericitul a executat un salt de vreo zece metri înainte de a-și zdrobi craniul de o bordură de trotuar. Mașina care l-a percutat nu s-a oprit, ci s-a pierdut în circulație, fără martori care să-i fi putut lua numărul.

Maica-mare povestește din prag, cu glăsciorul ei de nonagenară, șuierat și șovăielnic. O ascultăm, o compătimim. Bunul meu Jérémie are bolboașele pline de lacrimi. Îi făgăduim bătrânei albite de ani că o să-l găsim pe automobilistul criminal. Ne pune să jurăm că îi vom înfige un glonte în ceafă, precum chinezii. E gata să ne ramburseze costul proiectilului, cu toate că nu-i bogată. Îi spunem că nu merită osteneala, fiindcă pentru orice glonte pierdut găsești altele zece.

O reconfortează oleacă perspectiva răzbunării - nu prea mult, dar totuși.

Eu, cu o abilitate diabolică, întorc conversația către meseria fiului. A, conducea o uzină? Păi atunci avea niște capacități (cu toate că, oricum, nu era un fitecine!). Ea scâncește că patronul lui, Jean Bonblanc, tocmai a răposat, ceea ce bătrânului ei fiu i-a pricinuit o mâhnire feroce. Ia

spuneți, au fost foarte apropiați cei doi! De fapt, asta și înseamnă prietenia. Doi buni amici, care se urmează unul pe altul până la moarte. Ce frumos, ce înălțător! Cum spuneți? Amicul Bonblanc nu era atât de cumsecade pe cât credea băiatul? Îl exploata? Îl socotea servitorul lui? L-a jefuit de partea lui de capital, odinioară, și bunul Justin era zăpăcit de cap. Era la picioarele lui Jeannot, lucru de neexplicat.

Domnul Blanc și cu mine ne jucăm de-a berzele pe prețul de la intrare. Ne mutăm de pe un picior pe altul, cuprinși parcă de o grabnică nevoie de treaba mică. În durerea și evocările ei, mamaia a luat din vestibul un scaun și s-a instalat în pragul ușii. Și-a așezat bătrânele mâini deformate pe genunchii încă și mai betegi. În cele din urmă, lacrimile râncede i s-au oprit. La vârsta asta, mai mult urinezi decât plângi. Lichidele coboară, nu mai există destulă presiune ca să le facă să urce. Nu te mai sui, te picuri.

Ei bine, cred că mămăica a decelat în mod just personalitatea veritabilului Bonblanc. L-a cadrat la fix, grație acelei clarviziuni femeiești care ne ajută să nu ne rupem prea tare gura. Povestește precum că Jeannot l-a lucrat bine pe papă-lapte al ei. Artă și știință! Iar el, nătărău cumsecade, făcea sluj, având în vedere că de la uzină câștiga praful de pe tobă. Chestii de-astea. Zidul plângerii, morișca lamentărilor. O las să deșerte sacul. Și pe urmă, trosc! La cotitura unei respirații laborioase, îmi arunc *banderilla* secretă (sulița o păstrez pentru femeile în floare):

— Spuneți-mi, biata mea doamnă, nu cumva fiul dumneavoastră a cunoscut un om cu numele Lowitz?

Mama-mare taman se pregătea să probozească și mai și, să zică alte multe și de toate despre Bonblanc. Întrebarea mea o lasă cu falca larg coborâtă, ca la dentistul pe care nu l-a frecventat niciodată. Bărbia galoșardă începe să-i tremure. Își bălăbăne pe mânerul gâtului dovlecelul în

formă de ciocan, după cum a scris Jean-François Revel în tratatul său despre brânza de burduf de-a lungul veacurilor. Și în cele din urmă șoptește, ca una care ar hali carne de iepure, dar se teme să nu-și înfingă în gingie vreo eschilă perfidă:

— Unde ați pescuit dumneavoastră chestia asta?

Iar mie vântul ușurării îmi umflă pânzele speranței.

— Vă spune ceva numele cu pricina?

— Încă cum! Bietul meu Justin a fost cât pe ce să-și piardă situația din cauza acelui ins.

— Spuneți, scumpă doamnă, spuneți!

Ceea ce ea și.

Deci iată ce rezultă. La începutul anilor ’60, Bonblanc angajase la uzină un inginer, originar dintr-o țară din Est, care „alesese libertatea”. Jeannot voia să-și dezvolte afacerea. Omul, Ernst Lowitz, poseda (și el) enorme capacități. Foarte curând, Bonblanc s-a atașat puternic de el și l-a preferat lui Aubier. Îl invita adesea acasă la el, în vila învecinată cu uzina - și se zvoni că refugiatul devenise amantul lui Aimée Bonblanc, născută Torcheton. Când femeia rămase însărcinată, bârfele ajunseră în toi, și fiecare îi atribuia lui Lowitz paternitatea copilului.

Aubier, ca un bun camarad revanșard, îl puse la curent pe Bonblanc cu respectivele zvonuri. Acesta din urmă fu cuprins de o furie neagră și îl dădu afară pe Lowitz, cu pierderi și chiar cu tărăboi. Dar unii îl văzură dând mai departe târcoale domiciliului lui Bonblanc, când Jeannot lipsea din oraș, iar după câtva timp izbucni cumplitul incendiu în care tânăra își găsi moartea - și nu s-a mai auzit vorbindu-se *de polonez, cehoslovac sau ungur, ceva de felul ăsta, domnule polițist.*

În cele din urmă, Jérémie s-a așezat pe ultima treaptă a scării. Eu am picioroangele pline de furnici. Din cele roșii, cele mai perfide! Așa că îi mulțumesc doamnei Aubier-mama și mi le bag (picioarele) în pragul, amintirile și durerea ei.

Treptele (de lemn) se clatină, ceea ce e bine de știut, fiindcă niciodată nu poți prevedea de ce sau de cine riști să ai nevoie în viață (spunea mama mea mare).

O dată ajunși afară, unde soarele nu mai părăsește acest iunie radios, îl înhață de umăr pe flăcăul de lângă mine.

— Lucrurile se așază bine la locul lor, nu?

— Așa s-ar zice. Câte informații ai obținut din această vizită?

— La prima vedere, două.

Se oprește nehotărât, cu bilele galbene de biliard întunecate de surpriză.

— N-o văd pe cea de-a doua, mărturisește.

— Asta se referă la telefonul pe care l-am primit la Glanrose. Tipul, *mister* D.C.D., îmi vorbea de asasinarea „bătrânului”. L-am anchetat pe Aubier, și acesta m-a îndreptat către Beauvais unde, într-adevăr, am găsit un bătrân asasinat; *dar în realitate, bătrânul de care vorbea D.C.D. era Aubier însuși!* Asasinul și-a anunțat fapta cu treizeci de ore înainte de a o săvârși.

— Atunci Torcheton?

— Moartea lui a venit de altundeva. Avea dreptate Achille - e afacerea secolului. O poveste unde fiecare a pus la cale moartea cuiva, numai că un grăunte de nisip a făcut ca lucrurile să nu aibă loc în ordinea prestabilită. Iar acest grăunte de nisip a fost *moartea naturală* a lui Jeannot-fustangiul. Care a avut o stare de criză acută, în mijlocul roiului de secături care se țineau unii pe alții de bărbuță. Primul care va râde nu va căpăta o pălmuță, ci își va înghiți certificatul de naștere. Și și l-au înghițit aproape cu toții. Nu ne mai rămâne prea multă lume ca să putem desprinde adevărul adevărat, să-l facem lizibil. În mare, știu totul, dar o știu prin intuiție, o știu în vrac, o știu claie peste grămadă. Iar ce nu știu...

Domnul Blanc, care îmi cunoaște formula, mi-o ia înainte:

— Ce nu știi ghicești; și ce nu ghicești presimți.

— Corect, cu respect!

Ajungem la Maserati și ne instalăm înăuntru. Saună! Fiindcă a staționat în plin soare. La moment, pornesc instalație de climatizare. Un val de aer înghețat ne șterge sudoarea. Domnul Blanc duhnește a negritudine. Fiecare cu parfumul lui. Noi, fețele palide, se pare că puțim a cadavru, ceea ce e mai puțin haios decât să exhali izuri de menajerie.

— Bineînțeles, fuga la Saint-Locdu-le-Vieux, murmură flăcăul.

— Se înțelege.

— Se va spune că ne petrecem acolo toate serile.

— Riscăm să conchidem în seara asta, Jéjé.

Mă smulg din Paris prin subterane încă nesaturate. Aș putea deschide radioul, dar asta ne-ar deranja din cugetare.

Omul meu zice:

— Găsești că e normal ca stewardesa să rămână la Béru în mod deliberat?

— Da.

— E chiar atât de convingătoare coada de măgar a sacului ăsta plin de rahat?

— Nu din cauza asta, micul meu suedez.

— Atunci de ce?

— Nu uita că, în această aventură, toată lumea ajunge plumbuită; iar gagica știe că partitura ei a fost jucată și că riscă să treacă în lumea de dincolo. Așa că, la Grasul, a găsit ascunzătoarea ideală ca să aștepte evenimentele. Ne-a lăsat o țâră de lest ca să ne îmbuneze; și acum va trebui să o facem să scuipe tot ceea ce nu ne-a spus - și nici farmecele fenomenale ale lui Béru, nici chiar cleiul lui de degete nu ne vor ajuta să obținem asta.

Capitolul XII
ET SCELERAT ET SCELERAT[39]

Totul este bun la un porc: grăsimea lipită de pielea lui furnizează slănina, părul îngăduie să se fabrice pensule; labele, rătul, urechile sunt comestibile; din mațele lui se fac cârnați. Nici un alt animal nu se află în asemenea măsură la dispoziția omului. Sunt cu adevărat întristat pentru amicii mei musulmani pe care religia lor îi privează de această carne delectabilă, dar îmi dau perfect de bine seama că le-a fost interzisă fiindcă se strică la căldură mai repede decât carnea de oaie.

Cu riscul de a fi trimis *ad inferos* de către extremiști, sugerez ca în privința asta să se opereze o repunere în discuție, acum când dispunem de camere frigorifice și de frigidere. Tradițiile cele mai venerabile se reduc la o simplă problemă de echipament.

Porcul lui Bérurier scoate țipete aproape omenești în clipa când îmi garez mașina sub șură. Trebuie să spun că porcul ăsta e de fapt scroafă - și doamnele sunt mai zgomotoase decât domnii în durere, în spaimă și în amor. Alertați de strigătele porcine, ne repezim la locul supliciului, adică la cotețul bietului animal ce plătește atât de dur regimul (foarte relativ) la care noua tovarășă a Matahalei îl supune pe acesta din urmă. Conchid din zbieretele superascuțite că Alexandre-Benoît al nostru e pe cale să-și taie din corpul animalului o halcă de mari proporții. Ei bine, nu! Dimpotrivă, aș spune.

Maiestatea sa se activează pentru a ajusta în partea din

---

[39] Locuțiune béruriană folosită în loc de „etc., etc.” *Secretarul perpetuu al Academiei Franceze* (n. a.).

spate a scroafei un obiect bizaroid, făcut dintr-o bucată de lemn grosolan cioplit și din niște curele de piele.

— De-a ce te joci acolo? îi strig.

Apariția noastră repetată nu-l miră. Adoptă repede obiceiuri noi, așa că s-a învățat să ne aibă oaspeți la cină în fiecare seară. Ne explică, în termeni întretăiați - fiindcă are mult de furcă să țină sub control animalul și să-i fixeze obiectul descris cu doar câteva rânduri mai sus, uită-te acolo, nu se poate să te-nșeli.

— În loc să-l canonesc pe purcel cu bucățica, i-am tăiat de-a dreptu' un jambon și i-am confecționat o labă de lemn ca să i-o pui în loc. Cioroiule, tu care ai mușchii de beton, te-ar deranjarisi să-mi ții oleacă animalu'? De unu' singur e aproape imposibil Să-i adaptez gaibaracu' de sanchi.

Suflet curat, domnul Blanc consimte. Asist atunci la o operație rarisimă: așezarea unei proteze posterioare la un purcel. Ingeniosul profesor Bérurier, foarte dotat pentru meștereală, a realizat un jambon de lemn dintre cele mai convenabile, deși lipsit de articulație. Și îl leagă de ciotul mare și plin de sânge, lingându-și degetele din când în când, grohăind pe limba porcească pentru a o liniști pe cumsecadea scroafă înnebunită care, în disperare de cauză și ca să-și marcheze neputința, își sloboade udul pe el.

După zece minute somptuoase, pe care aș fi vrut să le kinescopez pentru edificarea generațiilor viitoare, buna scroafă se poate din nou deplasa pe toate patru labele, șchiopătând, desigur, dar esențial este să se deplaseze.

— Uf! Am terminat! suspină chirurgul, ștergându-și fruntea scăldată în sudoare. Mă întreb dacă purcelu' ăsta ar putea umbla cu *două* picere de lemn!

— Cu siguranță că nu! i-o tai îndată. Ar trebui să faci ceva pentru animalul ăsta, grasule!

— Ce adică?

— Să-l tai și să-l pui la saramură; așa o să-l poți înfuleca în liniște, fără să-l mai chinui în fiecare clipă.

Clatină din cap.

— Nu, tipule. O să crezi că e chestie de sensibilărie, da' m-am atașat prea mult de el. Tot fiind în contact, am ajunsără pretini amândoi. Hai să bem o gură de cărțălâu. Am o surpriză care te așteaptă, Sana.

Surpriză de talie, fiindcă e vorba de Berthe Bérurier, însoțită de Alfred, frizerul. O descoperim pe cale de a proba niscai lenjerie sugestivă. Există mai multe eșantioane pe masa din camera comună (extrem de comună!). Slipuri înnebunitoare, sutiene în semilună, portjartiere încrețite de dantele. Negre, albe, roșii, de culoarea pielii. O găsim pe Berthaga într-un slip roșu, bordat cu o fină dantelă neagră. Cu sânii în cădere liberă, cu sfârcurile de dimensiunea unor dopuri de șampanie.

— O, comisarul cel chipeș! ciripește ea, aruncându-se de gâtul meu.

Îmi șterg obrajii îmbâlșați și privesc întrebător la Béru. Care îmi aruncă o căutătură indulgentă.

— Mda, am îngropat securea războiului, eu și Berthe; la ce bun să ne tragem de păr între niște persoane inteligente? O să operăm o regrupare generală la fermă.

— Menaj în patru?

— Nu, în cinci; o uiți pe damicela Edmée?

— A, nu, n-o uit; de fapt, unde e?

— Nu ai auzul bun, băiețică!

Îmi solicită atenția ridicându-și degetul cârnățos. Auzim țipete, scâncete, horcăieli și smorcăieli - și uite că inima mea nu mai bate decât pentru voi!

— L-a plâns pe tac-su mare toată ziulica. Credeam că o să se îmbolnăvească. Atunci Louisiana i-a făcut felul ca s-o consoleze. Edmée îi bâzâia la piepți. Încet-încet, gagica mea a îmblânzit-o. Pupicuri în păr, pe ceafă, pe cele patru buzișoare. La sfârșitul zilei, cele două zănatice a luatără de la început zbânțuiala de dimineață, și acuma se scaldă în delicii. Poți să te chiombești, că nici măcar nu aude când se deschide ușa. Trebă să-ți spui că-n loc de dopuri de

ceară are fiecare câte-o pereche de gaibarace lipite de clăpăuge. Ca să mă întorc la Berthe a mea, ea o să facă un mic stagiu de prefăsoară la institut. Am pus-o să pregătească un duo cu Alfred: capra cu luat avânt. Un exercițiu nu prea evident. Trebă să ai, ca și legitima mea, o bimbirică mare ca intrarea la Operă ca să îndrăznești așa ceva. Am cunoscut un tip din Legiunea Străină care și-a rupt ciomăgelul încercând figura asta, într-o seară de beție. După aia, daravela lui ședea în echer, chiar și când se încoțopenea. A trebuit să-și confecționeze o atelă ca să poată să însămânțeze corect. Alfred n-are o coadă barosană; sper să nu-mi poarte pică că i-o zic; da' e în stare să facă cu ea orișice. Un artist. Italian și mai multe nu. Nu e cazu' să se ofuschezi nici că te fac italian, Alfred; că nu-i o meserie rea. Eu, cu baobabu' mea gigantic, doar când mă gândesc să risc capra cu luat avânt mă trece fiorii până-n găoz. Da' el îți reușește chestia cu un trandafir în cioc. Macaronar, ce alta să mai zici? Cu un număr grozav ca ăsta, garantez că o să fie moarte de om la clientela mea peizană. Când o să se afle, o să trebuie să împingem pereții ca să primim pe toată lumea.

— Asta-i bine, îl aprob, fiindcă tu ești un mare constructor, Alexandre-Benoît. Din neamul castorilor; reușita stă la tine în vârful cozii.

Se umflă în pene.

— Cam așa zic și eu.

— Spune-mi, în legătură cu Edmée - ai chestionat-o cum mi-ai promis?

Ridică din umeri.

— În halu' în care era?! Drept cine mă iei, Sana? Un torturator? Barbie? *Ce vreai* s-o întreb pe o fată care plângea?

— Într-adevăr, admit, arătând spre odaia vecină, de unde răsună urlete de lupoaice în rut, o asemenea durere te face neputincios.

Și, lăsându-mi puța apă, mă năpustesc în cameră.

Încep prin a o cuprinde pe Louisiana cu brațele pe după talie, ca să o deventuzez de Edmée. Frumoasa canadiană plânge de indignare insuportabilă, dar eu n-am încotro (era și momentul s-o spun), în acest punct al paginației, îmi pun la bătaie bombardierul, știi? Și, cu Sabena, aș fi și ajuns.

— Puneți-vă slipul cel drăgălaș, domnișoară Lowitz, spun fără brutalitate dar cu o hotărâre incorporată.

Ea se așază, cu picioarele atârnând, pe marginea patului înalt. Dulcele trofeu despre care vorbesc zace pe dușumele, asemeni năframei albe a unui oarecare plenipotențiar venit să reclame armistițiu. Îl culeg, galant, și-mi mângâi fața cu el înainte de a i-l întinde. Încă fremătând toată de voluptate, domnișoara îl ia, apoi se întinde pe patul de campanie și și-l îmbracă. Ah, minunată mișcare a femeii! Atât de suplă, atât de aeriană! Un slip care se trage pe păsărica ce continuă să-ți ciripească despre dragoste.

Al naibii ce-mi place să fac dragoste! Atât de mult, încât e o binefacere cerească, o milostenie particulară din partea Domnului, Căruia îi mulțumesc călduros și-I strig: Încă! Încă, fie-ți milă! Ce bine aș dansa la balul parașutelor, Divin Creator a toate alea și al restului! Ce minunăție, niciodată sfârșită. De la vârsta cea mai fragedă și până în (nădăjduiesc) ceasul din urmă, ce dulce mi-a fost și tot îmi e să drumețesc cu tirbușonul prin umbroase bipoști!

Edmée poartă o rochie imprimată, împrumutată de la Louisiana. Ceva lejer, foarte *frufru*: fond alb cu bujori portocalii și frunze verzi. Frumoasă, melodioasă. Și mai mult: încoțopenicioasă.

— Sunteți gata, domnișoară Lowitz?

— Unde mergem?

— Bruxelles.

Tresare.

— De ce Bruxelles?

— Fiindcă acolo locuiesc niște inși pe care i-ați tras în

piept. Inși care au și hotărât asupra felului cum o să muriți. Sugrumată ca scumpul dumneavoastră bunic? Înecată în Sena? Stropită cu benzină și aprinsă - de vreme ce tot aveți foc în pițipoancă? Ce știu eu?

— Ei v-au trimis?

— Nu, dar vă pot duce la ei; și trebuie să vă hotărâți imediat.

E obosită, nesfârșit de obosită... Moartă de oboseală, de plăcere, de resentimente, de spaimă (în ordine alfabetică).

— Vă credeam polițist, obiectează.

— Asta și sunt, dar există polițiști și polițiști; de la pândari de câmp la agenți secreți. Eu mă situez într-o categorie mai apropiată de cel de-al doilea exemplu decât de cel dintâi, adică unde contează mai mult finalitatea decât unde primează legalitatea. Toate mijloacele sunt bune, toate loviturile permise, mai cu seamă cele sub centură.

— De ce Bruxelles?

— Ca să vă propun acolo un târg. Îmi voi opri mașina în fața ușii indivizilor în chestiune. Și vă voi interoga. Și atunci - sau îmi veți spune adevărul, tot adevărul, sau nu veți răspunde ori îmi veți vinde baliverne. În cea ce-a doua ipoteză, îmi voi da seama că nu jucați cinstit. Din Maserati, îi voi suna pe oamenii cu pricina, fiindcă am telefon la bord. Îi voi anunța că vă aflați în fața ușii lor și îi voi ruga să coboare.

— Și cu ce vă veți alege?

— Un lucru fundamental: dovada că sunt realmente un sticlete intratabil, care totdeauna face ceea ce a spus că va face. Și pe cine aș mai putea impresiona dacă nu m-aș impresiona pe mine însumi?

— Sunteți un tip ciudat.

— Dacă toți indivizii care mi-au spus asta mi-ar vărsa o pensie, aș răscumpăra întreprinderile Nestlé și General Motors.

Scot o pereche de cătușe și i le pun.

— Haideți.

— Mă arestați?

— Nu, îmi iau măsuri de precauție.

— Credeți că e necesar să mergem până la Bruxelles ca să facem un asemenea bâlci? Pot foarte bine să vă spun chiar aici tot ceea ce vreți să știți.

— Cracați?

— Nu, *am cracat.* Cu mult înainte să veniți după mine. Aventura e amețitoare pentru moment, dar promiscuitatea o face grețoasă.

— Credeați că escrocheria e practicată numai de oamenii cinstiți?

— Speram ca și oamenii necinstiți să dea dovadă de o anumită onoare.

— Biata mea căprioară, de la Francis Carco și bandiții lui cu inimă mare a curs mult sânge pe sub poduri. Îi dați drumul?

— Cu ce vreți să încep?

— Cu incendiul de la casa din Saint-Ouen în 1963.

Clatină din cap:

— Știți o mulțime de lucruri.

— Nu destule. Așadar, vă ascult.

— Mama a fost soția lui Bonblanc.

— Și amanta tatălui dumneavoastră, Ernst Lowitz.

Când moșești un interogat, nimic nu valorează mai mult decât să-i dai câteva mostre de cunoștințele tale. Pe urmă, nu prea mai are curaj să te tragă pe sfoară, temându-se să nu fie prins în flagrant de minciună prin omisiune.

Edmée încuviințează.

— Însărcinată în trei luni, continuu eu. În timp ce borțosul de Bonblanc se afla în Belgia, viitorii dumneavoastră părinți au pus foc căsuței. Întrucât printre dărâmături a fost găsit un cadavru de femeie calcinată, doamna Bonblanc, născută Torcheton, a fost declarată moartă. Așa că îmi vin în minte două prime întrebări: care era identitatea cadavrului carbonizat și unde s-a dus

perechea după incendiu?

Ea șoptește:

— Cadavrul era acela al unei vagaboande, iar viitorii mei părinți, după cum le spuneți, au fugit în Maroc. Mama a luat banii din biroul lui Bonblanc și toate lucrurile de valoare aflate la îndemâna ei.

Încântătoare mentalitate! Puștoaica asta cară după ea o ereditate deloc mâncată de carii!

— Bunicul dumneavoastră, Torcheton, cunoștea adevărul?

— L-a aflat. Nu în momentul când s-au produs evenimentele, ci mai târziu - mama l-a pus la curent. Tata, care avea relații în lumea interlopă, i-a făcut rost mamei de acte false, ca să poată pleca din Franța. Pe urmă s-a putut căsători cu ea, înainte să mă nasc eu.

— Frumoasă poveste de dragoste. Și din ce au trăit în Maroc?

Edmée mă privește, apoi îmi face cu ochiul ca o șmecheră ce este.

— Faimoasele lui relații echivoce?

— Așa cred.

Avusese motive întemeiate refugiatul din Est să-și părăsească țara de baștină! Ciudat personaj, dacă pot spune asta. Presupun că avusese nevoie să se pună bine cu poliția, ca să inspire încredere autorităților franceze, de unde și munca sârguincioasă prestată pentru Bonblanc. Trebuie să fi făcut afaceri tari în Maroc.

— În ce oraș ați locuit? Pun pariu că Tanger.

— Da, dar de ce?

— Ei, haide! A făcut bani buni acolo, acum douăzeci și cinci de ani!

Ușa se deschide brusc, împinsă de Bérurier.

— Scuzați-mă-ți că vă cer iertăciune, porumbeilor, da' vreau numa' să vă cer părerea. Ce ziceți de ținuta lu' Berthe pentru lecția despre capra cu luat avânt?

Degajează intrarea, ca să-i îngăduie Berthei să-și facă

apariția. Cinstit vorbind, merita să facem o pauză! Doamna Bérurier e înțolită cu niște foarte înalte cizmoace strânse pe coapse și cu o centură alcătuită dintr-un lanț cu ochiuri mari, închis cu un lacăt enorm, care-i atârnă pe burdihan. Și e fardată, de-ți sparge pupilele.

— O să vă prezentăm ambele două versiuni, continuă Béru, și mi-ar place al dracu' să vă dădeți cu părerea.

Bate din palme:

— În poziționne, pliz, madam Béru!

Docilă, Grasa vine spre noi. Sânii i se revarsă peste pântece, pântecele peste coapse, coapsele peste cizme, unde formează două soiuri de colace de salvare, bogate în celulită.

Doamna se duce în fundul camerei, se apleacă în față și se sprijină cu amândouă mâinile pe genunchii înveșmântați în piele (cum zic cu toții, talentați sau nu, cademicieni sau dimpotrivă: „înveșmântat" în piele, mătase, velur etc. - se dau în vânt după vorba asta!). Abisul ce ni se deschide în fața ochilor e indescriptibil. Marele Canion din Colorado, în vedere aeriană, dar un Mare Canion situat în jungla amazoniană (pe care netoții de brazilieni sunt nevoiți s-o defrișeze ca să plătească factura de gaz către țările cu economie de piață). Profunzime, stufăriș, rozaliuri. Prăpastie, luxurianță, vulvoacă! Văgăună, cloacă! Te ia cu spaimă. Cu amețeli. Te cuprinde nevoia să spui o rugăciune. Pornești în derivă către țărmurile mocirloase ale infamiei.

Cu un aer grav, Béru bate iarăși din palme.

— Fii gata, domn' Alfred! Ți-ai pregătit mățigușu'? Ia arată-ni-l să vedem dacă șade băț! Perfect! Oprește-te să-i mai sucălești măslinuțele, Louisiano; ca să se manție pe timpu' execuției. Fii atent să ochești la fix, domn' Alfred! Ești gata? Go!

Alfred se lansează cu suplețea felină a unui campion la săritura în înălțime. Un pas, doi pași, trei pași - și hop! Fsșiit! Șploc! Bingo. Mistress Bérurier a înghițit-o din

prima. Fără nici un fel de complicație. Să juri că te afli la baza noastră de lansare din Guyana. Ca să arate mai limpede îndeplinirea impecabilă a misiunii, domnul Alfred ridică ambele brațe, cum fac mecanicii de formula unu după ce au schimbat roțile alergătorului. Și își permite câteva binevenite mișcări de bielă-manivelă, dovadă că e la largul lui (și încă cum!) și că poate zburda prin peștera muierii de-i e parteneră.

Béru dă semnalul pentru aplauze. Berthe, radioasă, întoarce capul spre noi, pe după tenderul supraîncărcat, ca să ne salute.

— Mersi, mersi! șoptește.

— Bun! face Alexandre-Benoît. Acu' aș vrea să trecem la a doua versiune, aia cu slipii despicați, pentru care, personal, am o slăbiciune. O găsesc mai sexy, cu toate că deși se pierde o mare parte din cârlionții lu' madam Bérurier. Pericolu' stă în chestia că deșchizătura de la slip nu șade prea despicată, și domn' Alfred poa' să-și paradească sculița la sosire; nu vă râdeți, c-așa e! Louisiana, puțica mea, adu-i lu' Berthy chiloții cu tăietură. Ăia negri, firește, că-i mai de clasă. Alfred, fii bun și trage-te afară, să poată Berthe să-și tragă slipu'. Mersi. Acu' du-te să ocupi iară poziția de plecare, tipule. Simți nevoia să te mai frichinească Louisiana, ca să-ți încarci bateriile? Nu? Ți-a rămas destulă autonomie? Totuși îmi place mai bine să fiu sigur. Louisiana, umezește-i nițel filetu' ca să-și vie mai tare în fire.

Și cei doi „profesori" de la istitut își reiterează prestația, cu același succes.

Béru trece la vot. Care e elocvent. În unanimitate, preferăm versiunea cu slipul despicat. Maiestatea Sa strălucește de fericire.

— Minunat intermediu, apreciez eu, dar în prezent aș dori să am o oră de intimitate cu Edmée.

Mamutul își ia tălpășița.

— Numărul caprei cu luat avânt ți-a dat niscai idei, fiule,

recunoaște!

— Adevărat, convin; mi-a dat niște idei.

Capitolul XIII
EIZULCNOC[40]

Ceea ce îi conferă Președintelui o mare parte din forța sa, nu voi repeta niciodată îndeajuns acest lucru, este caracterul lui de luptător. Îți închipui că, din pricina formidabilelor sale obligații, a preocupărilor, a frământărilor, în ciuda roiurilor de lingăi, a turmelor de jălbari, a hoardelor de neaveniți, a uitat povestea despre Bonblanc pe care i-am relatat-o într-o seară, la botul calului? Nici pomeneală! În pofida Consiliilor de Miniștri, a vizitatorilor, a conferințelor, a subjonctivelor mai-mult-ca-perfecte, gândirea lui cade totdeauna în picioare. Așa încât, atunci când rezultatele anchetelor mele au explodat în mass-media, m-a convocat în vastul lui birou. Și, ca să fie totul în bună regulă, a făcut-o prin intermediul Bătrânului.

Iată-ne deci reuniți toți trei. El într-un fotoliu, noi doi, Achille și eu, pe canapea. Din când în când, se aude un scheunat de cățel. Președintele are reflexul de a se apleca, de parcă am fi venit cu vreun *yorkshire* ori alt animal de soiul ăsta. La un moment dat, când e chemat la telefon, îi șoptesc boss-ului meu:

— Controlați-vă, domnule director. Vă cer iertare, dar scoateți niște scâncete.

— De emoție, San-Antonio. Omul ăsta mă impresionează teribil; pot să-ți spun că, din precauție, mi-am pus pe dedesubt un scutec Pampers. Privirea lui mă face să mă scap pe mine.

---

[40] Titlul acestui ultim capitol e codificat. Ca să-l descifrezi, nu trebuie decât să-l citești într-o oglindă (n. a.).

La telefon, Președintele vorbește foarte încet și foarte puțin. Ca întotdeauna, mai mult ascultă. Pe parcursul oricărei comunicări rostește numai rare cuvinte disparate. Niciodată fraze - totuși știe să confecționeze unele atât de frumoase, cu verbe perfect potrivite, cu complemente șlefuite, cu substantive aurite, cu adverbe de cristal de stâncă și tot așa...

Încheie convorbirea cu un „Da”, cel mai delicat cuvânt al limbii franceze, cel mai frumos și totodată cel mai periculos, când își exercită încărcătura. Pe urmă revine la noi.

— Continuă, dragă comisare, rămăseseși la acel Torcheton din Beauvais, o adevărată lichea, după câte s-ar spune.

— Mai rău decât atât, domnule Președinte. O ființă odioasă, un maestru al combinațiilor necurate, un șantajist care, fără nici o rușine, s-a slujit de nepoata lui ca să câștige bani. De altfel, caracteristic acestei afaceri e faptul că toți protagoniștii ei sunt niște netrebnici. În mod obișnuit, în orice afacere criminală, găsești, ca și în viață, oameni răi și oameni de ispravă. Ei bine, aici nu există oameni de ispravă. Avem numai specimene omenești stricate, putrede: cei scunzi și grași, ca și cei înalți și slabi, tinerii, bătrânii, femeile, bărbații - toți erau tocmai buni de trimis în iad.

El emite un capăt de râset abia schițat care, hop!, a și dispărut.

— Așa cum v-am explicat, reiau eu, Bonblanc a încheiat un târg cu serviciile secrete nipone, ca să-i suprime pe toți cei din anturajul său care îl deranjau. În paralel, sora lui a hotărât ca, distrugându-i moralul, să-i stoarcă întreaga avere.

— În ce mod?

— Acum câțiva ani, în cursul unei excursii în grup în Maroc, întâmplarea a vrut să dea nas în nas cu Aimée, fosta ei cumnată. Vă închipuiți stupoarea ei când a

constatat că răposata era în viață! Aimée, devenită Lowitz, nu a avut încotro și i-a mărturisit adevărul, apoi a dus-o la ea acasă. Presupun că viața domnișoarei Bonblanc a atârnat de un fir de păr. Nu știu ce s-a petrecut între cele două femei și Lowitz; fapt este că lucrurile s-au terminat printr-un soi de pact murdar, de genul: tăcerea mea contra ajutorului vostru. Această soră-servitoare, tratată cu dispreț de fratele ei bogat, ținea să se răzbune pe el. Posibilitatea de a-i lua averea reprezenta un obiectiv grozav. Lowitz, specialist al combinațiilor ilegale de talie internațională, știa că omul poate fi intimidat, fiindcă de ani de zile socrul lui îl șantaja fără mare dificultate, pentru o crimă pe care Jean Bonblanc nici măcar n-o săvârșise. Așa că, înainte de orice, trebuia ca Bonblanc să fie compromis. Iar pentru asta, ademenit cu o fată frumoasă, deoarece era sensibil la sexul slab. Au încercat și au reușit o lovitură extraordinară: bătrânul a fost sedus de cea care ar fi fost în mod oficial fiica lui, dacă incendiul din 18 iunie ’63 nu ar fi avut loc. Mătușica Bonblanc a aranjat o întâlnire. Edmée i-a sucit fără greutate mințile fostului soț al mamei sale. Încetul cu încetul, i-a dezvăluit amantului faptul că profesia de stewardesă era o fațadă destinată să acopere alte activități, în mai mare măsură profitabile. Bătrânul rechin a mușcat momeala. Astfel că s-a asociat cu banda din Bruxelles pentru a exploata microprocesoarele… Se ocupa de ani îndelungați de afaceri mai mult decât dubioase, împreună cu complicii lui, mai exact asociatul și secretara, păstrându-și în aparență mâinile curate, printr-un exces de precauții - de exemplu acel robot telefonic clandestin, ascuns într-o magherniță de la țară. Traficul cu japonezii prospera. Și prospera într-o asemenea măsură, încât acoliților lui le-au crescut colții. Așa că, în momentul când pretențiile lor au devenit exagerate, bătrânul a hotărât să-i „neutralizeze”. Și, fiindcă aspira la o viață liniștită, a decis să-i pună în același dric pe toți indivizii care îi complicau existența, adăugându-și pe listă sora și

fosta soție; astfel pistele ar fi fost definitiv încurcate de abundența și disparitatea victimelor.

— Diabolic! se avântă Achille. Nu sunteți de aceeași părere, domnule Președinte?

Întrucât, captivat de dezvăluirile mele, interpelatul nu răspunde, Bătrânul e cuprins de neliniște. Se pune iar pe gemut și pe tremurat.

Îmi înmoi buzele în cafeaua răcită pe care Ilustrul a poruncit să ne-o servească (la început fusese caldă, te asigur). Președintele meu știe că voi continua și îmi așteaptă răbdător istorisirea. Trebuie să închei a-mi face ordine în dovlecelul inepuizabil. Apoi o iau din nou la drum, cu toată cutezanța:

— Vă dați seama că, pentru a obține de la serviciile nipone cvadrupla „execuție”, Bonblanc trebuia să fixeze un preț. Mai exact, să furnizeze niște material în chip de plată. Și-a prevenit asociații că Bruxellesul a întrerupt deocamdată fabricația - și a păstrat pentru el însuși ultimele livrări de microprocesoare care, vă repet, fuseseră destinate să-i remunereze pe ucigași. Însă ticălosul de el era peste măsură de lacom. A întârziat cu plata microprocesoarelor către oamenii din Bruxelles, până la asasinarea asociatului său, proiectând ca apoi să-l facă pe acesta țap ispășitor.

— Infernal! face Achille. Diabolic de infernal și satanic, nu vi se pare, domnule Președinte?

Ca și adineauri, primul bărbat al țării nu reacționează. Atunci oasele lui Tăgârță îngheață, fața i se scofâlcește și ochii încep să-i semene cu un geam Securit prefăcut în țăndări de o lovitură.

— E momentul ales de soră pentru a-și porni acțiunea de săpător. Ideea de a depune, în seiful inviolabil, scrisoarea cunoscută este o capodoperă.

— E prea tare! E prea tare! Veți fi de acord cu mine, domnule.

Dar, cu o mișcare bruscă a mâinii, Președintele îl roagă

să nu mai dea cu chestie de aia pe această clipă palpitantă. Imediat *boss*-ul tace, ia la bord zece ani în plus, cincisprezece, douăzeci, treizeci! Își stăpânește o greață, o colică, o emisie urinară…

— Lovitura este lansată, zic. În ziua când Bonblanc anunță că va trece pe la bancă, sora lui îl anunță pe Lowitz care, din Maroc, ia asupra lui operațiunea „Telefonul”.

— Când ați vorbit amândoi, dumneata dându-te drept Bonblanc, ți-a vestit moartea unui bătrân.

— Da, a lui Aubier, contramaistrul. Lowitz, aflat în Maroc, nu putuse fi înștiințat de decesul lui Bonblanc, din cauza unor perturbări ale comunicațiilor telefonice. Îi ceruse unui răufăcător arab să-l lovească cu mașina pe Aubier, dar tipul în cauză a avut niște probleme și și-a amânat cu douăzeci și patru de ore îndeplinirea misiunii.

— Ceea ce i-a lăsat timp lui Aubier să-ți semnaleze existența lui Torcheton. Ce superbă întrepătrundere de hazarduri! Indivizii ăștia oribili pun la cale asasinate și mor prin ricoșeul comploturilor lor. Apropo, la ce bun moartea lui Aubier, comisare?

Zâmbesc cu tristețe.

— După spusele lui Edmée Lowitz, omul era cu mult mai puțin cumsecade decât își închipuia bătrâna lui mamă; deturna în propriul folos beneficiile micii uzine, lucru atestat, de altfel, de contul lui bancar. Bonblanc știa asta, dar nu îndrăznea să facă scandal, fiindcă și contramaistrul cunoștea despre el destule lucruri murdare. Așadar și Aubier se înscria și pe lista de „indezirabili” a lui Bonblanc.

— Nu mai rămâne de lămurit decât „misterul” Torcheton, glumește Președintele.

Și își privește ceasul.

— Ai doar trei minute ca să mi-l explici, fiindcă îl aștept pe ministrul de externe spaniol.

Achille ridică două degete.

— Dacă mi-aș îngădui, domnule Președinte…

— Un moment, domnule director. Nu în clipa când totul

devine palpitant!

— Dar voiam...

Șeful suprem (al curcanilor, ținând seama de prezența noastră) deja nu-l mai ascultă.

— Ei bine, scumpul meu comisar?

— Domnule Președinte, știți unde ascunsese canalia de Bonblanc microprocesoarele destinate să-i răsplătească pe ucigași?

— La bancă?

— Nici vorbă.

— Ei bine, spune-mi imediat care era ascunzătoarea, fiindcă în două minute ușierul mi-l va anunța pe oaspetele iberic.

— Le încredințase lui Edmée.

— Fericit imbecil!

— Care le pusese la loc sigur... la bunicul ei, în Beauvais.

— Ia te uită!

— Oamenii de la Bruxelles, neplătiți de o bună bucată de timp, i-au cerut socoteală lui Bonblanc. Acesta din urmă, cuprins de spaimă, i-a pus pe urmele lui Edmée, care a fost constrânsă să mărturisească faptul că marfa se afla la Beauvais, la străbunici. Atunci, travestit în stewardesă, un emisar s-a dus la bătrân.

— Iar bătrânul, neînduplecat, pentru a asigura salvarea nepoatei lui, a refuzat să vorbească? încheie fraza genialul meu interlocutor.

— Bravo!

În această clipă, directorul sare de pe canapea.

— Domnule Președinte! intervine el. Sunt într-o încurcătură, sunt dezolat, dar produceți asupra persoanei mele un efect atât de hotărâtor, încât, ăăă...

Închide ochii.

— Există vreo toaletă la Élysée, domnule Președinte?

Bunul monarh republican își regăsește zâmbetul bucuros și feroce, care a pricinuit atâtea infarcturi și va mai produce multe încă, în cursul celor trei septenaturi care-i

rămân de împlinit.

— Nu-i imposibil să existe, declară el. Eu, prin mandatul pe care îl am, sunt deasupra unei astfel de probleme, nu-i așa, dar întreabă-l pe ușier, în anticameră, poate că te va putea informa.

Chilug iese, mergând mărunțel, pe călcâie cum s-ar zice. Președintele îl urmărește cu privirea.

— Știi, scumpul meu San-Antonio, murmură el, ți-aș încredința cu dragă inimă postul lui, însă ar fi o nebunie față de stat, fiindcă șefi găsești cu lopata, pe când băieții de soiul dumitale sunt rarisimi.

— Mulțumesc, domnule Președinte. Îmi este îngăduit să vă fac un dar, ca să vă exprim gratitudinea mea?

— Vai, San-Antonio, nu pot…

Scot din buzunar un plic capitonat.

— Luați-l totuși, domnule Președinte, veți face cu el de veți crede de cuviință.

— Ce e asta?

— Microprocesoarele atât de mult căutate de unii și de alții. Azi noapte am fost la Beauvais să le recuperez de la o doamnă, Amélie Lesbain, căreia i le încredințasem fără să știu. Nu am vreme să vă explic…

Într-adevăr, răsună bătăi în ușă. Ușierul intră și trâmbițează:

— Excelența Sa, domnul Ministru al Afacerilor Externe al Regatului Spaniei.

— Dumneata ești ministrul meu al afacerilor externe, conchide glumeț Președintele.

Și îmi dă acolada, ca și cum tocmai aș fi câștigat Cupa Franței la fotbal.

Iar acum, trebuie să merg să o „decepționez” pe doamna Mathias!

Sfârșit

C U P R I N S

Capitolul I OFERTE DE SERVICIU.....6

Capitolul II ÎN CAZURILE DIFICILE SE APELEAZĂ LA MINE 18

Capitolul III CE CĂUTA ÎN GALERA AIA?.....43

Capitolul IV ESENȚIAL ESTE NU SĂ ÎNȚELEGI, CI SĂ MERGI ÎNAINTE.....64

Capitolul V VREMEA VITEJILOR.....75

Capitolul VI SĂ AI ȘTII TU CE - ȘTIM NOI UNDE.....92

Capitolul VII CINE SEAMĂNĂ FURTUNĂ CULEGE NAUFRAGIU.....113

Capitolul VIII ȘI TOT CE MAI URMEAZĂ.....133

Capitolul IX VALSUL TÂRFULIȚELOR.....145

Capitolul X PĂR ÎN NAS! PRAF ÎN OCHI!.....178

Capitolul XI BĂRBUȚĂ PARTY.....197

Capitolul XII ET SCELERAT ET SCELERAT.....212

Capitolul XIII *EIZULCNOC*.....223